

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 111

Dijous, 25 de febrer de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 72

S U M A R I

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures contra la crisi econòmica (tram. 300-00257/08) (retirada) p. 3

Proposició de llei

de reducció de la morositat a les administracions públiques (debat de totalitat) (tram. 202-00072/08) p. 3

Projecte de llei

del Pla estadístic de Catalunya 2010-2013 (debat de totalitat) (tram. 200-00079/08) p. 15

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions p. 22

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2009 (tram. 232-00010/08) p. 22

Situació

de compatibilitat de diputats i diputades (tram. 234-00045/08, 234-00046/08, 234-00047/08, 234-00048/08 i 234-00049/08) p. 23

Interpel·lació

al Govern sobre el règim de pagament dels serveis educatius i d'iniciativa social (tram. 300-00261/08) p. 23

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00262/08) p. 28

Interpel·lació

al Govern sobre la funció pública (tram. 200-00263/08) p. 33

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de desenvolupament en matèria de societat del coneixement (tram. 300-00264/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el Projecte de llei de vegueries (tram. 317-00326/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el fracàs de la ponència per a elaborar una proposició de llei electoral (tram. 317-00329/08) p. 46

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'augment de la delinqüència
i la inseguretat ciutadana (tram. 317-00327/08) p. 47

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el consens territorial amb relació a les zones
de desenvolupament prioritari de l'energia eòlica (tram. 317-00328/08) p. 48

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posada en marxa de l'ajut extraordinari de la renda
de formació per als treballadors autònoms (tram. 317-00330/08) p. 49

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conclusions i els acords del debat general
sobre la situació econòmica i les mesures per a afrontar-la (tram. 317-00331/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre els objectius amb relació al servei de rodalia de Renfe (tram. 310-00393/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre la situació de l'agricultura i la pagesia (tram. 310-00389/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades amb relació als pensionistes i a les
prestacions socials de caràcter econòmic (tram. 310- 00394/08) p. 53

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades amb relació als apartaments turístics (tram. 310-00395/08) p. 54

Pregunta

al Govern sobre les actes d'inspecció esteses i les sancions imposades per l'Agència Catalana del Consum
per incompliment de determinats articles de la Llei 1/1998, de política lingüística (tram. 310-00392/08) p. 55

Pregunta

al Govern sobre el desplegament dels governs territorials de salut (tram. 310-00391/08) p. 56

Pregunta

al Govern sobre la quota pesquera dels tonyinaires (tram. 310-00390/08) p. 57

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a incentivar
la vinguda de jutges d'altres comunitats autònomes (tram. 302-00215/08) p. 58

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desocupació (tram. 302-00216/08) p. 66

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les competències estatutàries
en matèria d'educació (tram. 302-00217/08) p. 71

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 72

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, l'oïdor de comptes i el lletrat Sr. Fernando Domínguez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2010-2013 (tram. 200-00079/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC 608, 7.)

2. Proposició de Llei de reducció de la morositat a les administracions públiques (tram. 202-00072/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 472, 24.)

3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

4. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2009 (tram. 232-00010/08). Mesa Ampliada. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament).

5. Situació de compatibilitat de diputats i diputades (tram. 234-00045/08, 234-00046/08, 234-00047/08, 234-00048/08, 234-00049/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 631, 6.)

6. Interpellació al Govern sobre les mesures contra la crisi econòmica (tram. 300-00257/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre el règim de pagament dels serveis educatius i d'iniciativa social (tram. 300-00261/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00262/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre la funció pública (tram. 300-00263/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre les polítiques de desenvolupament en matèria de societat del coneixement (tram. 300-00264/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per a incentivar la vinguda de jutges d'altres comunitats autònomes (tram. 302-00215/08). Grup Mixt. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desocupació (tram. 302-00216/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les competències estatutàries en matèria d'educació (tram. 302-00217/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143, del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures contra la crisi econòmica (tram. 300-00257/08) (retirada)

Aquesta presidència fa avinent que, a sol·licitud de l'il·lustre portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha estat retirada la interpellació que figura com a número sis de l'ordre del dia i que és la interpellació sobre les mesures contra la crisi econòmica.

Proposició de Llei

de reducció de la morositat a les administracions públiques (debat de totalitat) (tram. 202-00072/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la proposició de Llei de reducció de la morositat a Catalunya a les administracions públiques. L'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per defensar-la.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, portem avui aquí a la seva consideració una proposta, una més, una de tantes i tantes que hem anat presentant al llarg d'aquesta legislatura des de Convergència i Unió, per impulsar iniciatives que afavoreixin sortir d'aquesta situació tan greu i profunda de crisi econòmica.

Ahir al Ple extraordinari monogràfic que vam celebrar sobre la crisi econòmica ja vam posar de manifest, i va quedar ben explícit, quina és la nostra anàlisi de la situació dels dèficits i de les oportunitats, i quines creiem que són les que s'han de seguir quant a accions, però també quant a actituds.

La proposta d'avui, de la qual ja en vam parlar ahir, segueix aquest fil roig i es deriva de tot el que ahir vam plantejar. És una de tantes, una més, però no és un proposta qualsevol pel que implica per ella mateixa i pel missatge que aquesta pot enviar al conjunt de la societat.

La naturalesa de la lluita contra la morositat no té un altre objectiu que posar serietat en el mercat, i l'ob-

jectiu de les propostes de lluita contra la morositat és combatre, sinó la primera, una de les primeres causes d'insolvència entre les petites i mitjanes empreses. Hi ha molts estudis i estadístiques, però sols cal sortir al carrer i reunir-se amb uns pocs o molts, petits o petites, i mitjans empresaris que et diuen que de feina en tenen o que en podrien tenir, però que el seu problema de supervivència és la liquiditat i morositat que pateixen. Morositat que depèn de en quines quanties els ofega per uns costos que no poden aguantar. La mateixa Pimec, per exemple, ha fet estudis molt rigorosos, no sols sobre les xifres i els percentatges de la morositat, sinó també amb uns resultats molt escruixidors dels costos i dels efectes que aquesta morositat els comporta. Si, tal com van dades, amb la crisi tan profunda que patim en la situació actual, resulta que, a més, no hi ha serietat en el mercat o que no es pot cobrar o pagar, l'efecte dominó que es produeix, des de molts punts de vista, pot ser devastador. Hem de trencar el cercle i el peix que es mossega la cua.

Si volem mirar-ho de manera més positiva, no sols mirant els efectes negatius de la morositat, aquesta proposta d'avui s'ha d'entendre, també, com una proposta, com una iniciativa parlamentària moderna, d'impuls clar i decidit per l'economia productiva. Queda empíricament demostrat que un canvi de terminis en els pagaments, per exemple, passar de vuitanta-nou dies als seixanta, en general, que no és altra cosa que demanar que es compleixi la llei, l'endeutament de les petites i mitjanes empreses baixaria un 3,8 per cent i la seva liquiditat pujaria un 4,4 per cent. I si això és així, que és així, la proposta d'avui pren més sentit que mai. A fenòmens nous, mesures noves; i si aquesta crisi té factors i dimensions no conegudes la resposta no pot ser en base a receptes antigues.

Per això, i en allò que ens afecta a nosaltres, en allò que depèn estrictament de nosaltres, cal prendre la iniciativa, anat, si cal, més enllà del que caldria en situacions de normalitat econòmica. I, en aquest sentit, el que no pot ser és que les administracions, que són les primeres que han de predicar amb l'exemple, aquestes esdevinguin, en molts casos, en massa casos, les primeres moroses del seu àmbit territorial o sectorial. I, per tant, sent això així, en aquest tema de la morositat, l'auto-exigència de les administracions no admet ni matisos ni justificacions.

L'Administració sempre ha de formar part de la solució i no pas del problema. També referit en allò que, com a actor econòmic, pot o bé apaivagar o bé accentuar les causes de la crisi. També l'Administració ha d'ajudar a posar serietat en el mercat, mai ha de formar part del problema. I si les administracions són moroses, llavors aquestes esdevenen una part important del problema, en tant que grans consumidores de béns i serveis, i, per tant, deutores directes o indirectes de milers i milers d'empreses quina morositat de les administracions els pot generar grans costos, fins al punt que pot posar en risc la continuïtat de la seva activitat.

Com he dit, i consta a l'exposició de motius d'aquesta proposició de llei, una de les conseqüències més negatives de l'actual crisi econòmica que pateixen empreses

i famílies és la manca de liquiditat de moltes d'elles, agreujada pel fet que les entitats financeres practiquen una política molt restrictiva pel que fa a atorgament de préstecs per al desenvolupament de l'activitat empresarial.

En aquesta situació, un augment de la morositat genera importants càrregues financeres, administratives i problemes de liquiditat que no només pertorben l'activitat habitual de les mateixes, sinó que en la conjuntura actual, com he dit, poden arribar a amenaçar la seva continuïtat, especialment si qui es veu afectat per la morositat són petites microempreses, mitjanes empreses, autònoms o professionals.

Les dades de conjuntura indiquen que en un any la morositat s'ha duplicat a les empreses espanyoles, de l'Estat, també a les catalanes, i el mateix INE assenyala que més d'un 5 per cent dels efectes comercials vençuts no s'han pogut abonar en termini, i també indica com la morositat en el pagament de crèdits ja arriba a màxims històrics.

La disminució de la liquiditat s'agreuja encara més a causa d'uns terminis de cobrament de clients molt dilatats. D'acord amb les dades fetes públiques en el conjunt de l'Estat l'any 2000, el termini mitjà de pagament se situava en noranta-quatre dies quan la mitjana europea se situava en 55,5 dies, i als països nòrdics això encara es redueix més fins als trenta, quaranta dies. I això es va conèixer el 2009 respecte al 2008, però suposo que tots vostès saben que al 2010 això, lluny de millorar, s'ha empitjorat. Aquest endarreriment en els terminis de pagament també afecta les administracions públiques.

En el mateix informe s'indica que si en el conjunt d'Europa el termini de pagament del sector públic se situa en 65,3 dies, en el cas de la Generalitat el termini pot allargar-se fins als dos-cents o dos-cents trenta dies. No es facin més trampes al solitari. Ahir el president de la Generalitat parlava que la mitjana de pagament de la Generalitat era de vuitanta-sis dies. A part del reconeixement explícit de la morositat de l'Administració –vuitanta-sis dies és ser morós–, resulta que darrerament, sincerament, a nosaltres ens costa molt saber com vostès apliquen això de les mitjanes. I nosaltres no ens ho creiem. No ens ho creiem això dels vuitanta-sis dies. I segurament vostès diran que vostès a nosaltres tampoc, i és aquest joc.

Però, miri, escolti, facin unes trucades a uns quants ajuntaments, facin unes trucades a uns quants consells comarcals, facin unes quantes trucades a unes residències concertades o, quan vagin pel territori, preguntin per què hi ha molta obra pública parada i a aquesta gent els pregunten si els terminis de pagament s'acosten més als vuitanta-sis dies o als dos-cents. I els diran als dos-cents, però per superació, per dalt. Facin la prova –facin la prova.

Les majors dificultats pressupostàries i, també ho hem de dir, el fet d'estirar més el braç que la màniga en moltes ocasions comporten un allargament dels terminis de pagament. Allargament que té efectes i derivades massa negatives en les empreses afectades. En aques-

tes circumstàncies, les empreses es veuen obligades a assumir un paper que no els toca, com és el de finançar l'activitat de l'Administració catalana, en un període justament de restricció de la liquiditat. Una bona mesura per ajudar a la liquiditat de les empreses, i que es pot dur a terme des de les administracions, és que aquestes últimes redueixin el termini de pagament als seus proveïdors. Amb aquesta mesura no només es permet una major liquiditat de les empreses, sinó que, a més a més, allò que els deia dels missatge, s'envia un missatge de confiança, fet que sempre ajuda a reactivar l'activitat econòmica.

El pagament a uns terminis raonables és una mesura compartida amb els agents socials i econòmics del nostre país, que també la reclamen, per tal de frenar la manca de liquiditat i protegir les empreses en aquest moment de crisi econòmica.

També, en aquest sentit, cal alertar de l'efecte dominó que la Generalitat és morosa respecte a altres administracions, com consells comarcals, com ajuntaments. Per a molts d'aquests el retard en cadena de pagaments, d'ajuts o de subvencions té un efecte de bola de neu. Ells també han de pagar les nòmines. I qui acaba pagant els plats trencats, també, són, com sempre, les petites i mitjanes empreses, les microempreses, els autònoms, els professionals.

I no podem passar per alt un altre defecte, i són els efectes negatius de la morositat de cara a fer front a les conseqüències socials de la crisi. Moltes entitats de caràcter social que efectuen serveis d'atenció a molts col·lectius amb especials dificultats de tot ordre, estan ofegades econòmicament, bàsicament pel retard en el cobrament dels serveis o concertats o assumits o subvencionats per l'Administració. Si aquestes pleguen o retallen serveis i prestacions per culpa de la morositat de l'Administració, tindrem que la morositat no només forma part del problema de la morositat de l'Administració, del problema per sortit de la crisi econòmica, sinó que també formarà part del problema de l'agreujament de les conseqüències socials d'aquesta. I això, aquells que sovint s'omplen la boca cada dia que a les mesures contra la crisi no es poden retallar els drets socials, també haurien de prendre bona nota i donar oxigen a aquelles entitats que donen i presten serveis que formen part del nostre estat del benestar.

I, finalment, una darrera reflexió que justifica la proposta: molts experts auguren que amb l'apujada d'impostos prevista, com la proposta del senyor Zapatero, la morositat, lluny de disminuir, tendirà a incrementar. I per això una seriosa actuació de l'Administració amb els terminis de pagament pot apaivagar o limitar aquests auguris, per una banda, i donar exemple, per una altra. Perquè, si per contra un veu que l'Administració no compleix amb els terminis de pagament, ningú es donarà per alludit, i això pot prendre unes proporcions fora de mida, amb efectes difícilment afrontables.

Per tant, i en coherència amb tot això, i pel que ens afecta i ens ocupa ara i aquí a nosaltres, com molt bé hauran vist en el text de la proposta de llei, l'objecte i la naturalesa del que avui els proposem és combatre la morositat en el pagament dels deutes dineraris i evitar

abusos en els terminis de pagament en operacions realitzades que donin lloc a lliurament de béns o prestació de serveis entre empreses i les administracions públiques catalanes. Òbviament, en tot allò que no reguli aquesta proposta de llei, serà d'aplicació la legislació corresponent, tant a contractes de l'Estat, a contractació pública, com pel que fa a transaccions comercials.

I aquesta proposta que avui se sotmet a la seva consideració vol que sigui aplicable al conjunt institucional de les administracions catalanes. Però, evidentment, començant per la més important, per la Generalitat de Catalunya, tots els seus organismes, totes les seves societats, les empreses públiques i els seus consorcis. Totes aquestes administracions i organismes a què fa referència la proposta tindran l'obligació d'abonar el preu de la prestació realitzada dins dels trenta dies següents a la data d'expedició de les certificacions d'obres o dels corresponents documents que acreditin la realització total o parcial del contracte.

La proposta que els presentem també preveu que, en cas de demora, hauran d'abonar al contractista a partir del compliment d'aquest termini dels trenta dies, els interessos de demora i les indemnitzacions pels costos de cobrament en els termes previstos a la llei. La proposta també preveu que, en cas que no es procedeixi a l'expedició de certificació d'obra, el termini de trenta dies comptarà des de la data de recepció o prestació del servei.

També voldríem ressaltar –per tot això que els deia de l'efecte dominó– que el termini de les mesures establertes que acabo de comentar, aquesta proposta de llei també preveu que siguin d'aplicació a tots els pagaments efectuats com a contraprestació tant els contractistes principals com els seus proveïdors o subcontractistes.

I, finalment, una mesura que també voldríem destacar és el fet que a la disposició addicional es preveu, per donar solidesa, per donar efectivitat a aquesta nova dinàmica de lluita contra la morositat de les administracions, que s'estableixi, per part del Govern de la Generalitat, una línia específica de crèdit de l'Institut Català de Finances destinada a avalar els deutes de les administracions públiques catalanes i els seus ens dependents per una vigència i per un termini de dos anys.

Hauran vist que per a això..., i que perquè això no sigui de cop i volta, aquesta proposta preveia un període transitori, amb l'objectiu d'arribar a aquests trenta dies. Com que aquesta proposta la vam presentar el maig del 2009, avui aquest període transitori queda absolutament superat. Però entenc que això –i aquí, evidentment, tota la nostra predisposició, com no podia ser d'una altra manera– en el període d'esmenes és perfectament adaptable a nous terminis. Si bé no cal que siguin mètricament proporcionals al que hem trigat a discutir aquesta proposta, sinó proporcionals a la urgència de la situació econòmica que vivim i la necessitat de fer front a reduir de manera radical la morositat de les administracions. O bé, dit d'una altra manera, de posar-se al capdavant, de liderar la promptitud en els pagaments.

Ahir, a Madrid, diversos grups es van posar d'acord per tirar endavant la proposta de Convergència i Unió,

si més no de discutir-la, de posar-la al capdavant; també, la morositat de les administracions; també, pel que fa referència a trenta dies. Entre ells ho va manifestar el representant del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que va declarar la seva actitud favorable a tirar endavant aquest debat. Fem el mateix aquí. Jo els demano que retirin la seva esmena a la totalitat. Llidrem-ho des d'aquí. Que no ens trobéssim que una altra vegada des de Madrid se'ns passa una altra vegada la mà per la cara.

Com els deia –i acabo president–, aquesta proposta el que vol és que l'Administració, en el seu dia a dia, com a gran generadora de despesa, deutora al mercat i a l'activitat econòmica, formi part de la solució per sortir de la crisi i no formi pas part del problema. I això s'aconsegueix o es garanteix, entre altres coses, sent seriós i complidor amb els pagaments.

Senyores i senyors diputats, quan parles amb molts empresaris, quan parles molt amb gent emprenedora, quan parles amb gent que pot o vol o podria o voldria generar ocupació al nostre país et diuen –com molt bé va sintetitzar el nostre company al Congrés dels Diputats, en Josep Sánchez Llibre–: «La morositat, avui en dia, és la primera causa de mortalitat de moltes petites i mitjanes empreses del nostre país.» I si això és així, que és així, la morositat per extensió és, també, una de les principals causes de l'atur a l'economia productiva del nostre país. Per això, per lluitar contra la morositat, allò que ens pertoca, i, en aquest cas, lluitar contra la morositat de les administracions, que no és poca cosa, és una de les maneres més efectives de lluitar a favor de l'ocupació, que bona i bona falta ens fa en aquest país.

Per això, hem de prendre la iniciativa, siguem agosarats, a d'altres llocs ja ho han fet; deixem de fer-nos trapes al solitari, fent unes mitjanes absolutament estranyes, i deixem que l'Administració deixi de formar part del problema i passi a formar part de la solució. Obrim el debat, obrim la ponència, retoquem el que calgui, millorem el que calgui i anem a combatre aquesta «lacra» en l'economia, i per tant també en l'ocupació, que es diu «morositat».

Algú dels partits que donen suport al Govern em deia que és que això no s'ha de regular per llei. No és cert, sí que es pot regular per llei, i dona un plus d'importància, un plus d'obligació. I ningú entendria –ningú entendria– que en aquest Parlament que s'hi han portat proposicions, projectes de llei que ho regulen absolutament tot, des del que hem de fer quan arribem a casa, fins si podem tirar o no podem tirar pedres al riu, ningú entendria que en un tema tan estratègic, tan important, algú vingui aquí i digui que el Parlament de Catalunya no pot regular la gestió de les finances de la Generalitat, ningú ho entendria –ningú ho entendria. I, per tant, també seria un missatge que nosaltres enviaríem a la societat, que no hi han concessions en el combat contra la morositat.

Nosaltres els demanem que obrim el debat, millorem el que calgui, però anem cap a aquest objectiu, i que la mà estesa no sigui una mà estesa d'aquelles per bufetejar una vegada més una de tantes –una de tantes– propos-

tes que hem portat en aquest plenari, i que després ens hem de sentir a dir: «No conec» –és normal que no les conegui, no hi és– «les propostes que fa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin que faci diverses consideracions en referència al punt que tractem: en primer lloc, una referència general; en segon lloc, una referència al suport a les empreses i als emprenedors, i després, finalment, aniré a la proposta concreta que presenta el grup que m'ha precedit.

En referència al primer terme, sobre l'avaluació de la situació econòmica, aquesta referència general que els comentava, mirin, ahir, parlàvem de la situació econòmica, de la seva naturalesa, de la seva intensitat, de la intensitat d'aquesta crisi, i en parlàvem d'una forma realista, fent referència als elements positius i a les dades que no ho són tant. I és cert que és aquesta..., la referència als terminis de pagament és una d'aquelles que pot millorar. Però anem a veure aquelles dades que són positives i que ahir hi feia referència el president de la Generalitat.

Són temps difícils, perquè venim d'un llarg període expansiu de més de catorze anys, amb una mitjana de creixement del 3 i mig per cent, però tenim uns bons fonaments econòmics, dit tot des de la prudència, però també amb orgull, eh?; l'economia catalana s'ha consolidat com una de les més fortes i dinàmiques d'Europa, i, és cert, hi han alguns elements que no són bons. Però ahir el molt honorable president repassava alguns indicadors econòmics que han millorat –l'entrada de comandes industrials, la importació de béns d'equipament, les exportacions– i també feia referència a algunes dades que no milloren; una de les més preocupants, l'atur.

El senyor Turull parlava de la seves converses amb empresaris i amb emprenedors, i de la seva preocupació pels temes de liquiditat i dels terminis de pagament. Sí, aquesta és una de les seves preocupacions, però una de les grans preocupacions dels empresaris i dels emprenedors és continuar tenint feina. I aquells empresaris que estan treballant amb les administracions el que ens estan demanant a les administracions és que continuem treballant, que continuem treballant les administracions perquè ells també puguin treballar. I ens posen exemples com un fons, el fons estatal, el fons Zapatero, de l'any 2009; ens demanen que continuem en aquesta línia, perquè el que volen és tenir feina.

En segon lloc, l'acció del Govern en relació amb aquesta situació econòmica difícil, excepcionalment difícil. Vostè també ho ha comentat, el Govern ha d'actuar amb responsabilitat, i aquest Govern ho fa, sense estridències ni catastrofismes, i això és el que està fent aquest Govern: actuar amb rigor i fermesa, amb la urgència per fer front a una situació complicada com l'actual, tan complicada.

Els podria parlar de les mesures que el Govern ha anat posant en marxa en els darrers temps en àmbits com la inversió en obra pública, en sòl industrial, en polítiques actives d'ocupació o en la reducció dels tràmits administratius –ahir també s'hi va fer referència–, també incloent mesures en l'àmbit del finançament a l'activitat empresarial i els incentius fiscals per a les empreses.

Des del nostre grup parlamentari, tenim la temptació de repassar totes aquestes mesures, mesures que el Govern ha posat en marxa per fer front a aquests temps difícils, però no ho farem, no ho farem perquè vostès ho saben, les coneixen, tot i que no ho reconeixen.

El que sí que vull fer és posar el retrovisor, posar el retrovisor mirant cinc anys enrere, no vaig més enllà. Només cinc anys enrere, l'economia catalana no es trobava en una situació tan complicada com la que vivim actualment. L'any 2005 el mercat immobiliari estava en plena eferescència i la liquiditat financera no era cap problema, tot el contrari.

No obstant això, el 16 de febrer de l'any 2005 el Govern va signar amb les entitats empresarials i amb els actors econòmics i socials de Catalunya l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. La signatura tançava un procés de negociació i concertació d'un any; un any per consensuar un paquet de vuitanta-sis mesures a executar en els següents tres anys, que pretenia esdevenir el full de ruta de la competitivitat i la millora de la política econòmica en el camí cap a la millora de la productivitat, un, diguem-ne, dels elements de debilitat que tenim a casa nostra, la productivitat.

Previ a la signatura de l'acord, el Govern va demanar a un consell d'experts de reconegut prestigi una diagnosi dels reptes als quals s'orientava l'economia catalana i no eren moments de crisi, però el Govern estava convençut que calia actuar davant els reptes que es plantejaven a nivell internacional.

En aquells moments, l'informe dels experts ja deia que Catalunya, igual que la resta dels països del seu entorn, afrontava una dinàmica canviant de les empreses en una economia globalitzada i la transició d'una economia industrial cap a una economia del coneixement.

L'informe considerava que Catalunya necessitava i necessita un nou model de competitivitat que situï les nostres empreses en condicions d'afrontar els canvis de l'entorn econòmic, i les polítiques públiques en col·laboració amb els actors socials poden contribuir a orientar positivament aquest canvi; cal convertir el que avui apareix com una crisi potencial en l'oportunitat per assentar la nostra competitivitat sobre bases més sòlides.

I no volia deixar passar l'oportunitat de dir que el Govern de Catalunya, a banda de prendre mesures urgents per fer front a la crisi, a la situació actual, complicada, molt complicada, també va posar fil a l'agulla ja fa cinc anys prenent mesures més de fons, mesures per fer front als reptes als quals s'enfrontava i s'enfronta l'economia catalana, més enllà de la greu situació o complicada situació que tenim a dia d'avui.

Vaig a la mesura concreta, vaig a la proposició de llei sobre la morositat. Miri, jo el primer que els discutiria seria, gairebé, el títol, perquè «morositat»..., hem d'entendre el significat de «morositat»: és no complir allò que un ha acordat complir; altra cosa són els terminis de pagament, com treballem per millorar i reduir els terminis de pagament. Però el concepte de «morositat», entenent-ho aplicat al pagament de les administracions públiques, no s'adequa gens a la iniciativa que vostès han presentat. Per tant, ja d'entrada els discutiríem gairebé el títol de la seva iniciativa.

Però, miri, sí, tampoc els ho negaré, és cert que un dels maldecaps de les empreses són les dificultats a aconseguir la liquiditat, tot i que m'atreveixo a dir que no és la principal preocupació de les empreses que treballen amb l'Administració de la Generalitat; li ho deia abans. Els terminis s'han reduït; nosaltres també tenim converses amb empreses, amb empreses constructores o amb empreses que presten serveis a l'Administració de la Generalitat.

No fa massa dies, parlava amb una empresa que presta serveis a la Generalitat i, deixin-m'ho dir així, em deien: «Quina barra, quina barra que es digui que els terminis de pagament..., o que la Generalitat, en aquests moments, paga més malament.» Doncs, miri, per les converses que nosaltres tenim, tot i que aquesta és una de les preocupacions i el que voldrien les empreses és que aquests terminis s'anessin reduint..., doncs, una de les seves preocupacions, precisament, de les empreses que treballen per a la Generalitat de Catalunya, no és aquesta –no és aquesta–, perquè hi han mesures i les empreses tenen al seu abast mesures per garantir la liquiditat en aquells treballs que fan per a l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Tot i així, tot i entenent que la preocupació és perquè aquests terminis de pagament siguin els més curts possibles, tot i tornant a posar en relleu que la mitjana dels terminis de pagament o l'evolució dels terminis de pagament, la mitjana ponderada, a l'abril del 2009, com es va dir ahir, era, se situava en els vuitanta-dos dies, aquest Govern té la voluntat o el Govern i els grups que donem suport al Govern, doncs, tenim al voluntat de continuar treballant en aquesta línia de millorar el pagament, els terminis de pagament.

I és per això que en les propostes de resolució, en una de les propostes de resolució que ahir vam aprovar, hi havia com a objectiu continuar millorant el termini de pagament, amb la voluntat –amb la voluntat– d'arribar als seixanta dies. I vostès, ahir, van tenir l'oportunitat de sumar-se a aquesta voluntat i no ho van fer. Els vam demanar que retessin la proposició que avui estem debatent, perquè la voluntat del Govern i dels grups que li

donen suport, a través d'aquesta proposta de resolució, és millorar aquesta qüestió, però vostès no ho van acceptar.

Nosaltres ens refermem en la idea que cal continuar treballant en la línia que ho està fent el Govern; el Govern ha reduït els terminis de pagament, hem de continuar millorant en aquesta línia, però per continuar treballant en aquesta línia no ens cal una iniciativa com la que vostès presenten, i per això ahir els vam demanar que la retiressin i per això avui els tornem a demanar que la retirin.

Vostès ens deien: «Retirin l'esmena a la totalitat.» Doncs, no, no la retirem, no la retirarem, perquè nosaltres pensem que l'oportunitat per arribar al consens i per demostrar la voluntat del Govern a continuar reduint els terminis de pagament la vam tenir ahir, vam tenir l'oportunitat de posar-nos d'acord en aquesta línia, i vostès no ho van acceptar.

És per tot això que els grups que donem suport al Govern hem presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè s'està treballant des del Govern a reduir els terminis, s'ha estat fent fins ara, hi ha voluntat de continuar-ho fent. I, per tant, mantenim l'esmena a la totalitat a la proposició que presenta el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, si ahir també ens arriben a proposar que acordéssim no saltar-nos els semàfors en vermell, segurament tampoc ho hauríem votat, perquè s'ha de donar per suposat. És a dir que vostès ens diguin que votem a favor de complir la llei, doncs, no ens sembla que sigui la mesura més, diguem-ne, ambiciosa d'aquesta cambra. Per això nosaltres dèiem que calia anar més enllà.

Vostès manifesten la voluntat, però, miri, el cel està empedrat de bones intencions. I crec que quan nosaltres defensem aquesta proposta és pel missatge que nosaltres estem enviant, missatge enfora i missatge endins, d'obligació, d'atenció, d'exigència, per part de l'Administració. Aquest és el sentit... Aquest és el sentit d'això, si no posessin tant el retrovisor, si miressin endavant, s'adonarien del sentit d'aquestes propostes.

A nosaltres ens sap greu que vostès..., cada vegada que nosaltres proposem una cosa, s'ho prenen com una crítica. És que és inaudit. O sigui, vostès sempre estan amb la cantarella aquella: «L'oposició el que ha de fer és presentar coses positives i no criticar i no criticar.» Presentem una proposta i s'ho prenen com una crítica.

Ahir es van haver de remuntar..., ahir el president de la Generalitat es va remuntar a l'any 98; ahir el president de la Generalitat es va remuntar a l'any 98 per trobar un argument sobre una proposta. Per què no miren a França? Per què no miren de dir: «Escolti, aquests països que resulta que se n'estan sortint de la crisi, quines

mesures prenen, com ho fan per sortir-se'n de la crisi?» A nosaltres ens comparen amb Grècia; ja no serveixen ni aquells acudits d'abans, que hi posaven algun país més que ja se n'està sortint de la crisi.

Per què no mirem endavant? Per què s'ho prenen com una crítica? Que és que destilla crítica això? Si és un clam, això de la morositat de les administracions. Vostè és alcaldessa, vostè sap que això té efectes de bola de neu, vostè ha de pagar les nòmines dels treballadors del seu ajuntament, tothom; hi han ajuntaments que no poden suportar aquests deutes d'obres.

Està molt bé que es faci un pla des del Govern per tenir les millors voreres del món mundial, està molt bé, això està molt bé, però s'ha de pagar. I vostè sap que hi ha moltes administracions, molts consells comarcals... Parlarem del transport, temes de transport escolar, de menjadors, etcètera, que estan fent filigranes per poder-ho pagar, però al final qui paga els plats trencats són les petites i mitjanes empreses.

No s'ho prenguin com una crítica, si no és una crítica; dir: «Escolti, siguem ambiciosos; la llei diu «seixanta» però, escolta, alguns països han fet...», i a través del fet que ells tenen més capacitat de negociació amb entitats financeres o el que sigui, els és més fàcil poder arribar a acords per poder ells complir amb aquella gent que no té accés al crèdit, que no té accés, doncs, a poder tenir una liquiditat com és la que els cal.

Vostè potser es troba una empresa que diu: «Quina barra que diguin això!» Jo n'estic segur, i li ho dic amb tota sinceritat: crec que per cada una que li digui que quina barra que diguin que els terminis de pagament s'estan allargant, jo crec que en trobarà cinc o sis –cinc o sis– que li diran el contrari.

I el conseller que acaba d'arribar ara..., conseller, vostè sap que hi han obres que s'estan parant perquè les empreses, amb les condicions de pagament que els diuen, vostè ho sap... (*veus de fons*), i tant, els estan dient: «Doncs, deixeu de fer les obres, perquè nosaltres fins aquí no us podem pagar.»

M'ho pot negar, però és una realitat: hi ha un problema. I nosaltres què diem? No estem imputant..., sabem que hi han necessitats, tensions de tresoreria; si els tresorers dels diferents departaments, a l'hora de fer els pagaments... Fem un canvi de plantejament, fem això, generem tensió, però sobretot que qui en surti guanyant siguin les petites, mitjanes empreses, que són les que generen ocupació. Lluitar contra la morositat és lluitar a favor de l'ocupació. Estem dient això. Hi ha molta més capacitat de negociació amb entitats financeres per part del conseller d'Economia, molta més, per *confirmings*, pel que sigui, que no pas per les fórmules que es trobin..., que no pas per alguns alcaldes, per algunes alcaldesses o per un petit o mitjà empresari, per un autònom.

És això el que nosaltres proposem. Però vostès sempre s'ho prenen com una crítica. Ja ens explicaran què és el que els agradaria..., que segurament els agradaria que no hi fóssim, però és que hi som. Però m'agradaria que ens diguessin com ho volem fer: si critiquem perquè critiquem, si proposem perquè com que és una proposta de Convergència i Unió s'entén que és una crítica. Nosaltres

tres demanem això: a fenòmens nous, mesures noves. Hi han ajuntaments, i alguns de tots colors, que ho han aplicat, això, perquè ells en són conscients, perquè ells ho viuen directament, perquè la Generalitat potser queda en un estadi que la gent la pressió no la reben tant, però ells ho viuen, i així ho han fet. I és aquest el sentit de la proposta.

Ara diguin vostès..., si això s'aprova al Congrés dels Diputats, si s'aprova al Congrés dels Diputats, quan el Parlament de Catalunya ha tingut l'oportunitat de liderar això, tornarem a anar a remolc del que vagin fent i del que vagin dient. Siguem ambiciosos, parlem de la via catalana o del que sigui, però no s'ho prenguin com una crítica.

I per tant això és el que nosaltres els demanem, que retirin aquesta esmena a la totalitat, que en parlem, que la millorem, que la perfeccionem, que la posem perquè es pugui complir. Però no s'ho prenguin com una crítica automàtica, que hagin de fer excursions a l'any 98 per veure quina mitjana els trobem que es pagava més tard. Escolti, què volen dir, que quan la Generalitat pagava malament l'any 98 jo ho justificaré? No, no sé per què era, perquè d'això de l'any 98, doncs, fa dotze anys, però no ho justificaré. Però és que ara és menys justificable. I per això nosaltres diem: «Hem d'anar més enllà que en una situació econòmica de normalitat.»

Vostè ens ha parlat de totes les accions que han fet per superar la crisi. No estem parlant d'accions; ja les vam discutir ahir, les vam valorar ahir, les accions. I si algú, jo crec, avui de l'opinió pública ens pot criticar alguna cosa és que no hi haguessin més acords de cara endavant; la gent ens demana que mirem endavant. I a fenòmens nous, mesures noves. I aquesta és una mesura innovadora que han fet alguns països europeus. I, per tant, nosaltres és el que reclamem; no estem parlant d'accions per lluitar contra la crisi, estem parlant de pagaments per part de les administracions.

Per això nosaltres els ho demanem; no entenguin cada vegada que nosaltres proposem una cosa... I per això jo ara ho estic dient en la línia d'insistir que retirin l'esmena a la totalitat, més que al contingut, que jo estic segur que vostè, senyora Carreras, l'entén perfectament, en el sentit de dir: «O en espavilem, o ens traiem nosaltres les castanyes del foc, o ningú ens les traurà per nosaltres.»

I aquesta és una de tantes propostes positives que hem fet. Si vostès qualsevol proposta que fem nosaltres no ho entenguessin com una crítica, segurament aniríem millor, segurament aniríem més junts en moltes més coses.

Per tant, jo només reiterar, senyor president, la petició que retirin aquesta esmena a la totalitat i que Catalunya puguem ser capdavanter almenys en una cosa, també en aquesta. Si no, ens trobarem que això –això– ho aprovarem d'aquí a mig any o d'aquí a quatre mesos perquè altres ja ho hauran aprovat. Està passant amb altres coses; abans érem els primers a liderar, ara sempre estem a la cua i anem a remolc.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, bon dia... Miri, nosaltres el primer que li volem demanar a Convergència i Unió és que retiri aquesta proposició de llei, que la retiri; no té cap sentit sotmetre a votació una proposició de llei l'objecte de la qual ahir va ser debatut i aprovat amb una proposta de resolució, una proposta de resolució, doncs, que recull el sentit de la proposició que vostès presenten.

Ara, escolti'm, si això és la seva predisposició al pacte, m'ensenyen el manual de pactes de Convergència, perquè no hi ha qui l'entengui. Si aquesta és la seva predisposició a pactar, quan ha de ser «el que jo dic, literal, i no em puc moure d'aquí, i si no m'ho accepten no hi ha pacte», doncs, m'han d'explicar quina manera tenen d'entendre els pactes.

Avui el que volen és forçar una votació, forçar una votació, perdre-la i sortir amb la cantarella victimista a què ens tenen acostumats: «És que ens tracten tan malament, no ens estimen gens i no volen sentir cap de les nostres propostes.» A això, bé, ens hi tenen acostumats; estan en clau electoralista, instal·lats ja en aquesta dinàmica. I el més coherent seria que avui retreïssin la seva proposta.

El senyor Turull ahudia Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats i ens deia: «Esquerra ha dit que això era favorable», que era favorable a la tramitació del projecte de llei que s'està tramitant, doncs, a Madrid. I tant que és favorable! Com no vol que hi sigui favorable si ahir mateix aprovem una proposta de resolució en aquest sentit? Per això vam aprovar la proposta de resolució, per això vam empenyer que s'havia d'aprovar una proposta de resolució que recollís, doncs, aquest problema.

Perquè tots estem d'acord que l'economia pateix una malaltia. Ahir en vam parlar tot el dia; tots vam fer una diagnosi correcta d'aquesta malaltia, tots sabem quines causes, quin és l'origen d'aquesta malaltia. I a més tots entenem o coincidim en quines han de ser, doncs, les cures a aplicar-li al malalt. El que no puc entendre és que vostès no empenyin, no ajudin a aplicar, doncs, aquesta medicina, perquè ens convé salvar el malalt tots plegats. Que salvem el malalt no serà un mèrit d'Esquerra Republicana ni del Govern, serà un triomf pel país, i aquest se'l poden apuntar tots, prenguin-s'ho així, entenguin-ho així, i potser ens ajuden una mica i deixen de banda, doncs, aquest electoralisme que ja tenen instal·lat a sobre.

Sobre el tema en concret, miri: on érem, on som i on anem, és així de senzill. Que vostè diu: «No posem el retrovisor.» Doncs, el volem posar! On érem? Érem a pagaments a vora tres-cents dies; passen dels tres-cents a demanar trenta, fantàstic! (Pausa.) No, no, fantàstic! Podem demanar-ne deu; encara més fantàstic serà. Anem al possibilisme, anem als resultats que es poden

assolir: érem a tres-cents dies i estem a pagaments amb una mitjana ponderada de vuitanta-dos.

I cap a on anem? Doncs, anem cap als seixanta, perquè és una possibilitat raonable. I anar a seixanta dies és el mateix que Esquerra Republicana defensa aquí i defensa a Madrid. I si vol li ensenyo, doncs, l'esmena que Esquerra Republicana ha presentat a la seva proposició de llei al Congrés dels Diputats; l'esmena en què es diu que no creiem que s'hagi de penalitzar en excés les administracions públiques: si vostès demanen que el termini de pagament de qualsevol deutor sigui de seixanta dies, a excepció de l'Administració, que ha de ser de trenta, nosaltres creiem que el termini de pagament per a qualsevol deutor públic o privat ha de ser de seixanta. I em sembla que això és una posició molt i molt coherent. Senyors de Convergència, no penalitzem sempre el públic; el plus públic, doncs, no cal penalitzar-lo, cosa que vostès ens tenen acostumats a fer. I això ho hem fet a Madrid, amb l'esmena que hem presentat, i això és el que estem fent també aquí, en el Parlament de Catalunya.

Quina proposta de resolució vam aprovar ahir? Ho vam aprovar, amb els vots dels tres partits que donem suport al Govern; Convergència no va votar a favor del text literal de la proposta de resolució que diu: «Constatant l'esforç realitzat i tenint en compte el marc de crisi econòmica, continuar treballant per reduir el termini de pagament amb l'objectiu d'arribar a seixanta dies.» Això a vostès no els sembla bé, no hi van votar a favor, «perquè, si no són els trenta que jo demano, no estic d'acord que siguin seixanta!» Molt bé. Doncs, escolti, «constatant l'esforç», perquè l'esforç és molt i molt important, i han de reconèixer-lo, perquè justament, amb més motiu en aquest context de crisi, d'una crisi que afecta tant l'Administració com el particular, també li és difícil a l'Administració afrontar els pagaments, perquè també té una manca de recursos importantíssima.

Per tant, en aquest context és un esforç i constatem l'esforç, perquè sabem d'on veníem, ho dèiem, de tres-cents dies. Per tant, constatem aquest esforç, com hem evolucionat, estem en els vuitanta-dos i arribarem als seixanta, perquè a això és al que ens comprometem aprovant ahir la proposta de resolució.

Miri, no tenen més remei que retirar aquesta proposició, no tenen més remei perquè, a més, si vostès entenen que aquí avui li donem entrada, doncs, això trigarà un temps a tramitar-se, i nosaltres els estem parlant d'una resolució que va ser ahir ja aprovada, que avui ja és exigible i aplicable. Vostès no volen que aquesta resolució sigui exigible i aplicable? Per què volen que, doncs, ens passem uns quants mesos tramitant un projecte de llei, si això ja està aprovat des d'ahir i a més directament exigible i aplicable a l'Administració? Doncs no, anem a tramitar un projecte de llei. Per què? perquè puguin treure la bandereta de dir: «És que això és gràcies a Convergència i Unió.» Doncs, felicitats; felicitats, però aquí se'ls han avançat, no s'ho prenguin tan malament. Si entre tots hem d'empènyer, la solució l'hem de trobar entre tots, perquè el país ens necessita a tots empenyent fort per resoldre, per ajudar a superar aquesta crisi que afecta Catalunya, que afecta tot Europa, i, si

no posem tots els esforços a Madrid i sobretot aquí, al seu país, doncs, no ens en sortirem. Els esperem en la reflexió i en la reconsideració d'aquest punt que els he manifestat.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres pensem i esperem que Convergència i Unió no retiri la seva proposició; és més, no donarem suport a l'esmena que han presentat els grups que donen suport al Govern de retirada d'aquesta proposta.

I ho esperem perquè considerem que en el debat que vam abordar ahir la ciutadania de Catalunya, i especialment els afectats per la mesura que avui se'ns planteja, volien que el Govern de Catalunya actués i inspirés confiança i seguretat jurídica, més lluny de les paraules que han justificat, avui, l'esmena a la totalitat dels grups que donen suport al Govern, que no se n'han estat de dir que «escolti'm, ja pagarem quan...», no sabem de quina manera. Els volem recordar que el termini en el pagament dintre d'un contracte..., el no-compliment és no complir el contracte. O sigui, vostès s'emparen en una seguretat jurídica que els diferencia dels altres. Això és la seguretat jurídica que volen inspirar en els mercats? Això és la seguretat jurídica que diuen als seus proveïdors? Lamentable –lamentable– que, des dels grups que donen suport al Govern, se'ns digui que el termini de com i de quina manera es paga no suposa un element cabdal dintre d'un contracte. Lamentable.

Però continuem en la línia del que ahir ens vam comprometre els partits. El nostre grup es va comprometre a anar a la cimera, i també li vam manifestar, al president de la Generalitat, que esperàvem que aquesta cimera es convoqués de manera immediata. Perquè ja estàvem en un temps de pròrroga, perquè no és igual quan s'abordin les mesures. Aquí s'ha comentat que el que passa és que..., i l'important és el fet de fer el front català a Madrid i que no ens passin la mà per la cara... No, no... Escolti'm, aquí l'important és que s'abordin les mesures econòmiques idònies perquè les pimes catalanes puguin abordar la crisi, dintre de les quals hi ha el tema de la morositat. Per tant, l'important no és qui ho faci, sinó quan es faci.

Aquestes mesures ja triguem en el fet d'abordar-les, i, per tant, el tema que s'hagi fet a Madrid o a Catalunya..., escolti'm, benvingudes siguin. Segurament sortirem al carrer i preguntarem a qualsevol pime i ens diran: «Tant se val de qui sigui la competència; si us plau, que ho facin!» En aquesta línia està el Partit Popular.

Nosaltres considerem, i ahir es va donar un pas, que a les petites i mitjanes empreses els afecten, sobretot, dues qüestions: la falta de finançament i la morositat. La falta de finançament..., ahir vam arribar a una transacció en la qual tots ens aplegàvem al voltant del Govern i de

les entitats financeres catalanes per tal de buscar noves fórmules, apellant que les que ja estaven en marxa, com l'ICO, no funcionaven. I els vam recordar la importància d'aquesta mesura. Els vam recordar que prop del 84 per cent de les pimes catalanes han tingut dificultats per accedir al finançament —és a dir, nou de cada deu autònoms—, i que, a més, una cinquena part, aproximadament el 20,3 per cent, han sol·licitat finançament per la via ICO, i que exclusivament se n'ha concedit un 1,7 per cent.

Davant d'aquestes xifres, el Grup Popular va plantejar la proposta de resolució a la qual van donar..., també vam arribar a la transacció amb els grups que donen suport al Govern i amb Convergència i Unió per buscar noves fórmules, per treballar també amb les entitats financeres catalanes, que també ens poden ajudar a buscar aquestes fórmules i a introduir elements que ens ajudin a millorar la liquiditat i l'accés al crèdit d'aquestes empreses, també dels autònoms i dels professionals independents.

Però la manca de morositat, la falta de morositat..., les mesures que fan ajornar els pagaments ens condemnen a una falta de finançament encara més elevada. La morositat és una realitat dintre de les administracions públiques i també de la catalana. I, per tant, justificar el que s'està fent, doncs..., nosaltres els proposem que aquesta capacitat justificativa que tenen vostès la canviïn i l'apliquin amb capacitat resolutiva. Si no els estem donant la culpa, si l'única cosa que volem és buscar solucions. I aquesta és la línia. No em posin el retrovisor. No cal. Ja sabem tot el que han fet. No estem en el moment de la recriminació, estem en el moment d'apostar per noves solucions, i aquesta és la línia en la qual estarà el Partit Popular.

Perquè la morositat i la falta de liquiditat han condemnat moltes empreses catalanes a situacions concursals. I vostès no miren les xifres. Escolti'm..., dels deutors autònoms, el 27,6 per cent va ser l'increment del quart trimestre del 2009. Però, si comparem el 2008 amb el 2009, hi ha hagut un 202,3 per cent. I, a més, Catalunya ha liderat el nombre de concursos, les situacions concursals als nostres tribunals col·lapsats. Aquest és el problema, que una empresa, si no cobra, no pot portar l'Administració, no li pot instar un concurs de creditors necessari. Aquest és el drama dels proveïdors que treballen amb l'Administració pública.

Ahir se'ns va dir, per part del representant del Grup Socialistes: «No, és que, clar, l'Administració, a diferència d'altres proveïdors, no desapareixerà.» No, no..., però, quan ens pagarà? Quan vulgui i sense tenir cap tipus de responsabilitat en les conseqüències econòmiques que es denotin en aquella empresa.

Per tant, nosaltres considerem que la mesura que se'ns proposa i que portaven tots els grups..., no es tracta de posar en singular la maternitat o paternitat d'aquesta mesura, que la portaven tots els grups. Es tracta que aquesta proposició ha arribat la primera i, per tant, ens hem de posicionar cap a ella.

Nosaltres considerem que és una frivolitat que els grups que donen suport al Govern considerin que, perquè ahir

ens van emplaçar a una cimera, que avui no tenen encara preparada..., no tenen un criteri clar respecte al que s'ha de fer de la morositat? Nosaltres sí, i abans del debat d'ahir també el teníem. Però, a més, s'ha comentat la greu situació que pot suposar l'apujada d'impostos, a la qual vostès es van negar, a la qual vostès estan donant cobertura al senyor Zapatero perquè el mes de juliol apugi els impostos a les pimes catalanes. Això agreujarà encara més la situació econòmica de falta de finançament i produirà morositat.

Però, com també s'ha parlat al Congrés dels Diputats, jo els volia fer una referència. Com saben, ahir en el Comitè de Asuntos Financieros del Congreso, el senyor Bernaque, representant del Banc Central Europeu, va deixar un missatge, un missatge molt clar d'apujada del tipus de la taxa de descompte. Saben el que representa això? Que a les entitats financeres el percentatge de descompte pujarà. Això automàticament tindrà una repercussió sobre el tipus que aplicaran a les empreses amb pòlisses, descomptes i tots els mecanismes financers. Si no es prenen mesures ja, estarem contribuint que encara el panorama sigui pitjor.

L'Administració no pot ser la primera morosa, no ha de ser part del problema, com s'ha dit. Hem de buscar aquesta capacitat resolutiva. I, per tant, nosaltres donarem suport a la proposta plantejada per Convergència i Unió i els volem recordar que l'Administració pública en aquest país deu —d'Espanya— més de 35.000 milions d'euros a les pimes. I, per tant, els vull recordar que també hi ha pimes catalanes que treballen fora de Catalunya, amb la qual cosa és important que s'apliquin..., i que comencem per on tenim competències, que, en aquest cas, és Catalunya.

Per tant, reiterar que no donarem suport al plantejament dels grups que donen suport..., i donarem suport a la proposta plantejada per Convergència i Unió. Considerem que la proposta no és quelcom més..., que ahir es va iniciar una mesura per reforçar el finançament de les pimes, però, sense la de morositat, estarà quedant coix un dels elements que constitueixen el punt cabdal de l'economia catalana, que són les nostres pimes, els autònoms i els professionals liberals.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, intentaré ser breu perquè molts dels arguments, doncs, ja han estat exposats, especialment per la senyora Carreras i la senyora Gomà. Però, realment, després de dedicar ahir tot un dia, moltes hores, en aquest Parlament..., fent balanç de les mesures que ja ha endegat aquest Govern, fent també una diagnosi dels problemes amb què ens trobem avui davant la situació de crisi econòmica, però, sobretot, aprovant noves mesures en molts àmbits, des del curt termini, precisament, inter-

venint per pal·liar els efectes de la crisi, fins al llarg termini i amb mesures estructurals per sanejar la nostra economia.

Senyora Olano, no només vam aprovar ahir un acord o una cimera; en vam aprovar més, de propostes. De fet, una, precisament, transaccionada amb el Partit Popular, per augmentar la liquiditat, per tant... I una altra, precisament, amb l'acord dels grups de govern, que anava en el mateix sentit que l'objectiu d'aquesta proposició de llei. Per tant, no es quedín només amb aquella a què es van sumar vostès, que és la de l'acord; n'hi han altres, i d'importants que també intervenen, precisament, en la injecció de la liquiditat. I una d'aquestes propostes anava per comprometre el Govern, precisament, a treballar amb l'objectiu que els pagaments es redueixin a seixanta dies.

Per tant, després del debat d'ahir, de fer diagnosi, d'abordar els problemes i de votar propostes, el que avui tocava és retirar la proposició de llei. Ja els ho han dit. Ja ho sabem, des del nostre grup parlamentari ja sabem que no ho faran. Primer, perquè vostès en van fer qüestió, d'aquesta proposició de llei; la volen lluir, com si fos el beuratge per solucionar tots els problemes. Però tampoc ho faran perquè prefereixen fer discurs sense tocar de peus a terra. És més fàcil prometre allò impossible que afrontar la realitat. Ens hi tenen acostumat. Avui es nota, una altra vegada, que vostès no governen, però amb una proposició de llei com aquesta sembla que tinguin per fet que tampoc governaran, perquè hi ha una diferència abismal entre el que feien quan vostès governaven i la gestió..., i el que precisament proposen avui.

Però aquest poc sentit de la realitat és habitual. Ahir els ho deia el mateix president de la Generalitat: «Vostès, mentre veuen com cauen en picat els ingressos de la Generalitat i augmenten les necessitats socials, ens demanen alhora eliminar impostos, multiplicar la despesa i reduir el dèficit, tot a la vegada i de cop.» Com si el Govern tingués una vareta màgica. I en economia no es poden fer jocs de mans perquè els números canten. L'economia tracta, precisament, d'administrar els recursos que són escassos, i la política va precisament d'assignar prioritats.

I, mirin, compartim amb vostès la dificultat de moltes empreses per accedir al crèdit, les dificultats per tenir liquiditat, tresoreria per al seu dia a dia i els seu funcionament davant el tancament de l'aixeta per part del sector financer, que és on és el nucli i l'origen d'aquesta malaltia. Però, és clar, sempre és més fàcil assenyalar el sector públic, l'Administració i els treballadors perquè s'estrenyin el cinturó; però, en canvi, la seva exigència és nul·la a aquells que han provocat la crisi.

Però, a més a més, veiem aquesta distància entre allò que diuen i allò que feien. Això em recorda, també, la indigna actitud del senyor Fernández Ordóñez, que ara es dedica a allisonar a tothom, a tot el personal sobre plans d'austeritat, reformes laborals, reforma de la jubilació, quan ell va estar sense preocupar-se de la seva feina, que no és altra que supervisar el sector financer. Si ell hagués fet els seus deures i impedit el frenesí del crèdit dels anys de vaques grosses, l'eco-

nomia espanyola ara tindria uns altres problemes i les empreses no patirien els problemes d'escanyament de liquiditat. Doncs, vostès no feien, en temps de vaques grosses..., no feien la feina; no complien, ni de lluny, i ara demanen a l'Administració, que també pateix dificultats de tresoreria, que ho facin. I, de fet, aquesta Administració hi està treballant. De fet, hem canviat la tendència –hem canviat la tendència– des del 2003, però d'acord amb les possibilitats reals. Per això es fa difícil trobar acords, perquè només miren a una banda del problema sense tenir en compte les conseqüències de les seves propostes.

Entrant ja a la seva proposició de llei, reconeixem que la disminució de la morositat privada i la reducció de terminis dels pagaments per part de les administracions públiques –que no podem parlar de morositat– és un instrument –ni l'únic, ni el més important– per ajudar aquelles empreses ofegades en un context de restricció de liquiditat. Cal abordar-ho, hi estem d'acord, i és imprescindible millorar les pràctiques de les administracions en aquest context, però tocant de peus a terra. I aquesta proposició de llei no ho fa. No és realista tampoc en la forma, amb una llei catalana; no és la manera tampoc d'afrontar el problema.

Però tampoc partim ni compartim les xifres que posen damunt la taula. Els actuals terminis de pagament de la Generalitat a les seves empreses proveïdores no es troben en les quantitats que vostès parlen. Si considerem en mitjana ponderada els terminis amb què la Generalitat estan fent efectius els seus pagaments, no es poden qualificar de negatius, tenint en compte la situació econòmica en què ens trobem, i molt millors que en les èpoques en què vostès governaven. Trobem casos aïllats, és veritat, i són, segurament, aquestes trucades que vostè va rebre. Però el que tampoc es pot fer és fer la regla de l'anècdota. I, per tant, entenem que cal, també, ser més curós a l'hora de parlar de generalitats quan es tracta de casos puntuals.

Tot i així, cal destacar que la Generalitat és conscient d'aquests problemes i que ha posat en marxa mesures per als casos de proveïdors sobre els quals recaigui un major ajornament en els terminis de pagament. En aquest sentit, el Departament d'Economia i Finances ja va posar en marxa fa temps una línia de descomptes comercials, el *confirming* –vostè també n'ha parlat–, i aquest producte financer, precisament, també es va incloure en els trenta compromisos signats amb els agents socials. Aquest producte, precisament, ha mobilitzat i ha permès avançar factures a més de 2.500 proveïdors, especialment a aquells que treballen amb l'Administració de forma recurrent; s'han signat convenis d'adhesió amb 650 creditors, i per part de la tresoreria s'han donat 161 remeses als bancs per un import de 71 milions d'euros, i a més a més s'han signat convenis amb entitats financeres per un import total de 760 milions d'euros.

I una altra reflexió, respecte al contingut de la disposició addicional primera de la seva proposició de llei. Cal dir que d'acord amb les previsions legals actualment vigents i dins del límit d'endeutament, que és legalment definit a l'Institut Català de Finances, aquest no requereix cap línia específica d'aval, de fet, ja que els avals

de les administracions públiques també poden formar part d'una línia d'aval de l'ICF.

Però, clar, la proposta que vostès fan té conseqüències, perquè quants recursos de l'Institut Català de Finances s'haurien de mobilitzar i destinar precisament a aquesta proposta? Molts? No crec que vostès vulguin reorientar aquestes línies d'aval i de donar crèdits a entitats que realment ho necessiten per poder fer front a la seva proposta.

Creiem que no cal una llei pròpia que faci que la Generalitat de Catalunya pagui millor que el que estableix la llei de contractes existent i a més garanteixi el pagament. Segons això, ACESA, per exemple, cobraria a Catalunya abans que a Madrid, tot i pagar aquí i allà els seus subcontractistes, que segurament són els que estan més escanyats per temes de liquiditat, a terminis molt superiors, i a sobre tindria descompte bancari garantit públicament.

Doncs, miri, des del Govern no és això el que volem; el que sí que volem és que aquests petits contractistes tinguin i els arribi el crèdit. El que cal és que es compleixi la llei, i no més lleis, perquè vostès parlen d'obsessió de l'Administració per intervenir i regular, i això també és un exemple de la seva obsessió per regular.

I una última reflexió; algú també l'havia posat damunt la taula. El retard en els pagaments per part de l'Administració, en tot cas, és el segon o tercer problema; l'empresa que treballa per a l'Administració sap que cobrarà, a vegades tard i a vegades molt tard, massa tard, però el deute no esdevindrà impagat. I això és un element important quan volem tractar diferent el sector privat que l'Administració, perquè m'és difícil pensar en una empresa que no vulgui tenir un contracte amb l'Administració, perquè sap que el risc és nul, pràcticament, de ser impagat. I això, important, i vostè, senyora Olano, ho hauria de saber: el risc és un element important per reduir precisament els terminis o fins i tot el preu dels interessos.

Per tant, entenem des del nostre grup parlamentari que no és una llei el que cal, el que cal és millorar les pràctiques i protegir els petits proveïdors, el que cal és complir la llei i accelerar els processos; precisament és el que ahir aprovàvem en aquest Ple del Parlament.

Per això no hi donarem suport i votarem a favor de l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

Ara, en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Señores diputados y diputadas, en primer lugar me gustaría hablar sobre el nombre de la cosa, el nombre de la ley, puesto que se ha puesto aquí en entredicho. Yo creo que el nombre es oportuno: morosidad es lentitud, dilación, falta de actividad, en definitiva. En estos momentos y aquí ha sido consensuado de una manera clara, puesto que incluso

los propios portavoces de los grupos que dan apoyo al Gobierno han reconocido que la Administración pública catalana es morosa, es decir que es lenta, que dilata el pago. Por lo tanto, el término de la ley creo que es el adecuado.

Sí que es cierto que a lo mejor la proposición de ley que trae hoy Convergencia i Unió no sería necesaria si la Administración cumpliera con la ley. Y de ahí que me parece extraordinario que se presente, como ha hecho aquí algún portavoz, como el gran acontecimiento, la gran aportación, una de las grandes aportaciones, de esas grandes aportaciones que dio ayer el debate de la crisis económica..., pues una de las grandes aportaciones es que el Gobierno, los grupos que dan apoyo al Gobierno «constaten l'esforç realitzat i, tenint en compte el marc de crisi econòmica, es continua treballant per reduir el termini de pagament amb l'objectiu d'arribar als seixanta dies». Es decir, constatan que no cumplen la ley, puesto que en estos momentos el artículo 200 de la Ley 30/2007, de 30 de octubre, de contratos del sector público, dice expresamente: «La Administración tendrá la obligación de abonar el precio dentro de los sesenta días siguientes a la fecha de la expedición de las certificaciones de obras o de los correspondientes documentos que acrediten la realización total o parcial del contrato.»

Es decir, no deja de ser, a mi juicio, escandaloso que la gran aportación del Gobierno es constatar que no cumplen la ley. Pues, sinceramente, desde luego ayer se reprochaba a algún grupo parlamentario, cuando abordaba el tema famoso de las multas lingüísticas, que es que no quieren –no quieren– que se cumpla la ley. Pues, bueno, aquí tenemos un ejemplo claro de que el propio Gobierno incumple la ley y además presume de ello. A lo mejor, si realmente se cumpliera la ley, efectivamente, y estoy casi seguro, no estaríamos ante una situación como en la que se encuentran muchas de las empresas catalanas y españolas en general.

La morosidad en el cobro de las facturas de la Administración es un problema, y no hay que obviarlo; es más, la morosidad, tanto de la Administración pública como de los comerciantes en general es una de cada tres causas de concurso en España, es decir, una de cada tres quiebras, por referirme a la denominación antigua, que se produce en España es debida a la morosidad. Esto afecta de una manera clara a las pymes, que representan el 99,90 por ciento del tejido empresarial, el 68 del PIB y mantienen el 79 por ciento del empleo. De ahí que nosotros entendamos la proposición de ley que trae hoy Convergència i Unió como una vía nueva, novedosa, para estimular a la Administración, que es lo que pretende, en definitiva.

Está claro que en estos momentos es inviable que la Administración pague en treinta días, ni incluso aun cuando el régimen transitorio que establece la proposición de ley establezca un plazo de un año para llegar a ese término, pero también es claro que tampoco lo está haciendo en sesenta días. De ahí que la proposición de ley viene a reflejar un problema y aporta una posible solución.

¿Cuál es el problema fundamental de la morosidad de las administraciones públicas? Un aspecto al que no

se ha referido con detalle el ponente de la proposición de ley pero creo que es fundamentalmente una de las claves, que es el del procedimiento para hacer efectivo las deudas por parte de las administraciones públicas. En estos momentos la Administración no paga y es muy difícil reclamar contra la Administración para que pague. ¿Por qué? Pues fundamentalmente porque reclamar contra la Administración exigiendo el pago de la deuda conlleva y tiene unas consecuencias ingratas para el que lo hace, como puede ser, por ejemplo, una vía colateral, además de acudir al costoso procedimiento judicial, también el hecho de que te conviertes en un proveedor, digamos, incómodo, y a partir de ese momento pasas a estar en una lista negra y dejas de ser posible contratista con la Administración. De forma que tiene dos consecuencias, la reclamación: una, la demora en el pago –todos sabemos como funciona la Administración de Justicia y lo lenta que es–, y asimismo –y asimismo– el hecho de las consecuencias negativas sobre la pérdida de la condición de contratista, consecuencias colaterales.

De ahí que una de las grandes aportaciones del procedimiento que establece Convergencia i Unió es el silencio positivo; no el resto, en la medida en que quizás competencialmente se le va la mano al proponente en cuanto que establece un régimen procedimental procesal en que hasta ahora la comunidad autónoma no tiene competencia. Es decir, decir a los tribunales que condenen en costas, decirle a los tribunales que adopte medidas cautelares pues es una vía procesal que tiene que estar incardinada en la normativa procesal adecuada, y digamos que procedimentalmente no es competente este proceso.

Pero en todo caso sí que nos parece oportuno el hecho de que se diga que trascurrido el plazo a que se refiere el artículo en cuestión, que es aquel que hacía referencia al plazo de los treinta días para el pago, se podrá reclamar por escrito a la Administración contratante el cumplimiento de la obligación de pago y en su caso los intereses de demora. Y en el supuesto de que la Administración en el plazo de un mes no conteste, se entiende estimada la pretensión, es decir silencio positivo, y en consecuencia se pueda efectuar la correspondiente reclamación de la deuda.

Esa es una gran aportación que sin duda estimulará a nuestro juicio el celo de la Administración en el pago, porque la finalidad..., ha hecho referencia a una serie de medidas, la diputada Ortiz, que ha adoptado la Administración, pero también concretamos que estas medidas hasta ahora han sido insuficientes, puesto que la propia Administración viene a reconocer que no está cumpliendo con la ley. Y ese es un aspecto nuclear, vital, en la razón de ser de la proposición de ley.

Por todo ello, nuestro grupo parlamentario dará apoyo a la tramitación de la proposición de ley; dará apoyo a la tramitación de la proposición de ley aun cuando, en el desarrollo de las enmiendas, desde luego, tendría mucho que aportar, puesto que la finalidad y el principio básico a nuestro juicio no es tanto acortar el término de sesenta a treinta días, que ojalá –que ojalá–, sino en definitiva excitar a la Administración, excitar el celo de

la Administración para que cumpla la actual normativa de contratos del sector público sobre los sesenta días. Ya se darían con un canto en los dientes los miles y miles de contratistas de la Administración que se les pagara en el plazo que marca la ley vigente; es decir, no es tanto acortar como cumplir –insisto en este apartado–, pero sí a lo mejor la vía adecuada sería estimular mediante los planes adecuados a la Administración para que cumpla la normativa vigente. Y ahí, desde luego, irían las vías que plantearía nuestro grupo parlamentario.

Estamos, por lo tanto, ante una proposición de ley oportuna, tanto en el ámbito catalán como en el ámbito español. Y desde luego no se trata de hacer una carrera para ver quién llega antes, si las Cortes Generales o el Parlamento de Cataluña. Ya sabemos que el Parlamento de Cataluña, a la vista del desarrollo que se ha planteado hoy por los grupos que dan apoyo al Gobierno, no llegará antes, pero en todo caso sí que sería positivo que se materializaran, bien vía legislativa o bien vía mediante la aplicación de un plan de medidas drástico, desde luego, las medidas adecuadas para que los contratistas catalanes no sean privilegiados, sino sencillamente sean aquellos que se ven sometidos al cumplimiento de la norma, es decir que se paga en plazo y no como se está pagando en estos momentos, en unos plazos absolutamente disparatados.

Muchas gracias, señor presidente.

(El Sr. Turull i Negre demana per parlar.)

El president

El senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

Sí, president, han demanat que retiréssim...

El president

Té un minut.

El Sr. Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, senyor president. La senyora Gomà ha dit que no teníem més remei que retirar-ho i a més ho ha dit en un to que jo crec que, més que retirar la proposta, crec que el que li agradaria és que ens retiréssim nosaltres. No ho farem –no ho farem. I a més a més vostè diu que la nostra manera de negociar és el tot o el res. Ahir sí que era el tot o el res. Obrir una ponència és el tot o el res? Quan jo els he dit moltes vegades «perfeccionem, millorem el que calgui?» Aquest és el nostre sentit de negociació. Obrim la porta al debat, no hi donin un cop de porta.

Per tant, nosaltres no la retirarem, no? I no ho fem per electoralisme, senyora Gomà..., ni cap cantarella. Perquè sap què passa? Que si ens moguéssim en termes estrictament electoralistes, sap què?, corda –corda–, perquè quan l'adversari s'equivoca no el distreguis. I aquí hi ha un problema, que és un clam de les petites i mitjanes empreses, que són els terminis de pagament, que és la morositat de l'Administració. Per això nosaltres portem aquesta proposta. I no ens la vam inventar

abans-d'ahir, ni ahir: és del maig del 2009 que ha seguit tota la seva tramitació.

Per tant, nosaltres mantenim aquesta proposta. No ens sembla que el fet que el Parlament de Catalunya acordi «tendir a cobrar» a la llei sigui la gran proposta, la gran ambició que es pugui fer en matèria de lluita contra la morositat de les administracions.

I, si volen posar el retrovisor, posin el retrovisor tant com vulguin. Senyora Ortiz, nosaltres amb Iniciativa per Catalunya tenim el costum de no posar el retrovisor. Sap què passa? És que, no sé si m'entén, eh?, mirant..., si fem excursions deu o dotze anys enrere, quinze anys enrere...

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

...no farem excursions, perquè el Mur de Berlín es va enfonsar, i no cal que en parlem més.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat, de retorn d'aquesta proposició de llei.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 69 vots a favor i 63 vots en contra. I, per tant, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Projecte de llei

del Pla estadístic de Catalunya 2010-2013
(debat de totalitat) (tram. 200-00079/08)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei sobre el Pla estadístic de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

(Pausa.)

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és un honor per a mi presentar, en nom del Govern, el Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 2010-2013. Com vostès saben, la Llei estadística de Catalunya estableix que amb periodicitat quadriennal s'ha d'aprovar per llei el Pla estadístic de Catalunya, i després es fa el desplegament anual, per acord de govern, que conté el programa anual d'actuació del Pla estadístic. De manera que avui comparec davant del Parlament per presentar el projecte de llei que correspon al període estadístic 2010-2013. És la cinquena

lleï d'aquesta naturalesa, d'aquestes característiques, que el Govern presenta al Parlament; va començar al període 92-95, i després, successivament, per períodes de quatre anys.

D'acord amb la Llei d'estadística, el Pla estadístic de Catalunya ha d'establir la determinació dels objectius generals del Pla estadístic, la determinació dels objectius específics, els criteris i les prioritats per executar aquest Pla estadístic, i la col·laboració institucional en matèria estadística. Perquè vostès saben que, sent així que és l'Idescat, l'Institut d'Estadística de Catalunya, qui en té la responsabilitat de la programació, la direcció i la coordinació, després l'execució de les estadístiques es realitza per diferents vies des del punt de vista de responsabilitat institucional: algunes les realitzen directament diferents departaments del Govern i altres les realitzen diferents institucions –cambrà de comerç, ajuntaments, etcètera. El Pla estadístic és el que dona un sentit global a tot això, i naturalment el que ho coordina. Es tracta que no hi hagi duplicacions i que es puguin utilitzar al màxim els diferents mitjans en benefici de totes aquestes estadístiques.

Les orientacions bàsiques d'aquest Pla estadístic 2010-2013 són les següents. En primer lloc, hi ha un manteniment bàsic de l'esquema de la Llei del Pla estadístic anterior; és lògic, aquí hi ha una continuïtat. El sistema d'estadístiques de Catalunya funciona raonablement bé, de manera que es tracta d'anar introduint reformes, no de fer canvis essencials en la seva concepció, de manera que aquí hi ha un manteniment de l'esquema de la Llei del Pla estadístic precedent, que és dels anys 2006-2009. També el manteniment, lògicament, de l'estructura en els seus eixos estratègics, objectius i activitats. S'adopta el Codi de bones pràctiques de les estadístiques europees de l'any 2005. Es posa un èmfasi especial en l'aprofitament dels registres administratius i de la diferent informació disponible. S'enforteix el Sistema Estadístic de Catalunya, el nostre SEC, mitjançant la identificació dels òrgans estadístics de cada institució integrada en ell. I es preveu una millor accessibilitat a la informació, establint internet com a principal mitjà de difusió. De manera que aquestes són les orientacions bàsiques d'aquest Pla estadístic 2010-2013.

El Pla estadístic preveu un total de 236 activitats –una xifra de l'ordre del Pla estadístic anterior–, de les quals 123 corresponen –una mica més de la meitat– a qüestions relacionades amb la cohesió social, medi ambient i sostenibilitat; 75 als comptes i magnituds macroeconòmiques, i 15 a diferents estadístiques relacionades amb la població. I d'aquestes 236 activitats són responsabilitat directa de l'Idescat una mica menys de la meitat, el 44,5 per cent; la resta es realitzen, com he dit, o bé a través de departaments o bé a través d'altres institucions, sempre amb la coordinació i en molts casos amb la direcció des del punt de vista tècnic, des del punt de vista estratègic, de l'Idescat.

Les actuacions més destacades dins d'aquestes diferents activitats a les quals m'he referit són les següents.

Pel que fa a l'estadística demogràfica, jo voldria citar els censos de població i habitatge –de fet, ja es realitzen– i l'enquesta demogràfica. Insisteixo en l'ela-

boració d'una enquesta a una mostra de la població de Catalunya que permeti actualitzar la informació de l'enquesta demogràfica del 2007 sobre causes i conseqüències dels canvis demogràfics; vostès saben que ha esdevingut l'enquesta de referència. Evidentment, una enquesta com aquesta no es pot fer cada any, però sí que es tracta d'anar-la fent cada període determinat de temps que faci que sigui útil als efectes per als quals es realitza, que són els de guiar l'acció de les polítiques públiques, com és lògic, i de la recerca i de la informació de la població catalana.

Pel que fa a les estadístiques econòmiques, jo voldria esmentar les taules *input/output* de l'economia catalana. Es tracta de l'elaboració de les taules *input/output* 2010, la qual cosa permetrà potenciar i millorar les taules *input/output* de l'any 2005. Vostès saben que en el seu moment van ser una aportació molt important. Les taules d'*input/output* són un instrument realment essencial, no?, per al coneixement dels fluxos d'una economia, i quan es van fer les del 2005 feia molts i molts anys que no disposàvem d'unes taules *input/output* relativament actualitzades, eh? Ara es tracta d'anar-ho fent també aquí. És evident que la feina que donen unes taules *input/output* no permet fer-ne unes cada any, però sí de realitzar-ne unes, com farem ara, al cap de cinc anys.

També dins del camp de l'estadística econòmica, jo voldria esmentar el directori d'empreses i establiments, que estarà realitzat per l'Idescat, departaments –diferents departaments– i cambres de comerç, i comptes satèl·lit referits a diferents departaments. Això permet la representació sistemàtica, comparable i completa de diversos aspectes rellevants de l'economia i la societat catalana, com la cultura, amb el seu compte satèl·lit específic, l'habitatge, la producció domèstica, el medi ambient i les que es puguin portar a terme en el marc dels manuals i els precedents sobre comptabilitat satèl·lit reconeguts internacionalment.

I finalment, dins del camp de l'estadística social, jo voldria esmentar l'estadística de la demanda de serveis socials, que es realitzarà conjuntament per l'Idescat i el Departament d'Acció Social i Ciutadania, així com l'estadística de condicions de vida, que també serà coordinada i dirigida per l'Idescat, però en la qual col·laboraran diferents institucions, entre elles diverses administracions locals. I després, naturalment, dins d'aquest camp –que, com he dit abans, el camp de la cohesió social, medi ambient i sostenibilitat és el més important, 123 de 236 activitats–, hi ha la consolidació d'estadístiques rellevants en aquest camp, com són l'enquesta de salut, l'enquesta de seguretat pública, l'enquesta de mobilitat quotidiana, l'enquesta d'usos lingüístics i les enquestes de consum i pràctiques culturals.

Finalment, un aspecte molt important, naturalment, de l'activitat estadística és no només la producció i elaboració, sinó la difusió, és a dir, com es fa perquè aquesta estadística arribi a tots aquells que n'han de ser els destinataris, no?, i que tingui la màxima difusió per a coneixement de la ciutadania, dels ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, jo vull esmentar, primer, el portal estadístic oficial de Catalunya, per facilitar l'accés al con-

junt de la informació derivada dels programes anuals d'actuació estadística.

Segon, la web educativa, adreçada a la comunitat educativa de primària i secundària, per facilitar recursos didàctics i educatius en l'àmbit de l'estadística; és una eina enormement interessant. Jo els convido, senyors diputats, aquells que no ho hagin fet, a entrar-hi, a consultar-ho, a veure la potencialitat que té, de quina manera permet als escolars, als estudiants de primària i de secundària, familiaritzar-se en la utilització de l'estadística i a tenir coneixement de la realitat de les magnituds més importants del país.

En tercer lloc, el sistema d'indicadors de l'estadística comunitària, que vol dir l'actualització i manteniment d'un sistema d'indicadors de Catalunya a partir de l'adaptació dels indicadors estructurals d'Eurostat. En això som també pioners dins de les comunitats autònomes espanyoles.

I l'existència de les fitxes municipals i comarcals, que permet la difusió automatitzada, mitjançant internet, d'un conjunt d'indicadors, d'aquells indicadors que són més rellevants en la realitat demogràfica, social i econòmica dels municipis i comarques de Catalunya.

Jo crec que estic en condicions de presentar al Parlament, en nom del Govern, un bon projecte de llei, que ens ha de permetre disposar, durant aquests quatre anys que vénen, del Pla estadístic que necessitem per tal de poder seguir mantenint un magnífic nivell pel que fa a la producció i a la difusió estadístiques. I convido, en nom del Govern també, els diputats que debatin a fons aquest projecte, naturalment –és la seva feina– i que hi donin suport, pel bé d'allò que podem oferir al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per fixar la posició ara en nom dels grups, en nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula la senyora Meritxell Ruiz.

La Sra. Ruiz i Isern

Bon dia, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, avui ens ocupa el debat de totalitat d'aquest Projecte de llei del Pla estadístic 2010-2013. De fet, aquest projecte, com vostè ja bé ha dit, sorgeix del que disposa l'article 41 de la Llei del 98 d'estadística de Catalunya. Aquesta llei es va fer per tal de desenvolupar les competències exclusives que en aquest àmbit corresponien i corresponen a Catalunya i que emanen de l'Estatut d'autonomia. L'article 41 d'aquesta llei estableix l'obligació de presentar un pla estadístic cada quatre anys i que això es faci, doncs, en aquest Parlament a través d'una llei. Això ha suposat, com ja ha dit vostè abans, que aquest sigui el cinquè Pla estadístic, des de l'any 92, doncs, que es discuteix en aquest Parlament.

Coincidim en el que vostè ja ha dit en altres debats, que és un encert que la llei que en aquell moment va propo-

sar Convergència i Unió i que vam aprovar conjuntament amb vostès l'any 98 incorporés el fet d'haver de fer un pla cada quatre anys, perquè això suposa que..., dóna dos elements importants: un, l'estabilitat, per un costat, i l'altre, l'adaptabilitat o la flexibilitat.

En el seu moment, aquesta llei del 98 creiem que va ser exemplar, ja que va permetre la consolidació del sistema estadístic català i assolir un nou element de sobirania nacional. En aquell moment ja s'era conscient del creixent pes de la informació estadística per tal de poder definir millor les polítiques públiques, i també per tal que poguessin ajudar els projectes privats, així com la importància de les noves tecnologies de tractament i difusió d'informació.

La situació actual de crisi fa més necessari que mai disposar de bones dades per poder prendre bones decisions. Les dades les tenim i, a través d'aquest pla, doncs, consolidarem aquest sistema estadístic. Convergència i Unió, després de llegir tot aquest pla, coincideix majoritàriament amb els objectius, els eixos i les activitats estadístiques d'aquest pla. I els resultats d'aquestes activitats han de servir, precisament, al Govern, doncs, per prendre decisions polítiques més adequades. I segurament aquí serà on discrepem, però aquest no és un debat, ja el vam fer ahir, per tant, ens centrarem en el debat d'avui.

Crec que la nota dominant –i vostè ja ho comentat també– és la continuïtat d'aquest pla. L'hem comparat amb l'últim, el del 2006-2009, i les modificacions, doncs, són mínimes. Si una cosa s'evidencia és aquesta gran similitud: es mantenen els eixos del pla anterior, que són població, cohesió social, medi ambient i sostenibilitat, comptes i macromagnituds econòmiques, les activitats estadístiques instrumentals i la difusió estadística.

Pel que fa als objectius generals, pràcticament són els mateixos, però, a més, deixin-me dir-ho així, ens han estalviat una feina, i és que ja hi han incorporat algunes de les esmenes que a l'últim pla els va fer Convergència i Unió. Per tant, crec que els hem de donar les gràcies doblement: d'una part, per haver tingut en compte aquelles mesures o aquelles observacions que ja els va fer Convergència i Unió, i, per l'altra, per la feina que ens han estalviat, que, tot s'ha de dir, treballar ens agrada molt i no ens fa cap por.

També els hem d'agrair que hagin incorporat una proposta de Convergència i Unió que va fer al darrer pla, que és introduir l'estadística –i aquest, ho crec, és un element important– sobre la recerca, el desenvolupament i innovació. Que és una esmena que va fer Convergència i Unió en el darrer pla. És necessari, i avui més que mai, disposar d'informació estadística sobre els recursos destinats a recerca, desenvolupament i innovació; conèixer els recursos que no només l'Administració, sinó les universitats, les empreses i els altres agents destinen a aquest àmbit per veure si s'han de millorar les polítiques públiques o si s'ha de potenciar la col·laboració amb altres agents econòmics.

Els criteris estrictes per a l'execució d'activitats estadístiques són ja els que recull la llei de l'any 1998. Si ens fixem en l'execució del Pla estadístic, constatem que es

mantenen els programes a què vostè ha fet referència anteriorment. Per tal de poder fer front a nous reptes o necessitats que es puguin plantejar, segueix mantenint, però, aquest pla, la possibilitat d'introduir accions noves. Per tant, no és només consolidar aquelles que hi ha, sinó que es puguin introduir, depenent de la situació, altres elements.

Pel que fa a la difusió, és cert que vostès hi fan més incidència –incidència, diguem-ne, legislativa–, perquè la difusió d'aquests resultats ja es feia a través de les noves tecnologies i a través d'internet, tot i que trobem oportú, doncs, que s'hagi introduït en aquesta llei.

I en la disposició final incorporen, també, una petició que va ser nostra a l'últim pla i que fa referència al model territorial. Com que les activitats s'han d'adaptar al model territorial vigent en cada moment, han afegit que demanàvem que es garanteixi, en la mesura que sigui possible, que puguin ser comparables, les sèries estadístiques, i que tinguin una continuïtat en la seva segregació territorial. Per tant, element de comparabilitat i de continuïtat, criteris, doncs, que vostès també han inclòs.

Tot el que els hem exposat anteriorment és la justificació del posicionament del nostre grup respecte al projecte de llei que vostè avui, conseller, ha presentat. No hem presentat esmena a la totalitat per les raons que ja els hem dit: perquè és un pla que desenvolupa una obligació legislativa d'una llei que es va aprovar el 1998, perquè s'ha d'elaborar a quatre anys, i, per tant, per això som aquí avui, i perquè, sobretot, hi han recollit alguna de les peticions que Convergència i Unió ja va fer en l'anterior pla.

Malgrat això, el nostre grup parlamentari no renunciarà, com vostè ja ens ha demanat, a presentar esmenes, ja que considerem que hi ha alguns aspectes d'aquest pla que són millorables. Aquestes esmenes segurament aniran relacionades amb alguns aspectes del marc de col·laboració institucional i amb la relació d'activitats estadístiques.

Durant el tràmit parlamentari d'aquesta llei esperem poder mantenir el consens que sempre ha caracteritzat aquest pla, i, de fet, estem segurs d'això. I res més, per la nostra part.

Gràcies, president, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i també per fixar posició, té la paraula la diputada Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats, ens trobem davant d'una renovació, podríem dir-ne, de la Llei del Pla estadístic de Catalunya. L'Estatut del 79 ja donava a la Generalitat competències exclusives en aquest camp. I, tal com ja han explicat l'honorable conseller i també la diputada que m'ha precedit, la Llei d'estadística de Catalunya estableix amb periodicitat quadriennal el Pla estadístic

definit com a l'instrument d'ordenació i de planificació de l'estadística d'interès de la Generalitat. Des del primer pla, el 1992, en portem cinc, ja, tots aprovats sense cap vot en contra, i esperem també que aquest pla segueixi la mateixa línia que els anteriors.

Estem parlant d'una llei que ens diu quines són les estadístiques que s'han de fer en els propers quatre anys i quina és la difusió dels resultats obtinguts. I l'estadística, en tant que ens permet veure com evoluciona la nostra societat, és una eina fonamental per a qualsevol país.

En el text que avui inicia la seva tramitació parlamentària es manté l'esquema i l'estructura del pla anterior, aprovat el 2006, que va ser llavors quan, d'una manera més àmplia, es va fer una reforma. Es manté, per tant, l'esquema de la llei del 2006-2009 i també l'estructura en eixos estratègics, objectius i activitats.

Ara el que es fa bàsicament és adoptar el Codi de bones pràctiques estadístiques europees, que encara no és reglament, però que s'hi introdueix per tal d'enfortir encara més, si cap, el sistema estadístic català. I es posa especial èmfasi en el fet d'aprofitar registres administratius, i també la informació disponible, alhora que millora l'accés a la informació amb internet com a principal mitjà de difusió.

En els termes d'objectius, el Pla estadístic s'estructura en eixos, també en objectius i en activitats: 5 eixos, 27 objectius i 238 activitats, que el conseller ja ha detallat en alguns punts i que, per tant, ara no repetirem. Aquestes 238 activitats s'estructuren en tres àmbits: en l'apartat demogràfic, en l'apartat d'estadística econòmica i també en l'apartat d'estadística social.

És un pla continuista, és cert, entre altres coses, perquè ha de ser així per tal de mantenir la sèrie de les dades ja obtingudes, però que introdueix, també, novetats sobretot quant a la difusió, i estableix internet com a principal mitjà de difusió i dels resultats de les activitats estadístiques. I, en aquest apartat, voldria destacar que la prioritització de l'ús de les noves tecnologies de la informació i la potenciació al mateix temps en el disseny de productes i serveis digitals garantirà l'actualitat i també la disponibilitat de les dades.

En aquest apartat, destacar –i el conseller també ja ho ha fet– la construcció d'un web educatiu adreçada a la comunitat educativa de primària i secundària; l'actualització i el manteniment d'un sistema d'indicadors de l'estadística comunitària, i també la incorporació de fitxes municipals i comarcals, una eina per a la difusió automatitzada mitjançant internet d'un conjunt dels indicadors més rellevants de la realitat demogràfica, social i econòmica dels municipis i de les comarques de Catalunya i que calia que hi fos present.

En definitiva, un pas més per consolidar i enfortir el sistema estadístic català, un sistema d'alt nivell, de gran qualitat, i que tots treballem perquè continuï d'aquesta manera.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats, honorable conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, estem davant d'aquest Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2010-2013. Com bé s'ha dit, estem desenvolupant el que és una competència exclusiva de la Generalitat en l'àmbit de l'estadística; competència que va ser desenvolupada en el seu moment per la Llei d'estadística i que, precisament, aquesta Llei d'estadística és la que va fixar aquests plans quadriennals. I és per això que cada quatre anys s'està fent aquest tipus de planificació, que el que pretén és, per un costat, ordenar, i, per l'altre, planificar l'estadística d'interès de la mateixa Generalitat.

Aquest pla que ens porta avui, doncs, aquest debat, Pla 2010-2013, fa un esforç, entenem que important, per donar resposta als reptes establerts en els principis del Codi de bones pràctiques de les estadístiques europees, i, per tant, per una recomanació de la Comissió Europea. Es tracta de quinze principis, entre els quals, doncs, es recull el principi de la relació cost/eficàcia, accessibilitat o també el d'adequació de recursos. És, doncs, un esforç també en aquesta línia d'adaptar-nos a les recomanacions que vénen d'Europa.

Passant al contingut del pla, estariem parlant d'un pla estructurat en 5 eixos, 27 objectius i 238 activitats. Pel que fa al primer eix, estariem parlant de l'eix població, en el qual, doncs, ens permet analitzar les estructures de la població i també els seus fluxos, per tant, els seus moviments. En aquest sentit, cal destacar com una de les principals activitats els censos de població i habitatges, on s'obtidran dades d'estructura, naturalesa, relació amb l'activitat, estudis de població, estructura familiar també; i, per tant, obtindrem tot aquest tipus de dades purament demogràfiques.

Pel que fa referència al segon eix, de la cohesió social, medi ambient i sostenibilitat, aquest ens permet conèixer quines són les condicions de vida de la població catalana i quina és la seva evolució. En aquest sentit, ens agradaria destacar l'estadística de la demanda de serveis socials. Entenem que aquesta estadística ens aportarà un coneixement de la demanda dels serveis socials mitjançant enquesta en una mostra representativa i que ens permetrà conèixer i tenir coneixement de les necessitats de la població en aquest àmbit. Entenem i destaquem aquest punt perquè, atesa l'aplicació tant de la Llei de la dependència com de la Llei de serveis socials, que realment estan col·locant les bases d'un veritable servei social català, ens permetrà avaluar, d'una manera rigorosa, com està influint l'aplicació d'aquestes dues lleis –Llei de serveis socials i Llei de la dependència– en el benestar de la població i com es percep, per part de la població, aquesta aplicació d'aquestes dues lleis.

El tercer eix fa referència a les magnituds macroeconòmiques, ens permet conèixer i analitzar l'activitat dels

diferents sectors econòmics, i, efectivament, com abans ens recordava l'honorable conseller, doncs, l'actualització d'aquestes taules *input/output* del 2005, amb una versió 2000-2010, que ens permetrà, sobretot en aquests moments, tenir molta més informació referida a l'evolució de l'activitat econòmica.

I, finalment, el quart i el cinquè eix, que estan relacionats, per un costat, per les estadístiques instrumentals, i, per tant, en aquest sentit, un control de la revelació estadística i d'un accés segur a les dades de confidencialitat.

I, finalment, l'eix de la difusió, que, com deia abans també l'honorable conseller, tan important és fer l'estadística com després explicar-la, divulgar-la i que sigui accessible per part de tots aquells que la volen consultar. En aquest sentit, tant el portal d'estadística oficial de Catalunya com el web educatiu entenem que seran dues activitats i dues mesures contemplades en aquest pla que realment aniran en aquesta línia. Res més.

Per part del nostre grup parlamentari, donarem, doncs, efectivament, com no pot ser d'altra manera, suport a aquesta llei. I, de fet, avui s'inicia amb aquest debat a la totalitat la seva tramitació, que, vist el to de la resta de grups –i esperem que ara, doncs, el Partit Popular–, crec que no trencarem aquella tradició que sigui una llei, la del Pla estadístic, que sempre surt, doncs, recolzada per la unanimitat de la cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Efectivament, per fixar posició, en nom del Partit Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Consellera d'Acció Social, honorable conseller d'Economia, senyores i senyors diputats, la veritat és que, tornant a recordar aquell debat que vam tenir fa quatre anys, jo podria haver començat o podria començar el debat de totalitat d'aquesta llei amb aquella famosa frase del *como decíamos ayer*. Dic «podríem» perquè la nostra situació, almenys la dels ponents que hem repetit en aquesta ocasió, doncs, és molt diferent de les circumstàncies que la van motivar, no?

Però és veritat que fa quatre anys, el 16 de febrer del 2006, es va presentar en aquest Parlament el debat i votació..., en aquell cas, era de la Comissió d'Economia, perquè estàvem encara amb el nou Reglament, però la nostra llei encara era amb el tràmit de l'antic Reglament del Parlament..., i, per tant, el que avui estem fent, que és fixar la posició respecte a aquest projecte de llei que ens acaba de presentar l'honorable conseller, doncs, en aquella ocasió no ho vam fer, vam entrar directament a la votació del projecte de llei.

Jo penso que estem davant d'un projecte de llei de caràcter molt tècnic. És d'aquestes lleis que semblen menors però que quan furgues una mica te n'adones que darrere les estadístiques i que darrere els números hi ha les persones i que aquestes estadístiques no fan cap altra

cosa que reflectir la realitat que vivim a Catalunya des de diferents àmbits, no?

Per aquest motiu és molt important comptar amb dades rigoroses i fiables sobre la realitat social i sectorial, i també sobre aquells fenòmens emergents, o sigui, les noves realitats socials. Per què ens ha de servir, tot això? Doncs, ens ha de servir per impulsar les actuacions i les polítiques que s'han de portar a terme. Per tant, podem estar penso que tots d'acord que és un bon instrument a l'hora de traslladar allò que pot ser molt fred, com són els números, que normalment parlen per si sols, a les actuacions reals, o sigui, en resum, ens han d'ajudar a prendre decisions, i per això també és molt important conèixer el grau de compliment d'aquestes actuacions.

Respecte a la legislació, bé, ja ho va comentar l'honorable conseller i alguns dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, ens avala la capacitat que ens atorga l'Estatut d'autonomia de l'any 2006, però també l'Estatut de l'any 79, i per tant és el cinquè Pla estadístic que es presenta en aquest Parlament per a la seva aprovació.

Sí que existeix, i s'hi ha referit el senyor De los Ríos, com a novetat respecte a l'anterior Pla estadístic, 2006-2009, aquesta introducció de la Recomanació de la Comissió Europea del 25 de maig del 2005, que queda reflectida en el Codi de bones pràctiques de les estadístiques europees, que ho establia, resumint..., bé, resumint molt, en tres àmbits: un, que és l'entorn institucional, que podríem dir que és l'eficàcia i la credibilitat; un altre que són els processos estadístics, i un altre que és la producció estadística per donar resposta a les institucions, però també a la ciutadania en general.

Entrant ja en la matèria, sí que voldria fer-li algunes consideracions, honorable conseller, perquè, ja que parlava del Codi de bones pràctiques de les estadístiques europees, per exemple, en l'article 3, que parla dels principis generals, s'esmenta en el punt número 1 aquest Codi de bones pràctiques, que en principi té quinze punts, però tampoc s'expliciten al punt número 2 alguns aspectes que considerem que són importants, no?, perquè, per exemple, en el punt 2 només es parla d'uns determinats principis, que són els que fan referència a l'òptima relació, que és com surt a la llei, cost-eficàcia.

No hi tenim, *vamos*, res a dir, no?, o sigui, compartim la necessitat d'optimitzar els recursos públics, però també formen part d'aquest codi alguns principis que creiem que s'haurien de mencionar explícitament –això és el Codi de bones pràctiques de les estadístiques europees–; per exemple: el principi 1, «independencia profesional»; el 4, «compromiso de calidad»; el 5, «confidencialidad estadística» –em permetrà que li llegeixi només la primera frase d'aquest principi: «Debe garantizarse absolutamente la privacidad de los proveedores de datos»–; o el fi, imparcialitat i objectivitat. Per tant, penssem que aquests principis haurien de quedar recollits de forma més explícita, no tan sols com una referència al codi en general.

És veritat que apareix en l'optimització dels recursos públics aquesta relació que li deia abans que és cost-eficàcia. Em permetrà que li digui, honorable conseller, que és la tercera llei que des del mes d'octubre «porto» –entre cometes– com a ponent que no suposa cap impacte econòmic, o sigui, en la memòria econòmica no suposa l'increment ni d'un euro més.

Escolti'm, jo penso que si volem fer que l'Idescat sigui el veritable portal de l'estadística a Catalunya, entenem que algun cost econòmic tindrà, algun cost econòmic suposarà que merament el pressupost anual que li pertoca. Jo, és una pregunta i una reflexió que li deixo sobre la taula.

Bé, seguint amb la seva exposició, una mica per ordre del que vostè deia, ens parlava de la difusió estadística, que és un dels eixos estratègics, no? Per exemple, nosaltres pensem que aquesta difusió, ja que ens ha explicat alguna de les coses que es posaran o que es portaran a terme en el portal, podria ser interactiva. Per exemple, jo feia un cop d'ull fa uns dies a la pàgina web de l'Institut de Estadística Valenciano, perquè, clar, això és competència autonòmica de tots, no tan sols de la Generalitat de Catalunya, no?, i ens parlava..., aquest institut d'estadística té una casella que és «Listas de suscripción», no? O sigui, per tant, existeix una interactivitat amb l'usuari que pot estar interessat a rebre l'avís d'aquestes estadístiques quan estan disponibles. És un suggeriment, no?

Un altre aspecte és quan parlem de les tecnologies de la informació; sempre hi colloquem aquest «noves» davant, no?, que ens ho qualifica, però és que jo penso que les tecnologies de la informació i la comunicació ja no són una novetat, són una realitat que tenim al carrer, i per tant si a la llei fins i tot apareix un article que fa referència a internet, doncs, el redactat també ha d'estar d'acord amb aquestes intencions. Això per una banda.

També és veritat que ja s'ha assolit, no?, la consolidació del sistema estadístic. Ara, si de cas, pensem que el que caldria és l'adaptació de les noves necessitats actuals, i, per què no?, la simplificació i l'optimització dels recursos de l'Administració pública. Per tant, això també són coses que revisarem en el projecte de llei.

Sí que, per acabar, incidirem, a l'hora de presentar esmenes, a demanar, perquè ens entenguem, noves estadístiques en certs aspectes. Un és en aspectes de gènere, com és la conciliació o l'apoderament de les dones, i també en tot allò que fa referència a l'exclusió social, per exemple les taxes de risc de pobresa en diferents àmbits; pensem que en això, davant de la situació que estem vivint, necessitem la màxima informació per tal de poder traslladar-ho a propostes que es puguin portar a terme o que es puguin aprovar en aquest Parlament.

Per tant, la nostra posició serà la de treballar, la de presentar esmenes i d'arribar a un text que entenc que ha de ser satisfactori per a la cambra en general i per a tota la ciutadania.

Gràcies, senyor conseller, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. El conseller ens convidava a una feina, a abordar la feina i a abordar-la amb consens. Estic convençut que, des del nostre grup, i pel que hem pogut escoltar, doncs, estarem a l'alçada de donar resposta als reptes d'aquesta llei; una llei que, a vegades, quan no ofereixen titular o no hi ha el pim-pam-pum en el debat entre les formacions polítiques, es qualifica de tècnica. Sembla que una cosa sigui política i altres siguin tècniques.

Doncs, bé, és una llei profundament política, perquè des de la no-adequació dels instruments del coneixement de la realitat hi han moltes experiències properes i llunyanes que han pogut portar a veritables barbaritats. I en aquesta llei estem parlant del sistema de producció estadística nacional que té caràcter oficial; per tant, no és poca cosa, eh? I, des del punt de vista polític, és imprescindible poder conèixer la realitat per després poder tenir els instruments per actuar.

En tot cas, és cert que no és una llei que comença avui, i per tant el que ens planteja aquesta llei és un doble repte: un, l'adequació, i un altre, l'accés, l'accessibilitat. L'adequació per terminis, per normativa europea i també perquè les realitats, doncs, són canviants; el temps passa i hi han noves necessitats, i aquí han apuntat noves línies en la producció estadística. I nosaltres el que suggerirem també és poder obrir una línia d'estudi de l'ús del temps... –n'hi ha alguna experiència en concret en el País Basc–, que ens apropa, ho deia també ara la diputada del Partit Popular, a una societat que és d'homes i dones, i volem, això, conèixer com es reflecteix en la realitat també de la producció estadística, i en això també mirarem de contribuir en el debat a la ponència.

I el segon aspecte, l'accés. Ha parlat de la web educativa; el món local té una gran experiència en l'ús d'aquesta producció estadística, els agents socials, econòmics, les formacions polítiques. I crec que el repte d'aquests quatre anys és donar un pas a una major difusió, un accés al conjunt de la ciutadania –les noves tecnologies ho poden facilitar–, i, a més, és un pas endavant en la democràcia.

Nosaltres som de l'opinió que tot el que sigui facilitar l'accés de la ciutadania a la informació és fonamental, millora la qualitat democràtica, i tot allò que contribueix que la ciutadania estigui més formada fa una ciutadania més crítica i més lliure.

I, per tant, una llei com aquesta pot contribuir, per la responsabilitat que té en els seus continguts, a facilitar, no només l'accessibilitat en general d'allò que hi ha d'organitzat en la nostra societat, sigui institucional o sigui també des del punt de vista social, sinó també al conjunt de la ciutadania. Esperem estar a l'alçada en aquests objectius d'adequar-la i també de fer-la més accessible.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, decía la diputada Belén Pajares que este era un debate repetitivo, y aludía a la histórica frase de Fray Luis de León de «como decíamos ayer». En este caso no es así, puesto que yo me estreno en este debate, nuestro grupo se estrena en este debate, y de hecho alguna novedad aportaré en lo que hace referencia a las intervenciones anteriores.

En primer lugar, coincidir en el hecho de que existe..., es una ley, efectivamente, de carácter técnico, pero con una gran trascendencia. Y ahí coincidiría, creo que por primera vez, con el señor Miralles en algo, y le reconocería el hecho de que tienen, además, un gran contenido político, en la medida en que en función de cómo se utilizan los datos, tienen un resultado u otro. Hemos de recordar que la estadística es la práctica de desarrollar conocimiento humano mediante el uso de datos empíricos, pero en función de la selección de los datos se llega a una conclusión u otra.

Creo que, en general, el plan que se plantea, en la medida en que es el desarrollo de una ley anterior y a su vez es evolución del plan anterior, aporta escasas novedades. Aquí se ha reflejado por parte tanto del *conseller* como de los portavoces el hecho de que se introduzcan algunos de los principios del Código de buenas prácticas de las estadísticas europeas. El hecho de que se introduzca el uso de internet es especialmente válido y de agradecer.

Igualmente, en cuanto a la definición de los ejes estratégicos, pues tampoco nada hay que objetar, salvo en uno de ellos, al que me referiré con mayor detalle, que es el de la población.

Creo que cuando se pretende plantear la fotografía de una población, que en definitiva el instrumento más idóneo para ello es el del censo, creo que se ha de hacer con unos parámetros que traten realmente de reflejar la realidad social de Cataluña. Es más, así mismo lo viene a decir el artículo 6, en cuanto que establece entre los objetivos del eje estratégico de población el referente a la estructura de población; dice: «Conèixer la distribució geogràfica de la població de Catalunya i també les seves característiques demogràfiques i socioeconòmiques més rellevants, amb la màxima desagregació territorial tècnicament i jurídicament factible.»

Pues, bien, yo me quería referir al hecho de las características demográficas. E invitaría..., y esta es una línea, una enmienda que presentará nuestro grupo parlamentario, ya lo anticipo: que se introduzca, dentro del censo de población, dentro de las preguntas que se hacen en el censo, en las que colabora el Instituto de Estadística de Cataluña, una pregunta sobre la lengua de los catalanes.

Hasta ahora, esta pregunta se ha hecho ya en censos anteriores. El otro día el diputado López se refería al

Valle de Arán, y recordaba que en el Valle de Arán se preguntó directamente a los araneses sobre cuál era la lengua de los araneses, en este caso, con el resultado que se conoce, que la primera lengua en el Valle de Arán era el castellano, la segunda el aranés y la tercera el catalán.

En definitiva, la pretensión de este grupo a la hora de hacer esta pregunta es precisamente tener una fotografía real de la sociedad catalana, más cuando este aspecto es especialmente interesante e importante en lo que hace referencia a las actividades del Plan estadístico. No deja de ser sorprendente que de las 236 actividades estadísticas, de las que solamente diez son consideradas de coste alto o muy alto..., pues, bien, dos de esas diez son referidas a cuestiones lingüísticas. Es decir que se está destinando un coste alto o muy alto –y estamos hablando de costes que van de 240.000 a 420.000 euros y de 420.000 a 700.000 euros– para informar de las cuestiones lingüísticas.

Pues bien, uno de los principios que marca el Código de buenas prácticas de las estadísticas europeas es el de la relación coste/eficacia, como bien ha tenido a reflejar la diputada Belén Pajares. Eso significa que en el coste extraordinario que tiene el censo, y al objeto de evitar precisamente preguntas e incrementar en otros apartados o en otras actividades cantidades muy importantes para ello, pues en el censo se podrían hacer estas preguntas para evitarnos hablar de encuestas, puesto que no deja de ser sorprendente que uno de los objetivos en el tema de educación, cultura i *lleure*, sea precisamente el conocer la identificación lingüística mediante sistema de encuesta, cuando por la vía del censo es fácilmente..., y mucho más barato obtenerlo.

Es decir, no hablemos con porcentajes sobre la identificación de la lengua de los catalanes por realización de encuestas, y que sea el censo el que realmente establezca la fotografía de los catalanes. Esto se pregunta. Ustedes, algunos de ustedes han puesto el grito en el cielo o han puesto cara de espavientos cuando he hecho esta referencia. Sepan ustedes que el *codi* 10.02 dice, en cuanto a la descripción de una de las actividades sobre estadística de usos lingüísticos de la población –estadística–, dice: «Conèixer la identificació lingüística i els usos del català i altres llengües en els diversos espais de relació personal.» Es decir, no lo hagamos vía de encuesta, sino a través del censo, puesto que además en otras comunidades autónomas se hace –se hace–, y se pregunta a los vascos cuál es la lengua, en el censo, cuál es su lengua de identificación o materna, o la lengua que hablan en su hogar y con su familia. Esa vía nos ahorraría un coste alto, es decir, de entre 210.000 y 240.000, y a través del censo se tendría una fotografía real, esta sí, de la realidad catalana.

Antes hablaba de que debe tener un contenido técnico y que en función de los datos se llega a objetivos políticos. No quiero pensar que el hecho de que no se incluya esta pregunta en el censo de población tiene razones políticas, puesto que creo que..., evidentemente, no voy a ser malpensado; no hay razones políticas. Entonces, si son razones técnicas y la finalidad del censo es tener la fotografía de la realidad social, pues, evidentemente,

esta es una pregunta adecuada e imprescindible para conocer la realidad catalana.

Ese es uno de los aspectos nucleares que abordará este diputado en el curso de los trabajos parlamentarios, estando de acuerdo en que, evidentemente, todos los datos, tanto de contenido relacionados con las actividades económicas..., y buena prueba de ello es el hecho de que frecuentemente se acuda a Idescat precisamente para hacer referencia sobre la situación de la economía catalana. Pues también, además de este nuclear aspecto, tenemos que tener conocimiento de los otros, aplicando uno de los principios que establece también el Código de buenas prácticas europeo, que es el de la imparcialidad y el de la objetividad. Yo creo que debemos ser imparciales, objetivos y no tener miedo, ningún miedo, de saber cuál es la fotografía actual de la realidad catalana. También en población, sin estadísticas, sino real, preguntando directamente.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el tercer i que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat inclosos al dossier de la sessió que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, i també han estat publicats al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. Per tant, els prego que se m'eximeixi de la seva lectura.

(Pausa.)

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2009 (tram. 232-00010/08)

Doncs, si és així, passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2009. La Mesa ha encomanat la presentació de la liquidació al diputat interventor senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, breument, com sempre, per explicar els eixos centrals de la liquidació del pressupost de l'exercici del 2009. Vostès el tenen a la documentació que s'ha repartit aquest matí.

Penseu que el pressupost inicial, tal com vam preveure, era de 68.363.627 euros. Aquí es va incorporar un romanent anterior aproximadament de 5.300.000 euros, i

també s'han generat uns nous ingressos de 2.136.000 euros, procedents fonamentalment d'ingressos diversos del Parlament de Catalunya. Per tant, estem parlant d'un pressupost definitiu que ha estat de 75.863.046 euros. Per tant, és una despesa efectuada, si tenim en compte un romanent que quedarà de cara a l'any que ve, de 68, pràcticament 69 milions d'euros.

Com s'ha repartit aquest pressupost pels diferents capítols? Tindriem que en el capítol primer pràcticament s'ha executat el 96 per cent del pressupost –estem parlant de les despeses de personal, les remuneracions del personal–, i, per tant, únicament n'ha quedat per executar el 3,92. Del capítol segon hi ha un estalvi molt important; s'han reconegut obligacions de 12 milions i mig d'euros, i per tant és un significatiu estalvi, aquest que s'ha produït en el capítol de despeses de funcionament, hi insisteixo, que pràcticament arriba al 20 per cent del que nosaltres vam preveure, que tots nosaltres vam preveure en aquest pressupost. El capítol quart, de transferències, aquest s'ha complert al cent per cent. I després, com sempre, farem una explicació una mica més llarga del capítol sisè, que s'ha compromès en el pràcticament 79-80 per cent.

Part d'aquesta despesa prevista en el capítol aquest d'inversions, com ha passat en pressupostos anteriors i com continuarà passant sempre..., estem parlant d'obres que són pluriennals i que es paguen en diferents anualitats, i lògicament, també, aquest any també pagarem algunes d'aquestes inversions que en aquest moment s'estan executant.

Quines són les més significatives d'aquestes inversions? Tindriem, fonamentalment, els nous espais de premsa, que estaven..., a partir del condicionament de les terrasses i espais de l'antic bar restaurant, per al Departament de Comunicació i la sala de premsa, i també els nous espais, els sets de televisió, els estudis de radiodifusió i les zones de premsa en general; les inversions que avui s'estan executant però que vénen de l'exercici anterior, que serien diverses actuacions en les zones de façanes esgrafiades i terrats, i l'adequació també de sistemes de control energètic. Tenim també els equipaments audiovisuals, la producció del Canal Parlament i les inversions en noves tecnologies, el nou desenvolupament informàtic, el portal del Parlament de Catalunya, i també diversos programaris i llicències que, com saben, van també en aquest capítol d'inversions.

Finalment, dir que el romanent –i que per tant queda per a aquest any– de l'exercici del 2009 és de 6.957.544 euros, que representa una part significativa del pressupost, el 9,17 per cent d'aquest pressupost, que ens permetrà, per tant, passar-lo directament a l'exercici del 2010.

És tot això. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(El Sr. Pérez Ibáñez demana per parlar.)

El president

Sí.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies. També aprofitaria, com fem sempre, per agrair als serveis de la cambra la feina i l'ajuda que ens dóna el senyor David Pol, i també als dos companys que fan amb nosaltres la tasca d'interventor, el company d'Esquerra Republicana i el company de Convergència, i a la resta de diputats que hi han col·laborat.

Moltes gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Un cop presentada la liquidació del pressupost del Parlament, els proposo aprovar-ho per assentiment. (Pausa.)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovada la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2009.

Situació

de compatibilitat de diputats i diputades (tram. 234-00045/08, 234-00046/08, 234-00047/08, 234-00048/08 i 234-00049/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat de diputats i diputades. Prego a l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, secretari quart de la Mesa, que doni lectura al dictamen.

El secretari quart

Gràcies, senyor president. «La Comissió de l'Estatut de Diputats, en sessió tinguda el dia 10 de febrer del 2010, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Primer. Una vegada examinades les noves dades declarades pels diputats Santi Rodríguez i Serra, Francesc Vendrell i Bayona, Daniel Pi i Noya i Jaume Bosch i Mestres, relatives a la professió que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Santi Rodríguez i Serra, Francesc Vendrell i Bayona, Daniel Pi i Noya i Jaume Bosch i Mestres.

»Dos. Una vegada examinades les dades declarades per la diputada Núria Carreras i Jordi, relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Núria Carreras i Jordi.

»Palau del Parlament, 11 de febrer del 2010.»

El president

Si no hi ha cap intervenció, passariem a la votació. De fet, també els proposo que aprovem aquest dictamen per assentiment. (*Veus de fons.*) Pot ser? (Pausa.) Podem fer-ho? (Pausa.)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Interpel·lació

al Govern sobre el règim de pagament dels serveis educatius i d'iniciativa social (tram. 300-00261/08)

El següent punt de l'ordre del dia, tenint en compte que el sisè ha estat retirat, és el setè, i és la interpel·lació sobre el règim de pagament dels serveis educatius i d'iniciativa social, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera... (*remor de veus*), jo els aviso que és força interessant, aquesta interpel·lació..., ho dic per les persones que s'estan absentant de la cambra (*veus de fons*) i que tractem de..., gràcies...

El president

De la cambra no s'absenta ningú, senyor diputat.

El Sr. López i Rueda

Que s'absenta de l'hemicicle, senyor president.

El president

Som-hi...

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, hem parlat molt de la Llei de dependència i de l'aplicació a Catalunya. Ara vèiem unes dades, fa poc –vèiem unes dades–, sobre la llista d'espera que teníem a Catalunya, a casa nostra, i que demostràvem que a Catalunya actualment tenim 46.266 persones, segons les dades del ministeri, en llista d'espera.

Quines són aquestes dades? Doncs, les persones que tenien dret a una prestació fa tres mesos i que encara no estan cobrant, o que no estan cobrant o que no tenen el PIA actualment, és a dir que estan en llista d'espera.

Un dels problemes, també, de què ens parla la gent que s'està fent, precisament, en els plans individuals d'atenció, és la manca de llibertat a l'hora escollir quina prestació vol. Jo li recordo, senyora consellera, que la Llei de dependència era una llei pensada per als serveis, no per a les prestacions; és a dir, per recolzar les famílies mitjançant la creació de nous serveis. Vostè se'n recorda, quan ens comentava que la Llei de dependència crearia no sé quants llocs de treball a Catalunya? Era

perquè pensava en els serveis, que l'important són els serveis.

Què ens trobem? Ens trobem que un 60 per cent –58,88 per cent– dels PIA actualment són cuidadors no professionals; és a dir, els familiars. Vostè creu que un gran dependent, de vuitanta-set anys, el pot estar cuidant la seva dona de vuitanta anys? Això és el que hem guanyat amb la Llei de dependència? Seixanta per cent.

I vostè sempre ens diu: «No, compte...» Diu: «No parlem només del 60 per cent dels cuidadors no professionals, perquè a Catalunya es compatibilitzen serveis.»

Bé. Vostè sap molt bé que la compatibilització dels serveis no afecta ni un 10 per cent del total de les prestacions. Només cal mirar: 76.000 persones que reben la prestació, 86.000 prestacions. És a dir, 10.000 persones que reben més d'una prestació. Per tant, com a mínim, estan al 50 per cent, rebent el cuidador no professional.

A banda dels problemes que trobem amb les persones amb discapacitat, que ens diuen: «Escolteu, el sistema d'incompatibilitats i de copagaments fan impossible accedir a un servei, actualment.» Persones que ja rebien altres serveis, abans de l'entrada de la Llei de dependència. O la manca de regulació, que això ja li ho direm en la moció, de l'assistent personal, que em sembla fonamental.

Però, miri, avui venim a parlar de... Avui hem fet, durant tot el matí..., parlant de la morositat de la Generalitat. I ens deien que la morositat de la Generalitat era de vuitanta-cinc dies. Em sembla que parlaven de vuitanta-cinc, vuitanta-set dies, que era el termini que s'havia reduït. Doncs, en el cas del Departament d'Acció Social i Ciutadania això no és així. Vostè és actualment, senyora consellera, la consellera més morosa de tot el Govern. És a dir, vostè és la consellera i és la conselleria més morosa de tot el Govern. Fixi's, la crisi econòmica no havia d'afectar les polítiques socials. Doncs resulta que per a polítiques socials es paga tard i malament.

I, escolti, miri, li ho comento: prestació econòmica vinculada al servei, parlem dels tipus de residències. Actualment, i perquè la gent que ens escolta també ho sàpiga, hi ha residències privades, residències col·laboradores, residències concertades i residències pròpies de l'Administració, que poden ser de la Generalitat de Catalunya o d'altres entitats. Aquests són els tipus.

Residències privades. Quin és el problema que tenim avui en dia? La manca de la llibertat d'elecció a l'hora de fer PIA. Vostè sap molt bé que la Llei de serveis socials i la Llei de dependència diuen que l'usuari té dret a escollir quin recurs assistencial vol, sigui públic o sigui privat. Doncs, ens trobem amb la sorpresa que les treballadores socials –la majoria són dones– tenen instruccions internes del departament perquè no s'esculli un servei privat. Instruccions internes. (*Veus de fons.*) Home, no em digui que no, sí, de fet, fa poc, a Montblanc hi ha una treballadora social que l'han portada a judici precisament per això, perquè no volia donar un PIA, perquè la persona estava en una residència privada. I, quan parles amb ella, et diu: «És que hi han instruccions internes del departament.» És a dir, instruccions internes, que ningú diu, que ningú signa, que tothom

les coneix i que van en contra de l'aplicació de la llei. I això per què? Perquè vostès tenen un full de ruta molt clar, que és fer una estratègia de matar lentament el sector de les residències privades. Lentament..., oi tant!, lentament. Una agonia lenta.

Per què? Escolti'm, perquè si hi ha una llei de dependència, i les instruccions dintre del departament diuen que no poden accedir a un recurs privat, qui accedirà als recursos privats? Aquestes residències que han tret del foc el departament durant tants anys, ara resulta que vostès les estan deixant morir lentament.

És més, fixi's... –aquests que diuen «home...», fixi's–, aquells que ja es troben en una residència i li fan el PIA –en una residència privada i li fan el PIA–, alguns els han fet tornar a casa o apuntar-se a una llista d'espera d'una residència concertada o una residència pública. És a dir, la mort lenta de les residències privades.

I pensi una cosa: vostè sap molt bé que una residència és, per a molta gent gran, la seva llar. És a dir, estan fent fora de la seva casa, estan fent fora de la seva llar a molts i moltes persones.

Residències col·laboradores. I n'hem parlat. S'ha parlat. Vostè n'ha parlat a la ràdio, cosa que a nosaltres ens va preocupar. Trobem que... –i ja li ho comentava abans, que avui hem parlat de la morositat, vuitanta-cinc dies–, doncs, ens trobem que moltes residències col·laboradores de casa nostra estan trigant set, vuit, nou, deu, onze i dotze mesos a cobrar.

Avui ens deia la diputada Laia Ortiz... –em sap greu que no hi sigui–, que ens deia, quan responia al nostre grup deia: «Escolteu, però tenen la garantia que cobraran.» Diu: «Però què ens diuen, aquí? Tenen la garantia que cobraran.» I fins que cobrin, què? Perquè això..., home!, fins que cobrin..., què? Deixen de donar el menjar a les persones que estan a la residència? Perquè sap molt bé, vostè, que hi ha moltes residències que ja tenen, avui en dia ja tenen..., perquè li han presentat demandes els mateixos treballadors, i li han presentat demandes els que li ofereixen el menjar, els aliments, els proveïdors. I això, què? Aquest temps, qui li paga? Perquè no deixaran d'atendre els seus..., no deixaran d'atendre les persones que estan a la residència durant set o vuit mesos. Li hauran de continuar donant de menjar, amb aquesta qualitat que vostè sempre diu, «que volem impulsar cap a les residències».

I, quin és el total d'això? Doncs, miri, també li ho poso, eh?: 5.452.685 euros a dia d'avui. Dades... Vostè em diu que no, ja va dir que no al senyor Cleries i va dir que no a RAC1. Dades d'ACRA i d'Upimir. Vostè li pot dir que no a tothom. Pot dir que tothom menteix: que menteix Upimir, que menteix ACRA, que menteix Convergència i Unió, que menteix el Partit Popular i que menteixen les entitats.

Jo aquí, senyora consellera, ho sento, però jo crec que aquí qui menteix és el mateix departament. (*Veus de fons.*) 5.452.685 euros que vostè deu. Dades d'ACRA i d'Upimir, de les dues patronals més importants de les residències privades.

Però, sap quin és el problema? Que vostè sap molt bé que el deute reconegut amb aquestes..., amb les residències col·laboradores, no és un deute amb la residència, no; és un deute amb l'usuari. Amb la qual cosa, quan la residència col·laboradora li diu «anem a demanar una pòlissa de crèdit o línies de crèdit per intentar salvar la situació», el departament es nega a donar-li un reconeixement de crèdit; s'hi nega. Vostè l'altre dia li recomanava a una senyora d'una residència, que va trucar a RAC1, li deia: «Parli amb l'ICASS.» Ja han parlat amb l'ICASS, i li diuen: «No n'hi ha.» Per què? Perquè el deute no és amb vostè, sinó que el deute és amb l'usuari. És a dir, tampoc poden anar als bancs per demanar un crèdit.

Però, és més..., com que algunes residències... «Ai, senyor...!» «Ai, senyor» és el que diuen moltes residències, que cada dia han de veure com han d'obrir sense els recursos. I, fixi's, «ai, senyor!»..., quan moltes d'elles – quan moltes d'elles – no poden pagar la Seguretat Social perquè no tenen recursos, la Generalitat de Catalunya li denega subvencions perquè diu que té –perquè diu que té– un deute amb la Seguretat Social. És a dir, vostè no els hi paga, no poden demanar un crèdit, i li treuen les subvencions... Què..., què hem de fer? Deixar morir també les col·laboradores?

I, després..., i fixi's, i després quan vostè diu..., diu: «No, quins són els problemes?» Perquè, clar, sempre hi ha un problema, i quan vostè ja reconeix els problemes diu: «No..., problemes informàtics, no?» Com quan les llistes d'espera, ens deia: «No, és que hi ha problemes del maquinari.» I quan parlem també de les residències: «No, hi ha un problema entre..., abans era atenció residencial, ara és dependència, hi ha un problema aquí.» Jo, al final..., jo no sé, senyora consellera, qui dirigeix el departament: si vostè o una màquina. Perquè, si tot són problemes..., vostè creu –vostè ho creu–, senyora consellera, que per problemes interns i burocràtics s'han de deixar de pagar vuit mesos a unes residències? Això per nosaltres és molt greu. Estem jugant, senyora consellera, amb vint mil llits, i estem jugant amb deu mil treballadores, perquè el 85 per cent de les persones són treballadores.

I els concertats? Doncs, un altre incompliment. Se'n recorda del vuit més vuit? I els diré què vol dir el vuit més vuit. Miri, tenim un problema a casa nostra: les grans patronals no han invertit ni un duro en residències durant els darrers cinc anys. Sap per què? Pel preu. I llavors, vostè es va comprometre amb les residències concertades a pujar un 8 per cent l'any 2009, un 8 per cent l'any 2010. Perquè avui en dia s'està pagant, em sembla, uns 1.840 euros per gran dependència. I això no surt a compte per a moltes residències.

Què és el que està passant actualment? Que vostè no va complir amb el 8 per cent de l'any 2009, no compliran amb el 8 per cent de l'any 2010, i, per tant, el que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...podem tenir... –acabo, senyor president–, és que les residències concertades –que, per cert, moltes de les col·laboradores volen passar a concertades i no els deixen–, doncs, moltes concertades que volen invertir per concertades, tampoc inverteixin. És a dir, problemes amb les privades, problemes amb les col·laboradores i problemes amb les concertades.

Per tant, senyora consellera, espero les seves respostes, i jo crec que tot el sector de la dependència que avui en dia ens segueix està esperant les seves respostes perquè passi almenys de negar els fets a dir com solucionarà aquest problema que vostès mateixos han creat.

Gràcies, senyora consellera, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyor diputat, li donaré resposta a totes les preguntes que vostè m'ha formulat, i li demanaria que realment fes cas de les dades que també li dona el departament. Vostè sap que hem creat en el marc d'aquest Parlament una comissió i li facilitem les dades. També li he explicat el desfasament que hi ha entre les dades de l'Imsero i les dades actualitzades envers la dependència. I li dic això perquè..., bé, hi han companys seus que també estan implantant la dependència i que també li recomanaran el mateix. Això ja li ho vaig explicar.

En aquests moments, 47 per cent són serveis de les prestacions, en aquest cas, vinculades a la dependència, i 53 per cent són prestacions econòmiques. Aquestes són les dades que li vam facilitar, a vostè, a 30 de desembre del 2009. Però entrem... I, per tant, li demano, si us plau, que prengui com a referència aquestes dades.

Entrem en el tema de la morositat. Jo crec que s'ha debatut molt al llarg d'aquests dies i en aquest Parlament. Ahir el president de la Generalitat li va especificar, clarament, que la Generalitat està pagant, amb una mitjana ponderada de vuitanta-sis dies. I, evidentment, senyor diputat, jo no sóc la consellera més morosa, i li ho demostraré. Perquè jo crec que vostè hauria de fer una anàlisi una mica més exhaustiva a l'hora que fa aquests plantejaments.

Miri, si jo en el pressupost global del departament..., i descompto, evidentment, el capítol primer i entro a la resta del departament, pràcticament tot el pressupost és per pagar el concert, les places pròpies, també les subvencions, i també les inversions.

Miri, el 81 per cent de la despesa que fa el Departament d'Acció Social i Ciutadania té un pagament inferior a seixanta dies, dintre..., i li ho concreto –i li ho concreto–: el 27 per cent correspon a concerts i a gestió de serveis, que es paga entre trenta i seixanta dies. I això suposa un total del pressupost de 555 milions d'euros.

Les prestacions econòmiques, que representen el 36 per cent del pressupost, es paguen dins del mateix mes –dins del mateix mes–, excepte l'acolliment residencial i el PUA, que es paguen a partir dels trenta dies. Això suposa un total 738 milions d'euros del nostre pressupost.

Les subvencions plurianuals i les subvencions per prestació de serveis es paguen entre trenta i seixanta dies, que suposa els 176 milions d'euros del nostre pressupost.

Per tant, senyor diputat, estic parlant del 81 per cent que es fa el pagament en una data inferior als seixanta dies. És veritat que les subvencions –les subvencions– que no són per a la prestació de serveis a les entitats socials algunes vegades poden patir aquests endarreriments, però que suposen només l'1,57 per cent del total del nostre pressupost, i estic parlant de 32 milions d'euros. I poden patir un endarreriment, perquè, davant de la situació de dificultat que estem patint en aquests moments, és evident que aquest departament prioritza, per sobre de tot, el pagament de les prestacions.

Dit això, senyor diputat, és veritat que s'ha produït un endarreriment en el pagament de la prestació de l'usuari, en aquest cas, en algunes de les residències. Però, permeti'm, primer de tot, fer-li una consideració, perquè no accepto l'afirmació que vostè acaba de fer, que nosaltres ens volem carregar la privada.

Jo, des del primer dia que estic en aquesta conselleria, he valorat –he valorat– el bon equilibri que hi ha hagut sempre a Catalunya pel que fa a la prestació de serveis residencials, i és un equilibri que es basa entre el públic i el privat. Ara bé, les privades, senyor diputat, han tingut la possibilitat, durant dos anys, de poder-se acreditar. Si s'haguessin acreditat, en aquests moments podrien rebre la prestació vinculada a servei. Però, com vostè es pot imaginar, des de l'Administració pública no es pot donar una prestació vinculada al servei a un centre residencial que no està acreditat i, per tant, no hi podem garantir els nivells de qualitat.

Malgrat això –i, li ho dic, han tingut dos anys per fer-ho–, ara en tindran una nova possibilitat, que és quan traguem el decret d'acreditacions, però que, evidentment, a aquestes privades els hem d'exigir –i hem de ser molt curosos amb aquest tema– que també compleixin les ràtios de professionals, que compleixin els indicadors de qualitat en la prestació de serveis.

Bé, dita aquesta premissa, vostè sap que se'ns van produir alguns errors que s'han esmenat. Aquestes residències que vostè em parla en aquests moments tenen l'ordre de pagament al 90 per cent, tenen l'ordre de pagament i, per tant, a final de mes o a principi del mes que ve cobraran aquests endarreriments. I ara li explicaré aquests endarreriments i li'n posaré un exemple, senyor diputat.

És la primera vegada que ho faig en aquesta tribuna, que utilitzo un exemple d'aquestes característiques, però vostè s'ha referit a una persona d'una residència que va sortir en un programa de ràdio, en el qual deia que li devíem molts mesos; és evident. Però també li haig de dir, senyor diputat, que aquesta residència, l'endemà –l'endemà– de sortir al programa de ràdio, es va adonar

que havia obviat un tema cabdal, que era donar d'alta a la web del departament la inscripció d'aquells nous usuaris dels quals en reclamava el deute.

Jo li dic això, senyor diputat..., i no m'agrada posar exemples –i no m'agrada posar exemples–, però les coses..., ni tots som tan dolents ni tots som tan bons. Per tant, moltes vegades –moltes vegades–, jo crec que, quan fem aquesta anàlisi, l'hem de fer des de la seriositat, des del rigor.

Bé. Vostè sap que aquest any hem passat nosaltres, al llarg del 2009, 1.751 places concertades de nova creació, i a aquestes n'hi hem d'afegir 2.494 que eren anteriorment col·laboradores. És en aquest guix de places on majoritàriament s'ha produït aquest endarreriment, aquest desfasament, i la raó no és altra que el fet que estem canviant el sistema.

Si nosaltres fóssim immobilitistes i no avancéssim cap al concert, la concertació de places, tal com ens demana la mateixa Llei de serveis socials, aquestes disfuncions no s'haurien produït. I aquestes disfuncions no s'han produït perquè hi ha una màquina que les gestioni, sinó que el procés de canvi de col·laboració a concert és un procés administratiu que ha comportat en casos... I ho he reconegut, perquè jo no tinc cap problema, senyor diputat, a reconèixer quan al departament detectem que s'han produït errors, però el primer que fem és esmenar-los. I, tal com vaig informar un altre diputat en aquesta cambra, el 90 per cent d'aquests endarreriments es faran efectius al llarg del mes de febrer, perquè s'han pogut esmenar –s'han pogut esmenar. En la resta, hi han altres motivacions que faran que anem una mica més lents, que estem parlant d'un 10 per cent en què es regularitzarà, aquesta situació, al llarg del mes de març.

Però també li vull dir, davant d'aquesta situació i davant d'aquests problemes... Perquè, a part de col·laboració i concert, l'altra dificultat que s'ha produït és que, bé, hem passat de la modalitat d'acolliment residencial a la modalitat de prestació vinculada a la dependència. I el que hem fet en aquest moment, senyor diputat, perquè s'evitin aquestes situacions és que, en el moment –insisteixo en aquest tema– que l'entitat ens comunica l'alta d'un usuari, nosaltres procedirem a pagar per la via de la dependència i, posteriorment, regularitzarem el seu expedient.

Per tant, aquestes situacions s'han esmenat, s'han trobat solucions i s'està evitant que en el futur es pugui tornar a produir aquesta situació de conflicte, que no és en cap moment la meua voluntat –la meua voluntat.

I respecte, i ja per tancar..., el tema és que, a aquestes privades, jo li demano, senyor diputat, a aquestes privades, que no els transmeti aquest missatge que el departament no té voluntat..., perquè tots som necessaris, les privades i les públiques. I, a més a més, vostè també sap, perquè també li ho he explicat, que en el marc d'aquestes noves negociacions del conveni hem fet una oferta a la privada –si ells l'accepten, evidentment, perquè estan en la seva lliure disposició– que, de manera raonada, puguin tindre el cobrament d'aquestes vinculades.

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Gràcies, senyora consellera, per les respostes. Jo crec que avui les residències privades i col·laboradores estaran molt més tranquil·les, és a dir, ja saben que el departament paga a temps, menys a ells. El departament paga a temps, és un departament que paga a tothom, menys a les residències privades, que, per cert, són molt dolentes –són molt dolentes–, perquè no van fer el procés d'acreditació. Clar, tota la culpa és d'elles.

Per cert, vostè va dir a la ràdio una cosa, va acabar a la ràdio dient una cosa; perquè això sí que és fort, i això sí que ens ho hem de fer mirar –no aquest diputat–, això sí que és fort, que va dir: «Bé, hem de considerar que també hi ha altres..., s'estan fent i s'estan produint diferents, doncs, contactes i amb el sector, perquè, clar, estan parlant dels temes econòmics i dels treballadors i, clar, hi han declaracions que són oportunes.» És a dir, fixeuvos, el departament, en cent trenta centres residencials, cent trenta... Perquè vostè ve aquí al faristol i ens explica que això que cent trenta residències deixin de cobrar durant vuit mesos 5,5 milions és un error; és a dir, cent trenta residències deixen de cobrar 5,5 milions durant vuit mesos i això és un error: «És un canvi que hem de fer d'AR a DP, i, clar, vostès han d'entendre que això passa en aquesta vida.» Això és el que vostè ens ve a dir aquí? Que això és un error, simplement, vuit mesos sense deixar de cobrar una petita residència, que són petits empresaris endeutats, amb treballadors, i això és simplement un error?

I diu: «No, vam detectar l'error.» Home, és que per no detectar-ho! –per no detectar-ho! Això no és cap error, això és una irresponsabilitat del departament, irresponsabilitat del departament en un moment on les residències estan patint, i molt. I per què pateixen? Primer, per la mateixa gestió de la Llei de dependència, i els ho explicaré. Quan vostès estan fent l'aposta pel cuidador no professional, estan buidant residències, estan buidant places de residències. I això no ho diu aquest diputat, diu: «No li transmeti al sector, no vagi al sector i li transmeti, doncs, aquest pessimisme.» No, és el sector el que ens ve a transmetre el pessimisme que té amb la consellera, és això, senyora consellera. No vulguem veure el que no és, és això. I li demanem responsabilitats per això.

Hi haurà alguna responsabilitat per això que ha passat? No, com sempre, no, perquè, clar, si és un error, doncs, no hi hauran responsabilitats. Es pagaran, senyora consellera..., una cosa tan senzilla com: es pagaran es els endarreriments a aquestes residències? Perquè s'han de pagar, i ho inclourem a la moció, i esperem que a la moció ens ho pugui votar.

Després, ens parla del canvi de model entre les residències col·laboradores i concertades. Diu: «No, el problema va ser d'elles; són les culpables, per descomptat, no aquest departament. Aquest departament ho ha fet tot molt bé, i, quan no ho ha fet, ha estat simplement un

error.» I vostè diu: «Hi ha un canvi de model de les col·laboradores a concertades.» És a dir, per cert, aquelles col·laboradores que durant tants anys i tants anys, i se'ls ho ha de reconèixer, han tret del foc en moltes situacions la Generalitat de Catalunya; doncs, ara, ens les hem de carregar, perquè no ofereixen qualitat. Vostè sempre ve aquí amb el discurs de la qualitat i ens diu: «No, és que no podem acreditar la qualitat d'aquestes residències.» Miri, la major qualitat d'aquestes residències és que les persones que estan a la residència estiguin bé i vulguin continuar estant-hi. Aquesta és la major qualitat que se'ls pot donar.

Però vostè ens diu: «No, és que hi ha un canvi de model, hi ha un canvi de model de col·laboradores a concertades.» I miràvem..., i quan fèiem el debat dels pressupostos vèiem aquest canvi de model, i vostè ens va justificar, quan miràvem el pressupost de l'any 2008, el canvi de model. Ens deia: «Passem de tretze mil residències o places de residència col·laboradora a deu mil, perquè hi ha un canvi de model», de tretze mil a deu mil. I l'any següent veiem que no, l'any següent veiem que passem de deu mil a quinze mil col·laboradores. Per què? Perquè vostès havien estat incapaços, dintre del departament, de portar a terme la política de construcció de residències públiques i de concertació, i perquè tenim un problema, com ja li he dit, d'inversió de les concertades, perquè vostè no ha complert amb els compromisos del vuit més vuit, és a dir que no els surt a compte.

Això és la situació i el panorama de les residències. Això no és cap error, això és una política ben dirigida, una política que un any diu una cosa i l'altre any va canviant i que, quan més necessitem places residencials, perquè és quan més hem de posar la Llei de dependència, doncs, a la velocitat de creuer que vostè ens va prometre per a aquest any, resulta que és quan veiem el major desgavell amb les residències, i n'hi he posat exemples, siguin privades, siguin col·laboradores, siguin concertades o siguin les residències públiques, perquè un altre dia, si vol, parlarem de la construcció de residències públiques.

I aquestes són la situació i la diagnosi, i quan li demanem aquí que ens doni explicacions l'únic que se li acut és que és un error, que tot ho fan perfecte. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per cert, no parlem d'ajudes PUA, perquè sap molt bé –i acabo amb això, senyor president– que hi ha hagut una reducció de les ajudes PUA l'any passat, amb la reducció de les ajudes tècniques sobretot, i no parlem de les ajudes a les famílies, que vostè sap molt bé –que també a la ràdio li ho van recordar– que també les ajudes a les famílies aquest any havien patit un error, no sé si per un error, com vostè diu, en la maquinària, en el maquinari, o hi ha alguna cosa més.

Gràcies, senyora consellera, senyor president.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, jo podria vindre aquí a explicar-li una pel·lícula, perquè vostè tampoc no m'escolta –vostè tampoc no m'escolta. Jo puc pujar a aquesta tribuna i explicar el que vulgui, perquè crec que li he estat donant resposta a totes les preguntes que vostè m'ha formulat, i torna a vindre a la rèplica i tornem a estar en les mateixes, com si res de les meves explicacions li hagués servit a vostè per a res. Per tant, potser d'altres vegades vindré aquí i potser li explicaré un conte o alguna cosa, perquè aquest diàleg no ens porta a cap resultat.

Miri, a Catalunya, és veritat..., és a dir, Catalunya som una societat cuidadora de les nostres persones grans –som una societat cuidadora de les nostres persones grans. Moltes famílies opten per cuidar les seves persones en situació de dependència a casa, si es poden organitzar i si les necessitats que té aquesta persona li permeten mantenir-la en el seu propi domicili habitual. Això ha passat..., jo diria que és una característica de la nostra societat, el respecte i l'estimació cap a les persones grans i voler-les tindre en el nostre entorn. La Llei de la dependència no ha fet altra cosa que evidenciar aquesta situació.

Ara bé, jo sempre he dit el mateix, senyor diputat: la gent ha de poder escollir on està; si vol estar a casa seva, hi ha d'estar. I a Catalunya per això hem fet aquest sistema compatible. Primer de tot, poden estar a casa, però poden tindre hores d'atenció domiciliària; poden estar a casa amb cuidador no professional i poden assistir a un centre de dia. I això, per mi –per mi–, és una garantia cap a la persona dependent, en situació de dependència, però també és una garantia cap al cuidador no professional. Hem fet un programa de formació per als cuidadors no professionals. Som l'únic lloc –l'únic lloc– on s'està implantant la dependència que té un programa específic per a cuidadors no professionals, amb un gran èxit, per cert –amb un gran èxit.

Vostè em pregunta què farem... Escolti'm, s'abonaran tots els endarreriments, és evident que s'abonaran tots els endarreriments, i ja s'ha fet –ja s'ha fet– amb aquesta nòmina.

Jo vull tornar a entrar amb el tema de les residències. Les residències col·laboradores, vostè..., a vegades també..., tampoc no té aquesta informació tan fil per randa, per ser una residència col·laboradora cal estar acreditat, senyor diputat. Cal estar acreditat... (*Veus de fons.*) És que vostè acaba de dir el contrari, cal estar acreditat! I en el moment que s'acrediti han de demostrar aquestos estàndards de qualitat. I aquesta és una lliure decisió de les residències privades: formar part d'aquesta xarxa pública de serveis residencials o formar part de les privades. Li ho dic perquè vostè acaba de dir el contrari.

Però, alhora –alhora–, la majoria de les residències ens demanen passar al concert. Abans li he donat dades, eh?, més de tres mil «i pico» aquest any, que hem passat de..., entre noves, de nova creació, i les que han passat de col·laboradores a acreditades. Volen el concert. I volen el concert perquè el concert és estabilitat –és estabilitat. I això ho varem decidir tots plegats també

en el marc de la Llei de serveis socials, que tendiríem cap a un sistema de la concertació.

I també li hagi de dir que, evidentment, hem hagut de comprar moltes places –hem hagut de comprar moltes places–; però, també s'ha donat aquesta casualitat, i aquesta també és una forma de suport a les residències privades, senyor diputat, atès que hi han moltes persones que no utilitzaran el servei residencial perquè ja estan ben atesos a les seves famílies, algunes residències privades, a les quals hi tenim places col·laboradores, tenien places vacants. Per tant, en aquests moments la compra d'aquestes places és també un suport econòmic en aquestes entitats. Jo li ho dic..., perquè hem de buscar la globalitat de tota la qüestió.

I, respecte al tema dels PUA o d'altres prestacions..., miri, amb el tema dels PUA sí que és veritat que s'han reduït..., no és que s'hagin reduït, perdoni, eh?, perquè tothom qui ho rebia ho segueix rebent, ara, són prestacions que estan vinculades a l'àmbit de la salut i es presten des de la salut, des de l'àmbit de la salut o des de l'àmbit de l'educació. Em sembla, senyor diputat, que teníem un acord molt clar, que havíem de definir la cartera de serveis socials amb aquelles prestacions que ens són –que ens són– pròpies de serveis socials.

Per tant, l'única cosa que s'ha fet és mantenir les que s'estaven donant i la resta no es presten des de l'àmbit dels serveis socials perquè s'estan donant des de l'àmbit de l'educació o des de l'àmbit de la salut. I això és així, senyor diputat, i hem d'ordenar també tot el sistema de serveis socials –hem d'ordenar tot el sistema de serveis socials.

Bé. Dit això, jo constato el que he començat al principi, que li ho torno a recordar perquè crec que és important, que el 81 per cent de la despesa que té el Departament d'Acció Social i Ciutadania té un pagament inferior als seixanta dies.

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyors i senyores diputades.

El president

Gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00262/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre les infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller Nadal, aquesta interpel·

lació, de fet, és una continuació del debat monogràfic que vam plantejar ahir. De fet, les interpellacions que avui suscita Convergència i Unió van en la mateixa línia, d'acabar de reblar alguns elements. I a mi em toca, concretament, plantejar, fer una reflexió a l'entorn del paper que tenen les infraestructures, que té l'obra pública, en un context de crisi econòmica. Per una banda, per preparar el futur; però, per altra banda, també, per aconseguir mitigar l'impacte de la destrucció d'ocupació en la mesura que el sector de la construcció, i especialment en l'àmbit de l'obra pública, doncs, ocupa un volum molt –molt– important de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Per tant, al llarg d'aquesta interpellació a nosaltres el que ens agradaria és plantejar dos temes. Per una banda, si es poden continuar complint les previsions, des d'un punt de vista quantitatiu, d'allò que s'havia previst invertir a Catalunya, tant per part de la Generalitat com per part de l'Estat. I, per altra banda, un element bàsic, si és que la Generalitat en aquests moments està actuant com a aliat per reactivar, diguem-ne, la capacitat de creació de riquesa en l'àmbit de la construcció o, per contra, està esdevenint un fre. Aquests són els dos elements que voldríem plantejar.

Fa relativament poc es va aprovar, vostès van solemnitzar aquest Pacte nacional d'infraestructures en un exercici d'audàcia, de dir: «Aconseguirem fins a l'any 2025 una inversió de 100.000 milions d'euros –100.000 milions d'euros.» Però les dades són molt concloents: Cambra de Contractistes, licitació de l'any 2009, Administració General de l'Estat a Catalunya la licitació cau un 52,6 per cent; de fet, amb relació 2008-2009 també hi va haver una caiguda d'un 21,3 per cent. El grup Foment, el grup Ministeri de Foment, del 2008 al 2009 també hi ha una caiguda del 65 per cent. Generalitat de Catalunya 2008-2009, 46,7 per cent de caiguda de licitació; l'any 2007-2008 també hi va haver una caiguda del 8,1 per cent.

Per tant, aquestes són les dades, aquestes són les xifres. Vostès plantegen un horitzó ambiciós, però la tendència és que hi ha menys licitació, menys capacitat d'iniciar nova obra pública.

I també tenim d'altres elements en aquest context. Per una banda que sabem que les previsions que originàriament s'havien fet amb relació al rendiment de la disposició addicional tercera, que, recordin, és aquesta inversió sostinguda durant set anys en la mateixa intensitat que té Catalunya de crear riquesa, del producte interior brut de Catalunya, el 18,5 per cent. Originàriament es preveia que hi podia haver un rendiment de 5.000 milions. El pastís de l'Estat es redueix, i, per tant, les porcions que corresponen a cada territori també es redueixen, i també a Catalunya. Els darrers càlculs que tenim és que s'abaixaria de 35.000 a 25.000 milions. I aquí no hi sumem el nivell d'incompliment que s'està produint cada any en l'execució de la disposició addicional tercera. Primera variable.

Segona variable: el fet que el ministre Blanco ha anunciat que hi haurà una retallada, una retallada de recursos en el Ministeri de Foment, cosa que agreuja l'element anterior. El lògic és que retallin més allà on la tendència

d'abaixada de licitació hagi estat més intensa, i Catalunya, evidentment, diguem-ne, tenim molts números per tal que ens toqui també aquesta retallada.

Primera pregunta a aquesta interpellació, senyor conseller, quin és el capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya davant d'aquests elements?

Proposta que li fem, des de Convergència i Unió: ara toca més que mai prioritzar, allò que vostès no van voler fer en el Pacte nacional d'infraestructures, un pacte absolutament pla. És a dir, llistat telefònic, no hi ha cap prioritització, simplement una carta als Reis, no? En aquests moments toca prioritzar aquelles infraestructures que contribueixin realment a la productivitat mitjana. I, per altra banda, incrementar més la competitivitat de l'economia, així com un major retorn econòmic i social d'aquestes infraestructures. Primer bloc que li plantejem.

Segon bloc, amb relació al paper que té el Govern i al paper que té GISA. I GISA en aquests moments no és un aliat de l'economia productiva. GISA en aquests moments no és un element revulsiu de la creació de riquesa en l'àmbit de la construcció, al contrari. GISA en aquests moments és un dels principals frens i un dels principals obstacles que té aquest àmbit. El Govern de Catalunya descarrega sobre les empreses els seus problemes financers i està creant situacions d'autèntic col·lapse financer a determinades empreses de Catalunya. Utilitza diversos mecanismes i nosaltres ja li ho vam advertir: la utilització excessiva de mecanismes de finançament extrapressupostari en els termes que ho plantegen –que ho estan plantejant– vostès, posa en aquests moments en greus problemes les empreses que no tenen marge per accedir a crèdit.

Eix Transversal, l'eix Transversal està aturat en aquests moments perquè les empreses no troben el crèdit. No poden accedir a crèdit, per una banda, i, per altra banda, tampoc no saben què han de demanar a les entitats financeres, perquè vostès no s'han aclarit de quin serà el cost final que tindrà l'eix Transversal.

Però, per altra banda, també deixa fora del mercat a empreses solvents, a empreses solvents catalanes que no tenen ni la dimensió ni la capacitat per assumir projectes d'envergadura a trenta anys vista. Primer element que li posem: utilització abusiva dels sistemes de pagament diferit.

Segon element, i per a nosaltres aquest és el més greu, que és el règim de garanties de bona execució de GISA. I vostè ho coneix perfectament, senyor conseller. La Llei de contractes del sector públic estableix l'exigència d'una garantia de bona execució dels contractes d'obres en una quantitat equivalent al 5 per cent del preu d'adjudicació. Normalment les empreses prestaven aquesta garantia per mitjà d'aval bancari, ara ja no ho fan així. Avui l'import d'aquests avals s'imputa com a crèdit en les línies obtingudes per les empreses de les entitats financeres. Però GISA no demana, senyores i senyors diputats, el 5 per cent. GISA demana el 10 per cent de garantia a les obres d'edificació, el 15 per cent a les obres d'enginyeria civil –a les obres un import inferior a 15 milions d'euros–, i el 20 per cent a les d'un import superior a 15 milions d'euros.

Estan carregant un cost financer a les empreses que contracten amb la Generalitat que és insostenible. Perquè es facin una idea GISA ha obligat les empreses, que en aquests moments estan treballant per la Generalitat, a dipositar avals per valor de 5.200 milions d'euros –5.200 milions d'euros. Si es demanés només el 5 per cent, senyor conseller, els avals serien de 1.700 milions. Per tant, el sobreaval que vostès exigeixen puja 3.500 milions d'euros, import que s'alliberaria de les línies de crèdit de les empreses que estan en aquests moments en una situació extraordinària de tensió.

Hem parlat de morositat, en vam parlar ahir i en tornem a parlar avui, de fet, n'ha parlat el diputat Turull en la presentació de la proposició de llei que hem substativat aquest dematí. Per garantir el pagament a seixanta dies GISA, la Generalitat de Catalunya, exigeix com a condició excloent que l'empresa adjudicatària d'un contracte d'obra li garanteixi un crèdit o un tipus d'interès que està molt per sota del preu de mercat. Per tant, vostès estan demanant a les empreses que financin la Generalitat. Això és el que estan demanant, amb un exercici greu, conseller, d'irresponsabilitat, perquè això no suposa un sobrecost només de les empreses, vol dir que hi ha empreses en aquests moments que són competitives que han de plegar. I vostès estan ofegant, amb una decisió incomprendible –les estan ofegant–, financerament les empreses constructores d'aquest país.

I la pregunta del milió és: i per què ho fa, això, la Generalitat? A banda dels problemes de finançament evidents, que queda palès, diguem-ne, amb el dèficit que estem arrossegant, i que el sistema de finançament que vostès van pactar amb Madrid ha estat del tot insuficient, el que tenim és una inflació burocràtica per part de la Generalitat de Catalunya.

Estructura de GISA. L'any 2003 a GISA hi treballaven 102 persones. L'any 2010 a GISA hi treballen 244 persones, el 139 per cent més, sense que tingui cap mena d'explicació, perquè, de fet, l'operativa de GISA es basa en el fet de fer subcontractacions, no a gestionar directament aquest volum d'obra.

I, per altra banda, sí que s'ha generat un consens bastant unànime en el sentit que GISA... –i li ho traslladava abans privadament, senyor conseller–, GISA, en aquests moments, s'ha generat un consens que no funciona. GISA és un element que obstaculitza el bon funcionament en l'execució de l'obra pública d'aquest país. És una giny burocràtic que se'ls ha escapat de control i que té unes conseqüències importants i significatives en el cost del conjunt del sistema d'obres públiques que ho traslladen a les empreses.

Per tant, honorable conseller, des de Convergència i Unió el que li demanem és un replantejament radical, un replantejament global. Les empreses han de trobar –i acabo, senyor president– en la Generalitat, en GISA, el seu aliat i no aquell element que obstaculitza la seva capacitat de desenvolupament i sobretot que els aboca en el seu col·lapse financer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, si tota la línia argumental del diputat Rull fos certa, jo estaria ben disposat a donar-li la raó, i amb aquest ànim constructiu que s'ha imposat en aquesta cambra, i que fa que tots vulguem positivament avançar cap a un futur millor, si el conjunt de la línia argumental que ha exposat el senyor Rull fos certa, li diria: «D'acord, responem positivament a les seves preguntes i atenem les seves peticions.» Però no és certa, no ho és en cap dels apartats que ha anat desgranant un darrere l'altre i..., o hi ha arguments a mig construir, hi ha alguna falsedat simplement per desinformació, o hi ha alguna intoxicació interessada que probablement va molt més enllà del que vostè estaria disposat a admetre tant en públic com en privat si realment parléssim en presència, per exemple, de la cambra de contractistes.

Però anem seguint el seu fil argumental. Primera qüestió, què passa amb les infraestructures en un context de crisi? Les infraestructures són un motor important, és cert, però en un context de crisi les infraestructures no ho són tot, i sobretot en un context de la crisi que estem coneixent, la indústria de la construcció s'ha de necessàriament reestructurar, no pas perquè fallin les infraestructures del sector públic, sinó perquè fallen en l'àmbit del sector immobiliari les comandes, que havien estat enormes els últims deu anys, del sector privat, especialment en l'àmbit de l'edificació.

Hi ha un problema avui en la indústria de la construcció? Sí. Va fer bé ahir el president de la Generalitat de dir: «Compte, no continuem demonitzant la indústria de la construcció»? Va fer molt bé; va fer molt bé perquè és veritat que podríem arribar a concloure: «La cultura del totxo és la que ens ha arruïnat; fora la cultura del totxo.» Home, no. Hem arribat a tenir un impacte de la indústria de la construcció en el nostre producte interior brut de dotzes, tretzes, quinze per cent, que no aguanta cap país europeu ni cap altre país del món.

Per tant, hem de redimensionar el sector i l'hem de reestructurar. Ho ha de fer el mateix sector. L'Administració hi pot ajudar, hi pot contribuir, pot amortir algun dels efectes negatius de la crisi, tant pel que fa a l'estoc d'habitatge construït i no venut com pel que fa a la possibilitat de continuar posant obra pública en el mercat. Però més enllà d'això és el mateix sector el que ha de fer una reflexió sobre quin és el seu pes –el seu pes– en l'actual model productiu i en el futur model productiu.

Tots haurem –i ahir es deia i val la pena de repetir-ho– de revisar fins i tot algun dels paràmetres que fem servir per avaluar la salut de l'economia. Es venen molts cotxes: economia saludable; es construeixen molts pisos: economia saludable. Haurem de començar a canviar algun dels paràmetres que serveixen per prendre la temperatura de l'economia d'un país com el nostre.

Per altra banda, en el context d'una crisi com la que estem coneixent hi ha un fil molt prim, un equilibri molt delicat entre quin és el pes de la inversió neta en infraestructures, totes les que calen, i quin és el pes, en un context de restricció pressupostària que cal aportar al conjunt de les prestacions de l'estat del benestar, que hem dit que volíem tenir i que no volíem devaluar.

Per tant, aquest punt just d'equilibri ens porta necessàriament a, d'una banda, continuar invertint per continuar generant ocupació o per no generar destrucció d'ocupació i, de l'altra, dedicar una part important de recursos públics a aquelles prestacions que són imprescindibles per mantenir la cohesió social. Hem d'aconseguir una dinàmica en la contractació d'obra pública i en l'aportació de recursos públics a les prestacions que no sigui aquella del peix que es mossega la cua i que finalment el cap del peix es menja tot el peix començant per la cua, sinó que, traient la cua del cap, el peix pugui créixer, engreixar-se i anar recuperant capacitat i empena per fer. Aquesta és una qüestió molt important que em sembla que val la pena de garantir.

Per tant, anem a la segona qüestió que vostè plantejava. En termes globals i en l'horitzó a llarg del Pacte nacional d'infraestructures no hi ha cap motiu per patir respecte a la possibilitat del compliment del volum d'inversions previst, perquè, tant pel ritme de les que s'estan fent com per les possibilitats reals de les que es poden continuar contractant, no hi ha d'haver cap problema en la continuació d'un ritme inversor que assegurí assolir, tant pel Govern de la Generalitat com per part del Govern de l'Estat, el volum inversor que es creu.

I anem a un cas concret. El ministre Blanco anuncia retallades; és cert. Pot haver-hi un impacte del volum total invertit per l'Estat en l'aplicació d'aquest percentual reconegut per la disposició addicional tercera de l'Estatut; també és cert. Però en el supòsit que es consumés el retall que planteja el ministre Blanco amb relació a les inversions netes del grup Foment, tantes com n'hagi de retallar d'inversió directa amb recursos propis les substituirà per inversió amb una col·laboració concertada entre el sector públic i el sector privat. I, per tant, no hi ha cap temor que el paquet de compromisos que el Ministeri de Foment té amb Catalunya i el manteniment del percentatge total net d'inversions de l'Estat a Catalunya pugui patir-ne. Tant, que una de les resolucions que ahir vam aprovar es pot complir perfectament perquè jo crec que podem assegurar que no hi haurà cap retall en l'aplicació de la part avui no compromesa encara en els pressupostos generals de l'Estat de 2010 de la disposició addicional tercera, que es podrà mantenir íntegrament –es podrà mantenir íntegrament. En aquest sentit, jo crec que aquests 580 milions d'euros encara pendents d'assignar a Catalunya de la disposició addicional tercera seran atribuïts en una reunió de la Comissió Bilateral d'aquí a no més d'un mes o un mes i mig, i podrem continuar assegurant que el Govern de l'Estat aplica a Catalunya el total dels seus compromisos.

I finalment anem al gruix de la seva crítica més preocupant: «GISA no és un aliat del teixit empresarial català.» Home, és tan fort, és tan fals, és tan cínic que vostè això no ho aguanta davant de cap contractista mit-

jà d'aquest país. Perquè GISA, que s'ha convertit en una administració eficient, en una administració exigent, en una administració complidora, en una administració capaç de moure quatre vegades més del que movia la GISA de 2003 –aquesta és la raó per la qual ha ampliat la seva plantilla–, GISA és avui la màxima garantia en l'àmbit d'una part de les inversions que fa el Govern de la Generalitat de Catalunya que es compleixen totes les previsions del Pla d'inversions del Govern de la Generalitat i que aquests quasi 6.200 milions d'euros que figuren en els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2010 en matèria d'inversió es compleixen.

Una altra cosa és que vostè es cregui fil per randa una cosa que no és certa, que és quin és el total compromès o avalat amb relació a les garanties provisionals que els contractistes han d'aportar a GISA. Primer, perquè no és cert que la línia 9 computi per aquest tipus de garanties en els termes que se li han explicat, no és cert; algú li ha explicat una pel·lícula que no és certa. Però, segon, perquè en els termes que vostè ja coneix, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha acordat que a partir d'ara –a partir d'ara, a partir de fa tres mesos o quatre– les úniques garanties que es demanaran, que es demanen ja, seran del 5 per cent.

Ara, algú pot creure realment que en el context de competència oberta del mercat més obert d'obra pública que hi ha a Espanya, que és el mercat català, es poden modificar i rectificar les condicions retrospectivament? Algú creu això? Per tant, el Govern ha pres una decisió –5 per cent per a tothom– a partir del dia que pren aquest acord el consell d'administració. Però retrospectivament no es pot fer, perquè canviaria les condicions de les adjudicacions ja fetes en els termes de competència oberta que s'han mantingut.

I, en últim extrem, l'altra qüestió que vostè planteja: l'activació no sempre i no pas freqüent del crèdit contractista quan, de forma temporal, GISA té algun problema de tresoreria. Són les regles del joc –són les regles del joc. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) El crèdit contractista és un annex a l'oferta que fa cada empresa, forma part del plec de clàusules. Aquest és un procediment obert, està reglat. Algú està volent canviar les regles del joc en els termes que vostè planteja? Però, de què estem parlant...?

El vicepresident segon

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...d'alterar –acabo de seguida– artificialment les condicions dels plecs de clàusules de licitació d'obra pública, que, per altra banda, amb la Llei de contractes a la mà, de tots nivells, han de ser més transparents, més estrictes, més rigoroses, més garantistes que mai? Què s'han cregut?

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, mantindrem la calma, no pateixi, davant d'aquesta sortida de to final; mantindrem la calma, perquè aquí el que hem d'anar a buscar és no blindatge de posicions respectives, sinó buscar punts de consens i punts d'acord. I això és el que nosaltres li estem oferint en aquests moments, que vostès siguin capaços de rectificar determinats elements que van posar sobre la taula.

N'hi ha un de fonamental, de dir..., vostè ha dit: «Hem de trobar l'equilibri entre les despeses relacionades amb l'estat del benestar i allò que puguem fer en l'àmbit de les infraestructures.» Però qui genera unes expectatives que no són complibles en un context de crisi econòmica no som nosaltres, són vostès. És a dir, vostè quan signa el Pacte nacional d'infraestructures i explica que hi haurà una inversió de 100.000 milions, vostè sap que això no és creïble, que això no s'aguanta per enlloc, perquè les dades són molt concloents i vostè no me les ha rebutades. Quan jo li dic: «L'any 2009 la licitació de l'Administració general de l'Estat ha caigut un 52 per cent», vostè no m'ho rebuta. Escolti, la licitació de l'Estat l'any vinent s'incrementarà?, aquest 52 per cent es compensarà? Vostè sap que no, que és impossible. La licitació de la Generalitat cau un 46,7 per cent. Vostè m'assegura que aquest any compensarem allò que hem perdut? No, és que és impossible.

Per tant, què li estem dient, senyor conseller? Prioritzem –prioritzem–, fixem uns paràmetres mínimament objectius que ens permetin entre tots prioritzar quines són les infraestructures que ens generen, diguem-ne, un element de retorn econòmic i social més potent. Això és el que li estem dient. I davant d'això vostè es tanca, vostè es blindi. I el pitjor que li pot passar a un governant, senyor conseller, és que sigui d'una rigidesa pètria. I això és el que vostè està fent avui, tancat, blindat. Vostè és feliç amb els seus papers, amb les seves planificacions, però el país camina cap a una altra banda. I, per tant, el que li estem dient és: «Escolti, no ens podem arriscar que hi hagi una aturada en aquest sentit.» La mateixa cambra de contractistes apuntava que aquesta reducció de les licitacions, que, ho torno a repetir, vostè no m'ha pogut rebutar, perquè no es pot rebutar de cap de les maneres, suposa una destrucció de l'entorn de vint mil llocs de treball. Aquest és el problema que tenim aquí, sobre la taula. I, per tant, com el resollem? Primer element.

I, segon element, quan jo baixava després de d'haver fet la primera intervenció l'il·lustre senyor Pere Vigo em deia –m'interpellava ell, també, eh?–: «Escolta, tu amb la teva intervenció estàs intentant defensar...», i ha esmentat una gran empresa de la construcció de Madrid que no repetiré. No, no, s'equivoca, senyor Vigo, s'equivoca. Amb aquesta intervenció i amb aquesta interpellació el que estem intentant és posar-nos al costat del

sector empresarial de mitjanes empreses catalanes, que són les que estan patint més amb la manera d'actuar de GISA, amb els plecs que està elaborant GISA, amb les condicions que està fixant GISA. Estem intentant salvar aquesta estructura productiva, aquest teixit productiu català. Aquest és el tema.

És a dir, aquells que poden estar contents de la manera de funcionar de GISA són els que vostè esmentava. Escolti, que ja està bé, però, escolti, nosaltres el que volem és ampliar-ho i volem que Catalunya pugui tenir un teixit en aquest àmbit que sigui prou potent. I això és el que vostès han de modificar. Diu: «No, ja hem rectificat.» Home, ja han rectificat, però la immensa majoria de contractes que hi ha en aquests moments estan sotmesos a aquelles condicions que van fixar. *(Pausa.)* Sí, senyor conseller, sí; aquest és el problema de fons –aquest és el problema de fons.

Per tant, tenim debilitat d'aquest sector. I sobretot tenim un altre problema, que és que s'està produint la paradoxa –i vostè tampoc no m'ho ha rebutat– que tenim un volum important d'obra pública adjudicada i licitada amb sistemes de pagament diferit que està aturada, que està encallada... *(Pausa.)* Que sí, senyor conseller, vagi a l'eix Transversal. Vostès han esbrossat quatre arbres. Però en aquests moments torna a passar exactament el mateix. Ja no saben com sortir-se'n.

És veritat que GISA és un motor, sí, seria una insensatesa negar-ho per part nostra, evidentment. Però, escolti, pot gestionar des d'una perspectiva burocràtica o pot gestionar des d'una voluntat de complicitat amb el sector productiu. I això és el que nosaltres intentàvem posar sobre la taula. Aquesta serà la seva herència: haurà dibuixat una estructura de finançament diferit de les infraestructures que ens constarà molt de poder sostenir, primer element, i haurà creat un giny –torno a repetir aquest argument– burocràtic que justament el que fa és entorpir les coses.

I acabo amb l'argument que ha centrat aquesta interpellació: descarrega sobre les empreses els problemes financers de la Generalitat i de GISA. Li atensem la mà per canviar aquest model, fem-ho plegats; el conjunt del país, i especialment aquest sector, estratègic, i en això estic d'acord amb vostè, ens ho agrairà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, pel torn de rèplica i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la cambra de contractistes no prioritza; la cambra de contractistes intenta garantir carteres, perquè és un gremi d'empreses, i fa ben fet, és la seva feina –és la seva feina–, però la línia argumental que vostè fa servir, que és només la de la cambra de contractistes, no li assegura que vostè pugui encertar en el diagnòstic que fa.

Anem per pams. Avui, a dos quarts de nou del dematí, consell d'administració de GISA, avui –avui–: superestructura, via i catenària de la línia 9 del metro, entre la Terminal Sud i l'estació del Prat Eixample Nord, 31.723.000 euros, adjudicada a Construccions Rubau, Electren i Vías; Institut Jonqueres, de Sabadell, adjudicat a Construccions Bosch Pascual, 5.346.000; CEIP Pompeu Fabra, de l'Hospitalet de Llobregat, adjudicat a Construccions Bosch Pascual per 4.535.000 euros; dues línies Escola Pi Verd, de Palafrugell, adjudicat a Construccions Busquets Vilobí, per 4.047.000 euros; Salardú-Vaquèira, de la C-28, 3.510.000 euros, adjudicat a Cervós i Gruas. Li sona aquest teixit empresarial? Té alguna cosa a veure amb alguna de les coses que vostè deia? GISA és un entorpiment per al teixit empresarial petit i mitjà de Catalunya?

CEIP Els Ametllers, de Sant Joan de Vilatorrada, 3 milions d'euros, a Carrers i Obres i Electromecànica Solé; Manresa - Pont de Vilomara, 2.332.000 euros, Pasquina, SA; cinc unitats a l'Escola Los Castellet, a la Fatarella, 1.379.000 euros, Construccions Jaén Vallés; tram Tarragona-rotonda, a la C-31, 1.139.000 euros, Emcofa, d'Igualada; 873.000 euros, a Sorpe, a la C-28, a José Antonio Romero Polo.

De què m'està parlant? De quines empreses està parlant? D'afavorir a quin teixit empresarial està parlant? Avui, 65 milions d'euros repartits i adjudicats, en una mecànica ordinària, mes a mes, que porta ja adjudicats, gener i febrer d'aquest any, 207 milions d'euros, per part de GISA.

Segona qüestió, vostè diu: «Home, caiguda de la licitació.» Comparant a on? Comparant amb què? Amb l'any anterior? (*Pausa.*) Comparant amb l'any anterior. Però, és clar, fixi's bé, aportacions totals pressupostàries al PEF de GISA per part de la Generalitat de Catalunya: 2000, 300 milions; 2001, 422; 2002, 629; 2003, 710; 2004, 819; 2005, 799; 2006, 939; 2007, 766; 2008, 982; 2009, 843; 2010, 846. És a dir que del 2000 al 2010 passem de 300 a gairebé 900 milions d'euros com a aportació mitjana pressupostària del Govern de la Generalitat de Catalunya, dels quals 500 i escaig són de Política Territorial i Obres Públiques, a GISA; ACA a part, Regsa i Regsega a part, i totes les altres entitats del Govern de la Generalitat que fan inversions.

No solament això, sinó que per garantir el volum i nivell inversor el Govern de la Generalitat de Catalunya, que sap que no pot abusar dels mètodes extrapressupostaris i que sap que ha de fer servir recursos propis o se'ls ha d'inventar com sigui, inverteix amb endeutament o amb recursos propis de Ferrocarrils, de CIMALSA, de Ports i de Tabasa, amb una proporció de 1.500 milions d'euros que fins ara no existien.

Per tant, aportació de recursos addicionals per tal d'assegurar que el Govern de la Generalitat de Catalunya mantindrà un nivell inversor que pel que fa per exemple als compromisos de Tabasa contrets amb el Govern de la Generalitat un cop canviats els seus estatuts i convertit en mitjà propi representen 125 milions d'euros per al carril bus-VAO de la C-58; 125 per a la cua de maniobres de Ferrocarrils a la plaça de Catalunya;

100 milions d'euros per a condicionament dels túnels de Vallvidrera; 400 milions d'euros per a l'eix de la B-500 a la Conreria, i encara aportacions diverses a altres infraestructures que en part han descarregat les aportacions pressupostàries directes del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Sap quina és la conclusió, perquè no és cert –no és cert– que hi hagi cap obra aturada per problemes de crèdit –de crèdit–, no és cert. L'eix Transversal, Cedinsa, té crèdits per valor de més de 500 milions d'euros; els té del BEI, els té «la Caixa», els té de l'ICF, els té de l'ICO, i per tant té garantits tots els diners que necessita per fer una obra el cost de la qual està acordat i reconegut per les parts en 764 milions d'euros, reconegut, i l'únic problema és amb relació al peatge a l'ombra, la retribució dels trànsits, l'avaluació dels trànsits, i la tarifa. Per tant...

El vicepresident segon

Honorable conseller, acabi, si us plau.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...el reequilibri –acabo de seguida–, el reequilibri financer de la concessió és l'únic problema que Cedinsa té per, a part d'aquesta retallada d'arbres que vostè diu que ha fet i el viaducte que està fent a la zona d'Espinelves, fer més obra a l'eix Transversal. Però no hi ha cap obra... I el convido a venir amb mi a veure els primers treballs d'excavació del túnel de Canyelles, de la C-15, que han començat fa dies.

Sap què passa, senyor Rull?

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo, acabo de seguida. El 1991, *El 9 nou*. Xerrar, xerrar és fàcil, fer no tant –xerrar és fàcil, fer no tant. (*L'orador mostra un full.*) El 1991, recordatori. El 14 d'abril de 1982 Cullell va anar a Ribes. «Segons està previst» –va dir– «l'any 1985 la N-152 tindrà quatre carrils fins a Ripoll.» Qui l'està fent? Qui l'ha començada? L'actual Govern de la Generalitat de Catalunya; vostès no. Xerrar és fàcil, fer no tant.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la funció pública (tram. 200-00263/08)

Passem al novè punt de l'ordre del dia. És una interpel·lació al Govern sobre la funció pública i l'ha presentada el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per fer l'exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., gràcies conseller, per la seva assistència. Bé. Avui jo volia fer una interpellació genèrica en la política d'actuació i actuació del Govern en l'àmbit de la funció pública de la Generalitat, però després del Ple d'ahir em referiré fonamentalment als aspectes d'austeritat i econòmics.

Els explicaré quines han estat les seves polítiques i actuacions en l'Administració de la Generalitat pel que fa a la racionalització, contenció i austeritat. Mirin, en primer lloc, una administració insostenible, sobredimensionada, de gran cost i en conseqüència poc eficient; avui no parlaré d'eficàcia, només parlaré d'eficiència. Una administració que consolida una despesa del 24 per cent del seu pressupost l'any 2007 i passa a consolidar una despesa del 26 per cent del seu pressupost l'any 2009 no és una administració sostenible si manté la tendència a l'alça com s'observa en aquests darrers anys i si tenim en compte les limitacions del finançament de la Generalitat i les necessitats objectives de la població.

No és sostenible una administració que en els darrers anys ha incrementat de manera exponencial la contractació de personal, no solament de metges, mestres i mossos, com diu habitualment el Govern; en el subsector Generalitat, incloent CatSalut, ICS, ICASS, EA, diguem-ne les entitats autònomes, els alts càrrecs, els eventuais, el personal funcionari, estatutari, laborals, etcètera, han incrementat en 51.385 llocs de treball.

I comentem els tòpics als quals vostès es refereixen sempre. D'acord amb les dades del pressupost consolidat del 2010, les remuneracions dels metges, mossos i mestres suposen un 44 per cent del total de les despeses del capítol I, que vol dir remuneracions de personal, i un 11,3 per cent del total del pressupost del 2010. D'acord amb les dades del pressupost consolidat del 2007 les remuneracions dels metges, mossos i mestres suposen un 51 per cent del total de les despeses del capítol I i un 12,36 per cent del total de pressupost 2007. És a dir que el 2010 el pes d'aquestes tres emes baixa sobre el pressupost total. Resumint, del total de l'increment de remuneracions de personal, del capítol I, entre el pressupost del 2007 i el pressupost del 2010, solament el 22,4 per cent correspon a remuneracions de metges, mossos i mestres; el 77,6 per cent correspon a retribucions d'altre tipus de personal.

Tampoc és sostenible una administració que ha creat un sector públic que, a banda de la incorporació d'entitats deguda a normes SEC 95, a les quals vostès contínuament fan referència, les ja incorporades en els anys anteriors continuen creixent en personal any rere any. Després, si de cas, en el torn de rèplica els en puc donar alguns exemples, però solament els en vull donar tres: l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament l'any 2006 tenia 49 persones, en el pressupost del 2010 se'n registren 122; el Centre de Telecomunicacions, l'any 2006, 247 i l'any 2010, 353, i Adigsa, l'any 2006 tenia 255 persones declarades i l'any 2010, en el pressupost, 350 persones.

És una pura negligència, per no dir una altra cosa, que l'Administració, per exemple, també deixi sense regular

per als alts càrrecs i personal de la Generalitat que presta serveis a l'exterior les dietes, és a dir manutencions i allotjament, les despeses de viatges, les comissions de servei dins i fora de la localitat. Pensin que el Decret 337/1988 ho regulava tot i anava actualitzant aquests imports; en canvi el Decret 138/2008 els exclou, exclou els alts càrrecs i ajorna la regulació del personal a l'exterior, cosa que pretén arreglar amb un acord de govern, que no coneix ningú pràcticament, que no se sap com interpretar, que els departaments no saben com interpretar, per la qual cosa cada departament acaba fent el que li sembla.

Tot i haver-ho preguntat infinitat de vegades per escrit des de la nostra tasca de control parlamentari, no sabem què perceben els alts càrrecs ni el personal de la Generalitat a l'exterior i sabem del cert que hi ha qui rep imports per aquests conceptes amb caràcter fix, és a dir, com a sobresou. Només els diem que ho regulin, regulin-ho, facin-ho transparent.

Un acord de govern del 2008 permet que un alt directiu d'una empresa del sector públic, si es determina un interès públic, pugui ser indemnitzat set dies per any treballat fins a dotze mesos en comptes dels que establia la normativa, fins a sis mesos estrictament. L'acord de govern obliga també a fer un preavís de rescissió del contracte per part de l'Administració de sis mesos en lloc de tres. Tots aquests mesos en què no s'hagi fet el preavís dels sis s'hauran de pagar també a la persona acomiadada.

Un altre aspecte és que no és cert que al 2010 s'hagin congelat totes les retribucions dels alts càrrecs directius de les entitats o empreses del sector públic. Els en podria posar molts exemples, i només ens diré alguns. L'alt càrrec o directiu de l'Idescat ha incrementat un 5 per cent el pressupost; el director del CEO ha incrementat un 3,4 per cent el pressupost; la directora de la Biblioteca de Catalunya, un 2,2 per cent el pressupost; el director del CAR, un 7,37 el pressupost. Però no havia de ser zero, això?

Un altre aspecte: els acords de govern a què feia ahir referència, tanta referència, el president de la Generalitat, pels quals s'aproven mesures de control de despesa o d'ajustos de despesa, s'incompleixen de manera flagrant. L'acord de 15 de juliol al qual es referia es va incomplir sistemàticament en els seus apartats que prohibeix la substitució de personal o la cobertura de llocs desocupats, perquè es contractaven persones sobre la fórmula de personal de reforç, fórmula que no queda reflectida al registre informàtic de personal i sembla que no hagi existit.

L'acord de govern del 23 de juny de 2009, en el qual es deia textualment que «s'ajustarien les plantilles de l'Administració mitjançant les places vacants que se suprimirien i que això permetria estalviar 50 milions d'euros», doncs, aquesta reducció no fou possible ni certa perquè no es van donar instruccions a cada departament sobre els llocs de treball i els imports a reduir; cosa que va originar que a final de l'any cada departament comunicés aquells llocs que s'havien d'amortitzar i que, casualment, mira per on, eren del grup inferior i de la retribució de més baix nivell.

I ahir vam sentir amb sorpresa que el president de la Generalitat deia que contractaria una empresa externa per fer un estudi de racionalització del sector públic. I el president d'Esquerra va dir, també, que el sector públic s'havia d'aprimar. Bé. Nosaltres considerem que això és el reconeixement i l'acceptació clara del descontrol que impera en l'Administració de la Generalitat i que ara s'haurà d'arreglar encarregant un estudi extern –per cert, ja tremolem– de racionalització, difícil i caríssim, que caldrà veure si es fa de veritat, perquè altres coses s'han anunciat i han quedat en meres intencions.

Però nosaltres ens preguntem: què feien els departaments de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, que són els que han de dirigir i controlar el Govern? Convergència i Unió demana, i ho ha demanat repetidament, mitjançant propostes de resolució i interpellacions, que l'Administració de la Generalitat s'havia de dimensionar des del seu creixement continuat i que el sector públic s'havia de racionalitzar i deixar d'augmentar any rere any.

Convergència i Unió ha denunciat, també, que hi ha empleats públics que demanen feina, i que se'ls nega feina perquè han treballat amb els governs de Convergència i Unió, i això ja comporta estar sota sospita amb independència de la seva vàlua i competència professional.

L'Administració pública no es pot permetre, els ho asseguro, tenir els llocs duplicats i pagar, de vegades, simultàniament, empleats públics amb drets econòmics, reconeguts legalment, però que no fan les tasques equivalents a la seva categoria assolida.

Mirin, cap Administració es pot permetre aquest luxe, perquè paguen els ciutadans –paguen els ciutadans. I si per cada nou Govern el conseller contracta els de la seva confiança, l'acumulació de gent serà tal que, els ho asseguro, aquesta administració serà absolutament inviable.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, president; gràcies, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, el senyor Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada Pilar Pifarré, parlava en un principi de fer una interpellació de manera genèrica pel que fa al conjunt de la funció pública, després ho ha acotat a diversos àmbits de la funció pública, sempre recurrents. Jo crec que li hem contestat pel dret i pel revés, per escrit i oralment, en comissió, en el ple de la cambra, com no pot ser d'altra manera i que és la nostra obligació, per descomptat; i, per tant, miri, si el que pretén és que li diguem..., li donem informacions diferents cada vegada..., per descomptat que no pot ser, oi?, i no serà així.

Però, miri, vostè m'ha fet un debat de pressupostos, oi? I, per tant, una radiografia del mateix departament, el capítol 1, els costos, etcètera. Per tant, res a dir. Jo li he de dir que, precisament, el que mou el Departament de Governació, la Direcció General de Funció Pública, la Secretaria de Funció Pública i Modernització de l'Administració és precisament això: és modernitzar el conjunt de l'Administració. I, per tant, doncs, fent-ho des de diversos àmbits, com vostè sap: implantant un model basat en àmbits funcionals; construint una nova i necessària eina de gestió, planificació i avaluació dels recursos humans, a través del projecte ARPA, per exemple; modificant l'avaluació del compliment de la productivitat a través d'un nou model que aposta per la participació activa del personal i la implicació dels comandaments; implementant un pla pilot del teletreball; elaborant un diccionari de competències per als càrrecs de comandament de l'Administració de la Generalitat; editant i consolidant una nova col·lecció de publicacions, anomenada *Eines per als recursos humans*, que ja té diverses publicacions; prenent mesures i acords per controlar i optimitzar l'ús dels recursos humans i implantar una política d'austeritat... –ja m'hi referiré després. Vostè deia que això d'aquí no és, de cap de les maneres..., en moments complicats i difícils és quan engreixem l'Administració; doncs, ben al contrari, ho sap vostè perfectament.

Per tant, aquest pla de mesures i acords inclou la reducció del nombre de llocs estructurals i del nombre d'efectius, així com la limitació de cobertura de places que resulten vacants en serveis no finalistes, per exemple. O bé, també, hem dictat instruccions amb mesures per a tecnificar plantilles –vostè en parlava ara– per promocionar al personal l'accés a llocs de més qualificació. O, per exemple, millorant de manera substancial la selecció amb convocatòries periòdiques, que s'han convocat seguint la planificació i que s'han escurçat els terminis i, a més a més, s'han millorat el disseny i l'execució de les diferents proves; o bé, per exemple, impulsant polítiques socials com són les convocatòries específiques per a persones amb discapacitat intel·lectual, o bé la promoció de serveis prestats a través del CIRE, entre altres i entre altres.

Per tant, per poder fer tot això, evidentment, tenim un pressupost, i tenim un capítol 1 i tenim, doncs, uns acords i unes iniciatives impulsades per aquest Parlament, impulsades per la Llei de pressupostos, impulsades per les polítiques de la Secretaria de Funció Pública i de Modernització de l'Administració.

I, per tant, vostè em parla de manera recurrent, una vegada i una altra, del dimensionament de l'Administració, eh?, i confon, una vegada més, les persones que ens vulguin escoltar; als diputats i a les diputades, no, perquè els diputats i les diputades de Govern i els diputats i diputades de l'oposició saben perfectament quina és aquesta dimensió de l'Administració, però sí, de portes enfora, per tant, donant informacions clarament esbiaixades.

Miri, si hem de parlar de dades, si el que es tracta és de parlar de dades, permeti'm que sigui jo qui li doni les dades, perquè ja vaig tenir l'oportunitat d'escoltar

les dades que es donen des del seu grup parlamentari ahir mateix, també, en aquest plenari, i, per tant, francament, les hem de contrastar si volem que algú que escolti aquesta sessió sàpiga que som a Catalunya, l'any 2010, i no en un altre lloc i en un altre temps.

Perquè, senyora Pifarré, potser cal que li recordi, abans de tot, que el percentatge mitjà 2004-2008, d'empleats públics sobre el total d'ocupació va ser del 8 per cent a Catalunya, mentre que a Extremadura vostè sap que és del 22,7 per cent, o a Andalusia o a Castella - la Manxa del 15 per cent..

Miri, senyora Pifarré, digui-ho després aquí, si us plau, en el torn de rèplica, jo li ho agrairia, sigui clara. I ens podem posar d'acord en moltes coses, però, si més no, sigui clara en aquesta dada: la Generalitat de Catalunya no té 226.000 empleats entre administració i serveis i sector públic empresarial. Digui-ho, si us plau, de manera clara. No vulgui confondre més als diputats, a les diputades o al conjunt dels ciutadans quan donen aquesta dada de portes enfora. No té 226.000 treballadors públics entre administració i serveis i sector públic empresarial, té al voltant de 178.000 treballadors i treballadores públics -178.000.

La Generalitat de Catalunya, senyora Pilar Pifarré, no ha augmentat 86.000 empleats entre el 2003 i el 2010, com vostès repeteixen de manera insistent una vegada i una altra i una altra i una altra... Ara, quan vingui aquí, tindrà l'oportunitat de dir-ho de manera clara. Miri, entre el 2003 i el 2010, la Generalitat ha incrementat en 37.000 treballadors públics, en 37.000 professionals. El personal d'administració i tècnic no ha augmentat en 20.000 persones entre el 2003 i el 2010. Vostè ara, quan torni a pujar aquí al faristol podrà dir, de manera clara, que ho ha fet en 6.500 persones.

I, d'altra banda, aquests increments, és clar, a què responen aquests increments? Doncs, responen, com és lògic, a la necessitat de millorar la prestació dels serveis del conjunt de la comunitat. Fixi's, entre el desembre del 2003 i el desembre del 2009, els col·lectius que més augmenten, i vostè ja es posa la bena abans de la ferida, i diu: «I no ens digui això, i això, i això...» Oh, i què li direm? I què vol que li diguem? El que és, la veritat, com sap molt bé el senyor Oriol Pujol Ferrusola, la veritat. El senyor Oriol Pujol no ho diu perquè ho sap. Ell sap, per exemple, que l'increment dels docents ha estat del 50 per cent -dels docents!-; o els Mossos d'Esquadra, del 19 per cent, i el personal d'administració i tècnic, el 19 per cent, eh? I, en aquest últim cas, no obstant, més del 50 per cent d'aquests, de l'augment, respon a la necessitat de cobrir serveis a centres operatius: escoles, un 32 per cent d'increment; comissaries, el 12 per cent d'increment; centres penitenciaris, el 9 per cent d'increment.

Però vostès segueixen donant les dades dels 226.000. Els 226.000 «fent trampa», com deia ahir el president de la Generalitat -«fent trampa»-, fent servir paràmetres diferents. I, és clar, si es fan servir mesures diferents i paràmetres diferents és evident que la dada pot allunyar-se completament de la realitat.

Per què? Home, perquè aquests 226.000 -ho repeteixo una altra vegada- s'han extret de l'annex de personal dels pressupostos per al 2010 i que inclou..., vostè ho sap el que inclou. Què inclou? Inclou els consorcis, inclou les fundacions... El 2003 incloïa els consorcis i incloïa les fundacions? No, el 2003 no. Per tant, fem servir o no fem servir paràmetres diferents? Quan estem parlant dels 226.000 enfront dels 178.000? Per tant, val a dir que aquests tipus d'ens no s'incloïen per als pressupostos fins al 2006. I, per tant, no vol dir que no existissin, sinó que, justament, el Govern ha decidit supervisar, ha decidit reforçar el control. I, en tot cas, en estadística, sempre -sempre, sempre-, s'ha de comparar realitats comparables, i al 2003 només es recollia informació de personal de l'Administració d'empreses públiques de la Generalitat. Fer una altra cosa jo crec que és faltar al rigor, faltar a la veritat o, si em permet l'expressió, fer demagògia estadística.

Perquè vostè ho sap que és així, o no és així? Al 2003, per exemple, hi figurava la Fundació Privada de Gestió Sanitària de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau? Hi figurava, senyor Pilar Pifarré? No, no hi figurava. Quants treballadors són aquests? Dos mil set-cents. Miri, afegeixi's, eh? Hi figurava l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona? No, no hi figurava. Quants treballadors hi ha a l'Hospital Clínic? Gairebé 5.000. Miri, gairebé 5.000 treballadors. Doncs, afegeixi-ho a la llista. El Consorci Sanitari del Maresme no hi figurava. I el Consorci de Sanitat Integral? Tampoc. I l'Hospital de Vic? Tampoc. Per dir uns quants exemples, o per citar, per exemple, la Corporació Sanitària Parc Taulí, de Sabadell, amb gairebé 3.000 treballadors públics.

Per tant, si volem confondre ho podem fer tant com vulgui. Si volem parlar des del rigor, des de la seriositat, també ho podem fer. I podem parlar de la interinitat, que vostè em deia, o de la regulació de les plantilles. Per tant, tenim temps per parlar-ne, en podem parlar després o quan vostè ho cregui convenient.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyores diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, miri, les dades que jo li dono són dades extremes, totes i cadascuna, perquè em cuido ben bé prou dels pressupostos de la Generalitat i de les dades que vostès pegen a la seva web del Departament de Governació, no en trobarà ni una, de diferent. Potser el que ha passat és que no m'ha escoltat prou bé quan jo he dit les dades.

Jo li he dit que la Generalitat, incloent l'Institut Català de Serveis Socials, l'ICS -el Servei Català de la Salut-, l'ICASS i les entitats autònomes, ha incrementat... -que, per cert, no és el més important, les entitats autònomes, llevat de l'ICS-, ha incrementat en aquests anys, des del 2003, 51.385 llocs de treball. Miri, és que

això és així; torni-ho a mirar, compti-ho, si us plau!. Torni-ho a mirar, però és que és així.

Jo no he fet cap debat de pressupostos, en absolut –no he fet cap debat de pressupostos. No, no..., jo he dit que, tenint en compte tot el que es va parlar ahir, creia que tots els elements, justament de funció pública i d'austeritat en l'Administració que van sortir ahir, eren els que avui crec que s'havien de tractar. I, per tant, jo no li parlo només de xifres que són de les seves fonts, sinó que li parlo també del control dels llocs de treball i de no incrementar..., li parlo també de les dietes, que es facin transparents, que siguin exactes, li parlo també que els acords que vostès tant promocionen i publiciten es facin realitat, etcètera. Jo li parlo de tot això. I, per tant, tot això també és competència, és sobretot competència del seu departament; també, li ho haig de dir, dels altres departaments transversals, eh?, no solament del seu.

Miri, jo què vol que li digui? Vostè em fa referència a Extremadura i a Andalusia. Doncs, miri, jo li dic que no ens hi podem comparar; no ens hi podem comparar ni ens hi volem comparar. Perquè, perdoni, per a ells, els serveis socials, els serveis sanitaris i els serveis educatius són públics, i aquí són mixtos i, per tant, hi hauríem d'afegir tot el personal que és concertat i està prestant també aquests serveis. I, a més a més, jo crec que anem malament si considerem que ens hem d'anar a assemblar a aquestes comunitats on, en alguna d'elles, el 25 per cent de la població activa –el 25 per cent de la població activa– treballa en el sector públic. No sé pas qui pagarà, li ho asseguro, aquest personal del sector públic, no sé pas qui el pagarà, perquè, com de l'altre no n'hi haurà, doncs, no sé pas qui el pagarà.

Bé, jo, la veritat, torno a repetir-li-ho: les dades són les que són. Vostè aquí m'ha explicat, perquè suposo que tenia preparada una intervenció amb caràcter genèric..., que, a més, és cert, jo li vaig dir que parlaria amb caràcter genèric i així ho anava a fer, però vaig creure que, com en forma part el que ahir es va parlar..., que ho vam parlar tots els grups parlamentaris, també el seu president, que s'havia d'aprimar l'administració, doncs, per això jo bàsicament m'he fonamentat en aquest sentit. Però sobretot, no solament en temes pressupostaris, també en temes que vostè ha de liderar.

Per tant, jo què vol que li digui, senyor conseller? Les coses són com són. I sobretot, de veritat, mirin als pressupostos els increments pressupostaris del 2007 al 2010, i veurà el pes que tenen les tres emes a les quals vostès fan referència. Mirin-ho, i veuran que és aquell 22 per cent i escaig que jo li dic. I, escolti'm, tota la resta, doncs, de veritat, són faves comptades, i ja em dirà vostè amb les competències que hem adquirit, noves, que si algunes n'hi han precisament no les exercim nosaltres, doncs, si això exigeix més personal. Jo sento recordar-ho, però l'altre la senyora Núria de Gispert va dir que vostès el que havien fet, més que les tres emes, eren les quatre emes, i jo, doncs, ho sento molt, però em ratifico en el que va dir la senyora De Gispert.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per exercir el torn de rèplica, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyores diputats, em sap greu, aquesta última afirmació; me'n va saber quan la senyora Núria de Gispert, amb tot l'afecte, ho va dir, i em sap greu que ho digui vostè, senyora Pifarré, perquè això és radicalment fals –radicalment fals.

Vostè amb un govern d'entesa va ser subdirectora general? Persones de Convergència i Unió amb un govern d'entesa han estat subdirectors generals? Han estat directors generals? Sí. I això és bo? Sí. Si és una persona preparada, si és una persona que duu a terme la seua funció correctament, és correcte. Per tant, venir a dir que aquest Govern, aquest departament el que fa és contractar en funció del carnet polític, del barret polític al qual pertanyen, això, senyora diputada, és molt greu, i, per tant, el que ha de fer vostè és demostrar-ho. Perquè..., no, no, ja ho pot demostrar tant com vulgui, perquè el que fa és voler venir a confondre un debat que no hauria d'entrar de cap de les maneres en aquest nivell.

Vostè em parlava de regularització, vostè em parlava... (*Veus de fons.*) Bé. No cal parlar de casos particulars ni personals, crec jo; en tot cas, no hi té res a veure. És a dir, si una persona, doncs, és un bon professional i té la confiança dels seus superiors, és igual que sigui del partit polític o que en formi part. I, per tant, aquest Govern és lògic que ho faci d'aquesta manera, més enllà del carnet polític que pugui ostentar algú. I això ha estat d'aquesta manera.

Per tant, escolti, de sectarisme, re; de contractació en funció del carnet polític, en absolut, re de re. I li dic que em sap greu, suposo que puc dir que em sap greu, perquè no s'ajusta ni es correspon a la realitat. I el Departament de Governació jo li puc assegurar que no ho fa de cap de les maneres ni és el criteri a tenir en compte, ni a cap altre departament del Govern.

Però vostè em parlava d'aprimar l'Administració. El que hem de fer és fer una administració molt més funcional, una administració molt més àgil, una administració molt més eficient i, per tant, amb l'esforç i el treball absolutament de tothom. Fixi's, s'ha fet una feina importantíssima d'anar endreçant tot el tema dels interinatges, vostè ho sap –vostè ho sap, eh? És a dir, actualment l'interinatge està al 20 per cent –en parlava abans–, per cert, igual, exactament igual que l'any 2003 –exactament igual que l'any 2003. Però què ha passat aquí? Home, que ara la tendència ha anat avall, la tendència és decreixent: del 2007 ençà, s'han reduït progressivament els interins, concretament s'han reduït en un 7 per cent –en un 7 per cent. I, a més a més, cal observar on són els interins –i aquí vaig a on anava vostè adés–, ja que prop d'una tercera part d'aquests interins, què són? Són docents. Una altra tercera part són personal d'institucions penitenciàries. Per què? Home,

perquè les necessitats de prestació de serveis, necessitats punyents, suposen la necessitat lògica de contractar personal temporal, de contractar personal interí. Per què? Home, perquè s'obren escoles, i aquestes escoles necessiten professors, necessiten personal de l'Administració; s'obren presons, que necessiten personal, i lògicament això implica un increment dels nivells de temporalitat de l'Administració.

Però els últims anys s'ha reforçat, i molt, l'estabilització, i vostè ho sap, a més a més. Per què? Perquè el personal docent, la taxa de temporalitat ha passat del 20 per cent el 2005 al 16 per cent el 2009. O bé, per exemple, el personal de presons ha passat del 32 per cent el 2005 al 12 per cent en el mateix període. I, per tant, els últims anys s'ha reforçat també l'oferta d'ocupació pública del personal de l'Administració i, a més a més, per tal de reduir la temporalitat d'aquest col·lectiu. Aquestes són les dades.

Vostè em parlava de regularització de plantilles, sí senyora, i crec que s'ha de reconèixer, vostè hauria de reconèixer l'esforç per regularitzar els processos de selecció i les plantilles. Mentre que l'any 1998, il·lustre diputada senyora Pifarré, i el 2003 es van seleccionar, entre el 98 i el 2003, prop de 18.000 funcionaris de carrera, entre el 98 i el 2003, 18.000 funcionaris de carrera, entre el 2004 i el 2009 se n'han seleccionat més de 52.000. Són dades objectives que demostren precisament aquesta voluntat claríssima de regularitzar les plantilles i, per tant, de no donar cobertura anys i anys i anys a aquest procés d'interinatge.

I vostè dirà: «Home, això és engreixar l'Administració.» Perquè ho diuen. Cada vegada que al Consell de Govern aprovem una convocatòria de places per regularitzar l'Administració, no per contractar-ne de nous, per regularitzar l'Administració... Ja li ho dic, del 2004 al 2009, 52.000 persones seleccionades. Per tant, escolti, això és engreixar l'Administració? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) No –acabo, senyor president–, no és engreixar l'Administració, perquè vostè sap que, d'aquestes 52.000, un 58 per cent han estat mestres; per tant, digui-li, si us plau, a la senyora Irene Rigau, companya del seu grup que porta temes d'educació, vejam si no calien aquests 30.200 mestres que s'han incorporat. Eh que no calien? (*Veus de fons.*) No calien. Doncs, sàpiga també, senyora diputada, que un 17 per cent han estat mossos; per tant, li diu a la il·lustre diputada senyora Elena Ribera que no feia falta aquest increment d'aquest 17 per cent de mossos. O bé que no calien els 4.500 professionals de la salut, de la sanitat; li ho diu a l'alcalde de l'Ampolla, l'il·lustre diputat senyor Sancho, que no calia aquesta regularització, i, per tant, aquests 4.500 professionals.

Acabo, senyor president. Estem a la seva disposició, senyora diputada, com ho hem estat sempre, per donar resposta a les seves peticions oralment, en Ple, en comissió, per escrit, per tal de poder facilitar, com no pot ser d'altra manera, la seua tasca d'impuls i de control de l'acció del Govern.

Moltes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre és la interpellació sobre les polítiques de desenvolupament en matèria de societat del coneixement.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de desenvolupament en matèria de societat del coneixement (tram. 300-00264/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, ahir vam tenir l'oportunitat d'un llarg debat –s'hi han referit pràcticament tots els grups parlamentaris–, i en bona mesura semblaria que les interpellacions d'avui són en part corollari del debat d'ahir, i en el cas de la societat del coneixement indiscutiblement ho és. I em permetrà fer la primera afirmació, que consisteix a dir el següent: hem estat durant sis, set anys, conseller, parlant d'un nou model productiu; és més, recordo fins i tot, consellers i conselleres, que del nou model productiu n'han fet bandera, i finalment, quan analitzem el grau de desenvolupament d'aquest nou model productiu, sorgeixen tots els dubtes respecte a quin model productiu tenim.

De fet, la societat del coneixement hauria de ser una pota essencial d'aquest nou model productiu; oi que sí, conseller? La societat del coneixement és un element cabdal del nou model productiu. Quan ho analitzem des del punt de vista del que és l'estructura de l'acord estratègic, que és, com vostè sap perfectament, la columna vertebral de l'acció del Govern contra la crisi, i parlem de la societat del coneixement, no sabem reconèixer cap mesura que veritablement indiqui que això va en la bona direcció. Si vostè té l'amabilitat d'analitzar el capítol XXVI, de mesures, veurà que el que li dic no s'allunya pas massa del que és la realitat. Però encara més, si vostè té l'amabilitat d'anar a les trenta mesures, de què vostès van presumir ahir durant el debat, signades amb els agents socials, no trobarà ni una sola mesura relativa a la societat del coneixement. Trenta mesures per impulsar el model productiu que vostès reclamen, trenta mesures per canviar a fons aquest model productiu, ni una –ni una– parlant de la societat del coneixement.

Això em permet fer una afirmació que voldria que vostè interpretés càlidament, però és la irrellevància de les polítiques del departament en l'àmbit de la societat del coneixement. Interpreti-ho vostè càlidament, però li ho dic amb tota la contundència: la irrellevància de les polítiques del departament en l'àmbit de la societat del coneixement. Sent agradables, perquè estem a punt de l'hora de dinar, perquè si ens poséssim durs, senyor conseller, hauria de dir-li alguna altra cosa: de les polítiques desenvolupades pel departament en aquest

àmbit –vull ser molt curós–, el sector n'ha pagat unes conseqüències greus.

Anem a veure-ho. «Vostès», em podrà dir quan surti a la tribuna, «han fet una afirmació polèmica. Pregunta: la poden fonamentar?» I jo vull fonamentar en tres capítols el que li acabo de dir, perquè vostè tingui l'oportunitat de pujar a aquesta tribuna i convèncer-me que estic errat.

Primera qüestió, respecte al sector: 2003, visió retrospectiva, què era el sector a Catalunya? Al sector a Catalunya comptàvem amb una companyia de les característiques de Retevisión, d'àmbit estatal, per fer un paper específic a Catalunya; comptàvem amb Al-pi; comptàvem amb una xarxa d'empreses, de grans empreses, notable en l'àmbit del sector; comptàvem amb un departament com el DURSI i amb un impuls molt decidit de les polítiques de la societat del coneixement. Li admeto –a nosaltres l'autocrítica no ens espanta– que probablement amb un cert retard i probablement amb una manca de dimensió, ja li ho admetem. Però era Retevisión, Al-pi, una xarxa molt gran, el DURSI, etcètera.

Passem balanç del que queda? Si vostè és tan amable, ens el passa vostè, i veurem un sector absolutament desarbrat a Catalunya, conseller. Un sector en el qual Al-pi és senzillament una resta, amb les companyies grans que han fugit i amb les pimes absolutament desmuntades en l'àmbit de la societat del coneixement.

Vostè em dirà: «Home, no exageri que per això vam fer un concurs d'homologació i per això vam veure que l'homologació seria la figura central d'una manera determinada de relacionar-nos amb les empreses petites i mitjanes de Catalunya.

Doncs, si fem balanç del que he estat l'homologació arribarem a les següents conclusions: una, ineficient funcionament per l'Administració; dos, atemptat contra les expectatives de les pimes catalanes; tres, costos més encarits per al conjunt de l'Administració. Aquest és el balanç. I si vostè té dubtes d'això que afirmo, es pren un temps, conseller, se'n va a les empreses del sector i pregunta quins resultats positius ha donat aquella homologació per a les empreses del sector. I si té més temps, dona una volta més gran i compta els supervivents.

Per tant, des del punt de vista del que és el sector, senyor conseller, la nostra valoració és força negativa; la nostra i crec que la del sector en el seu conjunt.

I encara queden tres coses per dir-li, respecte al sector. Un, què queda de les empreses de continguts? Com està específicament el sector de l'audiovisual amb el tema dels continguts? Quina política hem portat respecte a les televisions i ràdios locals? I si hi ha hagut algun avanç en la relació fonamental en aquest àmbit, com vostè sap perfectament, universitat - *start-ups* - sector. Jo crec, conseller, que, sense ganes de ser particularment incisiu, aquest balanç és clarament negatiu.

Passem a un altre àmbit, l'àmbit més estructural, l'àmbit més de conjunt; parlem de l'Itcat i parlem de la Xarxa Oberta. Nosaltres podem estar d'acord que l'Itcat és una iniciativa que podem compartir, d'acord. No sé si la interpretem exactament de la mateixa manera, però

com que hi han molts punts en comú i el temps és poc, donarem per bona la instrumentació de l'Itcat, sempre que, atenció, l'Administració entengui que evidentment és un element complementari que hi ha en el sector, que no s'ha de comportar, això sí, subsidiàriament. Si això és així, podríem tenir una valoració comuna respecte a l'Itcat.

Ara, anem a parlar del projecte de Xarxa Oberta? Set anys després d'estar marejant la perdiu sobre l'operador neutre, debats de tota mena i de tota condició, bé, si vol vostè, en parlem, però pràcticament vostès apareixen amb un concurs que, des del nostre punt de vista, conseller –ens agradarà que ens ho expliqui–, ens costa veure la coherència d'un concurs d'aquestes característiques.

L'analitzem un moment, si a vostè li sembla, i aquest és un concurs de 662 milions d'euros, que hauríem de poder explicar a la gent que va al concurs, en plena crisi, concurs del departament, 662 milions d'euros. Si això no és propaganda en el més clàssic i vell dels estils, vostè ja em dirà.

Hem preguntat a la conselleria d'Economia: «Ep!, que compten vostès amb tot això?» Li estalvio la resposta. Si perd vostè un minut, li parla directament al conseller Castells. Sis-cents seixanta-dos milions d'euros per a un projecte que quan grates no veus exactament en què consisteix. Ep, conseller, i després d'haver-hi donat tombs i tombs i tombs, i canvis de posició, les que vostès vulguin. Partien vostès d'un plantejament absolutament ideològic i han arribat a un plantejament que exactament jo no acabo d'entendre quin és; aprofitarà vostè el seu torn, si li sembla oportú, per explicar-nos en què consisteix.

Ara bé, jo sí que li vull fer algunes preguntes respecte a aquesta Xarxa Oberta. Vostè creu que amb una magnitud d'una inversió tan extraordinària es progressa en la línia que vostès han apuntat recentment respecte a quin paper havien de fer en els accessos de les infraestructures? –primera pregunta. Segona pregunta, del mateix tenor: amb quina mena de retorn a mitjà i a curt termini vostès compten? Tercera pregunta: amb quin model de negoci, perquè això sigui operatiu? Quarta pregunta: quina expectativa tenen de negoci en l'àmbit de la revenda de majorista? I jo crec que contestar a totes aquestes preguntes és il·lustrar-nos per què servirà una inversió de 662 milions d'euros.

Nosaltres hem preguntat al sector, i el sector està tan desconcertat que renuncia a interpretar en què pot consistir aquest programa de Xarxa Oberta. Però quan hem preguntat a les grans empreses: aniran al concurs, naturalment que sí, quin remei els queda? Per fer què? A hores d'ara encara no se sap.

No seria més raonable, conseller, veure, analitzar en profunditat què és el que està passant en l'àmbit de la xarxa? Quins elements tenim? Quines empreses es configuren? Quina necessitat d'autoproveïment de serveis tenim? Com hem de treballar els serveis i quins pactes hem d'establir amb els grans operadors? No sé si seria més oportú, seria més coherent; no sé si seria més coherent, seria més eficient; no sé si seria més eficient, seria més econòmic. I jo crec, conseller, que a això di-

fícilment –difícilment– hi ha una resposta satisfactòria pel tipus de preguntes que li plantegem.

Ara em queden pocs segons, però li anuncio la resta de preguntes que li vull fer, per si vostè és tan amable d'anticipar-se a la resposta. Són concret set, a part de les que li he fet. U, si vostè em pot fer amablement un petit balanç de la Direcció General de la Societat de la Informació. Dos, a on està el Pla de serveis i continguts que vostès van encarregar, gastant un dineral extraordinari, a Diamond Cluster? Tres, balanç del pla «Catalunya Connecta»; no tot, només de polígons industrials. Quatre, el pla Pimestic...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...del qual vostès han anat presumint.

Acabo, president, anunciant les tres que em queden. Cinc, el balanç del programari lliure. Sis, la meravellosa iniciativa que vostès pregonaven que portarien al Parlament de la Llei de la societat del coneixement. I darrer punt, i últim, expliqui'ns, si us plau, con es justifica aquesta passió per al creixement del CTiTI, la nova seu, el que vostès hi han invertit, i per què han gastat aquest dineral respecte a un instrument que des del nostre punt de vista, senyor conseller, presenta un balanç –ara vostè segurament ens traurà del dubte–, si no penós, ben discutible.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Senyor president, senyores i senyors diputats, ens faltaria temps, és clar que sí, eh? Per tant, podrem continuar en altres ocasions, en comissió, en preguntes escrites, que sé que vostè ha formulat i que, per tant, tindran lògicament la resposta adequada.

Em parlava de balanços, del balanç global de la Direcció General de Societat de la Informació. Doncs, jo li n'he de fer un balanç molt positiu. I no sóc precisament dels que m'agrada, doncs, caure en el cofoisme, ben al contrari, sinó practicar l'autocrítica diària.

Però crec que realment..., començant perquè l'adscripció de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació al Departament de Governació va ser molt positiu. Va ser molt positiu perquè va suposar un acostament de les polítiques, tant d'infraestructures com de polítiques de la societat de la informació, a la realitat municipal, a la realitat territorial, perquè hi ha moltes més garanties d'encertar-la, de fer arribar les telecomunicacions i la societat de la informació a tot arreu, es visqui on es visqui.

Per tant, s'ha multiplicat la col·laboració entre les administracions, entre el conjunt de les administracions, de manera especial al món local. Estic veient aquí l'alcalde de Montferrer i Castellbò, el qual saludo, i penso que, per exemple, el seu municipi és un exemple claríssim de superar desigualtats pel que fa a l'extensió a través del pla «Catalunya Connecta», que vostè me'n parlava, a través de les polítiques de la societat de la informació, que afecten la cohesió del conjunt de la ciutadania i que afecten la cohesió des del punt de vista empresarial, que vostè me'n parlava també pel que fa a les petites i mitjanes empreses.

Fins aquesta legislatura, senyor Teixidó, les polítiques de foment només estaven encaminades als ciutadans com a genèric; és el que li deia. Per tant, per disminuir l'esclatxa digital, allò que hem sentit tantes vegades, el que hem fet, i li feia aquest balanç: s'han dissenyat accions dirigides, encaminades als grups de població, als segments de població amb més perill d'exclusió, per tant, persones amb baix nivell formatiu, doncs, persones d'edat avançada, etcètera.

Fixi's que els indicadors de llars connectades a banda ampla, i en els indicadors que mesuren equipaments o ciutadans que fan un ús habitual d'internet, estem liderant –i no parlo de cofoisme; aquestes dades les coneix perfectament, igual que jo–, estem liderant els resultats a nivell de l'Estat i estem per sobre de la mitjana de l'Europa dels Quinze, que és el nostre indicador de referència, no?

Però és que a més a més li voldria dir que d'altra banda s'han dissenyat polítiques, vostè me'n parlava, adreçades a les petites i a les mitjanes empreses i en especial a les microempreses, que vostè sap que són una part importantíssima del nostre teixit empresarial. I aquestes accions, precisament, coordinades amb les que ja s'estaven duent a terme, desenvolupant des del Departament d'Innovació, són les que han permès dissenyar el pla Pimestic. Vostè em parlava de les petites i mitjanes empreses; doncs, el pla Pimestic, una eina potent de difusió de les tecnologies, de la societat de la informació, en aquest cas, a les petites i mitjanes empreses.

En aquest sentit, podem veure que les nostres empreses estan molt ben equipades i que els usos bàsics estan també per sobre de la mitjana d'aquesta Europa dels Quinze. Si ens fixem en els usos més avançats, efectivament encara ens queda molt camí per recórrer. I ho hem de tenir molt clar, que ens queda molt camí per recórrer, per encertar-la precisament, especialment si mirem les microempreses, i en això estem treballant.

No estem mal posicionats en aquest balanç que vostè em demanava, no estem mal posicionats, però sí que volem que les nostres empreses siguin capdavanteres amb competitivitat. I, per tant, perquè això sigui així, és imprescindible que també ho siguin en la introducció de les TIC, de les tecnologies de la informació i la comunicació, en tots els seus processos productius, que vostè hi feia referència a l'inici de la seua intervenció. I aquí no estem competint a nivell estatal, sinó que ho fem a nivell internacional.

Altres dos àmbits que voldria destacar clarament d'aquest balanç: el pla Tic.cat, de promoció del teixit industrial especialitzat en tecnologies de la informació i de comunicació, i els plans de foment de seguretat de la xarxa. El passat mes de març, precisament, el Govern va aprovar un pla nacional de foment de la seguretat TIC, i val a dir que molt pocs estats europeus tenen una estratègia formalitzada en aquest àmbit, i el Cescicat, que vostè coneix perfectament, ja està començant a ser operatiu a la ciutat de Reus.

En definitiva, gràcies a la col·laboració entre les diferents administracions públiques, cosa que mai havia passat anteriorment com està passant ara, i amb la necessària complicitat del sector privat, no pot ser d'altra manera, de tots plegats de bracet, i de les operadores per descomptat, Catalunya està en una molt bona situació pel que fa a la societat de la informació, comparant-nos amb els països europeus, els quinze de l'Europa dels Quinze, vaja.

Aquesta situació, però, no ha de fer que ens relaxem, de cap de les maneres, perquè ens demostra que la feina feta és important, però ens falta molt camí per recórrer ja que cada dia apareixen nous reptes, tecnologies, usos que fan que tots ens hi hàgim d'anar adaptant. I és que ens hem d'anar acostumant a aquest canvi de manera permanent, de manera constant, i això implica, per altra banda, disposar d'una organització, però també, molt important, d'unes eines àgils, eficaces, que siguin versàtils.

Vostè em parlava, en un altre moment de la seva intervenció, i a mi m'interessa parlar-ne, per descomptat, del que és el projecte Xarxa Oberta pel que fa a les infraestructures, eh? Infraestructures Xarxa Oberta, infraestructures pla «Catalunya Connecta», un objectiu ambiciós, és veritat, però alhora realista. Estem complint els terminis que ens diuen que abans no acabi l'any 2010 tots els nuclis de població de més de cinquanta habitants i tots els polígons industrials del país estaran connectats a internet de banda ampla, a la telefonia mòbil i a la televisió digital terrestre.

Per tant, abans no acabi l'any 2010, en el cas del Pirineu, en el cas d'altres comarques, es fa un vestit a mida, ja no són nuclis de població de cinquanta habitants, sinó que són nuclis de població molt més reduïts, com un vestit a mida, per garantir igualtat d'oportunitats absolutament a tothom, es visqui on es visqui. Hi destinem, com vostè sap, 110 milions d'euros pel pla «Catalunya Connecta».

Però vostè em parlava pel que fa a les infraestructures del projecte Xarxa Oberta. I aquest és un projecte important, ambiciós –ambiciós–, diu: «Oh, és que han canviat plantejaments...!» I aquí hem d'anar tots plegats, eh? I aquí hem d'anar tots plegats i estic convençut que hi anirem, tots plegats –tots plegats–, segur, perquè això sí que és un model de país, govern i oposició; vostè sap que ja hem parlat, hem parlat amb gent de tots els grups parlamentaris, de tots els grups polítics, per fer una proposta de país en aquest sentit.

És un projecte que connectarà les seues corporatives de la Generalitat i els ajuntaments del conjunt del país amb

fibra òptica, amb una inversió prevista, vostè ho deia, de 662 milions d'euros. És clar que sí. I això no és fum –això no és fum–, això no són declaracions d'intencions, eh? Per tant, hi ha mans a l'obra, hi ha mans a la feina per poder-ho fer realitat. I aquesta nova infraestructura permetrà a la Generalitat de Catalunya estalviar en els costos de connexió i alhora també permetrà assentar les bases per poder estendre projectes que requereixen gran capacitat de banda ampla, també per garantir igualtat d'oportunitats arreu, es visqui on es visqui; no només a la primera, no només a la segona corona metropolitana, al conjunt del país.

Què vol dir això? Gran capacitat. Home, gran capacitat de banda ampla, per exemple, en el diagnòstic mèdic a distància –i la gent del Pirineu ho sap, els avenços que hi ha en aquest sentit, i ens cal la fibra òptica, ens cal la Xarxa Oberta–, o bé, per exemple, en la recepta electrònica, o bé, per exemple, en les declaracions judicials per videoconferència, per posar alguns petits exemples de serveis bàsics, també, ja, que necessiten gran capacitat de banda ampla.

Per què, tot això? Home, perquè l'objectiu de la xarxa oberta, com vostè sap, és millorar la prestació dels serveis avançats pel que fa a les comunicacions electròniques al conjunt de les administracions públiques del nostre país, a totes, i al mateix temps assegurar la vertebració territorial de les xarxes de fibra òptica. És aquest model de país, aquest entramat. Si només ho féssim allà on hi ha la massa demogràfica, si només ho féssim allà on hi ha la carn..., però ho hem de fer també allà on hi ha els ossos, allà on no hi ha la demografia, allà on hi ha demografia feble, però que hi han necessitats bàsiques per cobrir i, per tant, per donar-hi cobertura des de tots els punts de vista.

Miri, del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació –vostè me'n parlava–, només li he de dir que amb la nova seu hi ha un estalvi importantíssim de recursos econòmics, a més d'una concentració en un sol edifici. Per tant, això és el que hem de mirar, mirar l'interès general, més que no pas la comoditat de si la seu està al passeig de Gràcia, cantonada Gran Via, que suposo que des de la comoditat de tots i cadascun dels treballadors públics que hi treballen, doncs, està fora de dubte. Però no és això el que hem de mirar, sinó que hem de mirar els recursos de la Generalitat, un estalvi importantíssim i una oferta de servei també molt més gran del que hi havia fins ara. Doncs, el CTiTI serà, pel que fa a la xarxa oberta, qui licitarà el contracte, com vostè sap, el contracte per al desplegament per fases del projecte Xarxa Oberta, i on podran participar les empreses que ho desitgin, totes aquelles empreses que ho desitgin. Per tant, aquesta licitació de fet es troba ja en la seva fase inicial, i aquí hi haurà un recorregut des de la transparència, com no pot ser d'altra manera.

En un primer moment, Xarxa Oberta integrarà totes les infraestructures de fibra òptica ja desplegades pels diferents departaments, per les diferents empreses de la Generalitat. Després hi ha un altre procés, que és la resta del projecte, que es desenvoluparà, com deia, en diferents fases que després, si vol, els puc explicar i els puc anar desgranant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Fernández Teixidó té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Conseller, sort que vostè no és un conseller cofoista, perquè si arriba a ser-ho ens canta aquí la *intemerata*. Cofista i propagandista, les dues coses. Ausàs, prenguem-nos això seriosament. A veure si en som capaços.

Fixi's bé, jo li he fet una intervenció que anava a punts nodals, que ens permetia, amb una modesta interpellació parlamentària, saber on som a cada punt. I vostè em ve amb una intervenció escrita –hi té tot el dret–, assenyalant-me que a més anem justos de temps, i em recita un balanç general ideològic de quin projecte vostè té per a la Xarxa Oberta.

Però, cinc consideracions, senyor Ausàs, només cinc. Si en podríem fer cinquanta, en això vostè té raó, però només cinc perquè em contesti en concret –en concret–, no sobre «aquesta visió que compartim del país en xarxa, perquè el resultat d'oportunitats», bla, bla, bla, bla. Concret. «Concret» vol dir «concret».

Actuació municipal, Itcát; govern més ajuntaments; ajuntaments, Localret. Diguei'm si és veritat o no el que jo ara li afirmaré. Entre el Govern –àmbit Itcát– i Localret pràcticament no hi ha comunicació. «Va, home, va»? No hi ha comunicació, i sóc capaç de mantenir aquesta tesi fins al final. Per què? Justament perquè hi ha una gran divisió entre el que pensen els ajuntaments i el que pensa el Govern de la Generalitat de Catalunya. Paper dels ajuntaments? Pregunti-ho vostè a Localret –aquí hi ha una diputada del Pla de l'Estany. Qui ha acabat enllestit el tema de la banda municipal? Amb la col·laboració de qui? Vostè ja sap la resposta. Però no presumeixi aquí del gran avanç que significa incloure els ajuntaments en l'àmbit del departament. Home, va! Si és justament el contrari, conseller Ausàs –al contrari.

Dos: «Estem fent un gran esforç de la política per les pimes.» Deixi's de propaganda i expliqui'm el balanç que avui pateix el sector; les conseqüències de l'homologació; el que ha significat per a les pimes catalanes; si ha encarat o no el servei. I deixi's d'històries respecte al gran esforç que vostès estan fent per a totes les pimes catalanes, que ja els ho agrairan un altre dia, però avui expliqui'm la realitat del sector, i si vostè està satisfet de l'homologació o no, i si a vostè, quan va pel territori, les empreses l'aplaudeixen o no. I no m'expliqui aquesta visió general de quant fan vostès per a les pimes catalanes. No m'ho expliqui, això, com a declaració universal de drets. Expliqui-m'ho en concret –en concret.

Tres, Xarxa Oberta –tornem al projecte. Jo li he fet quatre preguntes concretes, quatre: des d'exactament quin model de negoci tenen a si vostè creu que hi ha capacitat de retorn pel tipus d'inversió que fan. No m'expliqui una altra vegada aquesta visió, aquesta trama que tenim, que arribarem a tot arreu i arribarem... Però si això ho saben vostès, que no és veritat. Vostè creu que

a final d'any Catalunya estarà connectada com vostè ha expressat aquí? Per l'amor de Déu! Conseller, per favor! No hi estarà connectada, entre altres coses perquè quan vostè ara posa en marxa aquest concurs, només posar a treballar els que apliquen... (*Veus de fons.*) No, no, no. Home! Quan parlem de Xarxa Oberta és això.

No, no, no, jo parlo de Xarxa Oberta, i vostè ha fet l'allusió a l'àmbit de Xarxa Oberta. (*El conseller de Governació i Administracions Públiques intervé sense fer ús del micròfon.*) Sí que és veritat, sí. Però és igual, escolti'm, no, no, no, si és igual, li ho concedeixo, no se m'escapoleixi. Vostè contesti'm si en aquest concurs que diu: «Home, això són realitats»..., d'on surten aquests diners, quina capacitat de recuperació tenen, quin model de negoci tenen, què en pensen Telefónica i altres companyies i què pensen vostès tirar endavant amb tot això. I ja està, això és el que m'interessa.

Parlem, si vol vostè, de balanç de gestió? Ni una paraula, no me n'ha dit ni una paraula. Li he fet set preguntes, set; només m'ha contestat la del CTiTI. Li he fet set –set– preguntes. Pla de continguts i serveis? A on és? Llei de societat del coneixement? On és? Política en l'àmbit dels polígons industrials? Què passa? Contesti'm això. No faci una declaració general. Contesti'm en concret. M'agafa la..., sap?, m'agafa la peça, se l'enganxa i me l'explica. La resta no m'interessa. La resta, a mi, conseller, no m'interessa; ho parlem quan vostè vulgui.

I per acabar –per acabar– anem a detenir-nos una miqueta en l'àmbit del CTiTI. Curiosament l'ha traït a vostè el subconscient, perquè quan em parla del CTiTI diu: «És que tenim un nou edifici.» (*El conseller de Governació i Administracions Públiques intervé sense fer ús del micròfon.*) Oh, clar que li ho he dit, però justament perquè esperava que vostè digués: «Escolti'm, això és una qüestió menor!» És una qüestió menor que ha costat 50 milions d'euros. I és una qüestió menor que, des d'aquesta gran planificació de què vostès fan gala, justament la societat del coneixement no estigui a l'@22; el portem al costat d'Ikea, a la Gran Via. Però de què estem parlant?

No només això. Vostè sap que han hagut de reforçar a fons tot l'edifici per aguantar la ZDP? Ho sap? Sap el que ha costat, això? Era previsible o no era previsible? Per això a mi em semblava que era una qüestió menor. Jo pensava que vostè, tan segur com estava del que li ha dit a la diputada Pifarré, ens explicaria aquí com han passat, any 2003, 75 persones treballant –75 persones treballant– al CTiTI, anys 2009-2010, treballant-hi 375 persones. I si és tan amable m'ho nega. Així com li ha dit a la senyora Pifarré: «És que vostès no tenen en compte..., perquè ho fan de manera no homogènia...», vostè m'explica el CTiTI, que ha passat de 75 a 375, amb un balanç extraordinari que tothom aplaudeix, al sector, amb dos grans projectes que els tenim empattats, amb un àmbit de divisió a la Xarxa Oberta extraordinària i, això sí, 375 funcionaris. I anar creixent.

I com que vostè, he vist que alguna allusió que ha fet... –em sembla que d'això en diuen DM–, he vist que això el molestava molt, una ema que he sentit aquí, a la interpellació anterior, que he vist que això li semblava,

li «sentava» malament, seré molt educat i no li diré de què va això. Però vostè això s'ho hauria de preguntar concretament amb el CTITT, com ha anat això.

Acabo, president, dient el següent. Vostè té raó en una cosa, conseller: que hi posa voluntat. També té raó en una cosa: són molts temes per discutir-los en vint minuts. Jo ja ho entenc. Però jo faig d'oposició, vostè ha de fer de govern...

El president

Mitja hora...

El Sr. Fernández Teixidó

...jo vinc amb les idees molt sintetitzades, i vostè m'ha de contestar amb la mateixa capacitat de síntesi.

I per acabar, senyor conseller, comprometi's aquí, si vostè és tan amable, en un parell o tres de compareixences més en la comissió, a parlar amb temari concret sobre tot el que li he preguntat. Ara, no surti d'aquesta tribuna...

El president

Senyor...

El Sr. Fernández Teixidó

...sense –acabo, president– fer una cosa: expliqui'm les conseqüències de set anys de govern i d'una entesa nul·la entre vostès, el Partit Socialista, que ha pagat el sector a un preu absolutament desmesurat. I no baixi d'aquí –li ho demano, conseller– sense donar explicacions sobre aquesta qüestió, que tot el sector paga.

El president

És mitja hora, la interpellació, senyor Fernández Teixidó, que en el seu cas sempre acostuma a ser una mica més. Conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i d'Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, la vehemència del senyor Teixidó, doncs, fa que sempre s'allargui més del temps, no? Però també fa de bon escoltar, aquesta és la veritat.

Senyor Teixidó, és clar, diu... No, no, en comissió, les vegades que ho cregui convenient, només faltaria. Jo estic al servei del Parlament, aquí és on rau la sobirania del poble de Catalunya. Les vegades que calgui, a petició de qualsevol diputat, i de vostè també, doncs, compareixeré a la comissió per poder parlar, i segur que amb molta més profunditat, de tots i cadascun d'aquests temes.

Però vostè m'ha demanat dos balanços: un balanç general de la societat de la informació i un balanç... *(el Sr. Fernández Teixidó intervé sense fer ús del micròfon)* –sí, sí, sí–, i un balanç general també pel que fa als polígons industrials i a les infraestructures, el Catalunya Connecta. Clar, només el sol balanç, és evident que es menja... A més a més, set preguntes, després quatre,

que... En fi, vostè és un artista, ja li ho diré ben clar, i ho fa molt bé, però, escolti, es que no hi puc donar resposta amb aquesta concreció que diu vostè, perquè, si li faig el balanç, com li he fet en la meua intervenció, pel que fa a la societat de la informació, deixaré de parlar-li d'altres coses i m'ho retraurà, doncs, segurament amb tota la raó.

Per tant, sí que és veritat que per aprofundir..., a més a més, respostes concretes, preguntes concretes, i fins i tot sap que les hi responc totes i puntualment, les que vostè fa pel que fa a preguntes de control per escrit.

Però vostè em parlava d'un tema molt important, que ja ho ha fet al principi de la seva intervenció i a la segona intervenció. Jo li he parlat dels polígons industrials, segurament no m'he allargat com vostè volia, de Xarxa Oberta, i segurament no m'he allargat tant com vostè hauria volgut, i d'altres aspectes que segur que tindrem ocasió... Però sí que ha insistit en la primera i en la segona intervenció pel que fa al paper de la cohesió des de la societat de la informació pel que fa a les empreses, al «model empresarial», que en deia vostè, a les empreses, etcètera. I és que aquí, és que ha estat una feina reconeguda absolutament pel conjunt del sector, absolutament pel sector.

I no em digui que... –bé, pot dir el que vulgui–: «No pugi aquí sense..., i no se'n vagi, no baixi de la tribuna sense dir-me per què no estan d'acord i per què no es parlen i per què el PSC té un model i vostès un altre...» Vostè creu que el balanç que jo li he fet en la primera intervenció seria positiu si no hi hagués un govern que, lògicament, ho veu absolutament de la mateixa manera? És clar que no.

Per tant, aquí no hi ha fissures, aquí hi ha un model de desenvolupament del país des de la societat de la informació i des del desplegament de les infraestructures i telecomunicacions que no podem fer únicament els del Govern, sinó de bracet amb les operadores, de bracet amb el sector privat, de totes, totes, per descomptat.

Però digui'm coses concretes, parli'm concretament..., pel que fa a les empreses. El pla Pimestic ha estat un èxit o no ha estat un èxit? Vostè el coneix? Vostè ha parlat amb les empreses, ha parlat amb totes aquestes empreses que han participat en aquestes jornades de sensibilització, de...? Doncs, escolti, Déu n'hi do, Déu n'hi do la presència de les TIC al teixit empresarial, per les actuacions que ha impulsat el departament. Què hem fet des de la direcció general? Home, pel que fa a les empreses, serveis d'informació i assessorament per a empreses TIC; potenciació de la recerca i la innovació en TIC... Diu: «Ara no em doni..., no em faci propaganda.» Home, escolti, vostè em pregunta i jo li hauré de respondre el que fem des del departament. Crec que ha de ser d'aquesta manera. Si no, com ho farem, això? Jo li diré el que vostè vol sentir i el Govern farà d'oposició? No, no, l'oposició és necessària, i vostè ha de continuar fent-ho, durant molts anys, per poder impulsar l'acció del Govern. Però la potenciació de la recerca i la innovació en TIC, això d'aquí, vostè no li ho reconeix a la Direcció General de la Societat de la Informació, la feina importantíssima, l'aprovació sectorial de la internacionalització, el Pla de formació i

certificació de les empreses, l'Acord marc de contractació de tecnologia TIC, el foment de l'ús del programari lliure, el Pla nacional de seguretat de la informació, el Cesicat? No li ho reconeix, vostè, això, al departament?

Vostè coneix aquest informe que jo li passaré ara. Aquesta setmana, s'ha donat a conèixer, aquesta setmana, eh?, del Fobsic, de la Fundació de l'Observatori per a la Societat de la Informació de Catalunya. I, per tant, és un informe..., escolti, que diu que anem per la línia correcta, que ho anem fent bé i que hem de continuar fent-ho millor, per descomptat. Què diu, aquest informe? Miri, aquesta és una enquesta, és el resultat d'una enquesta, feta per l'Idescat, que vostè parlava, per la Fobsic, a quatre mil empreses catalanes –concretament li responc al que vostè em deia, i a més a més li ho lliuraré–, a quatre mil empreses catalanes. I una de les principals conclusions del que diu aquest resultat d'aquestes enquestes és que estem retallant distàncies respecte als indicadors de l'Europa dels Quinze, que abans li'n feia referència, el nostre referent. El 17 per cent de les empreses catalanes de deu o més assalariats utilitzen una extranet per organitzar la seva comunicació, per exemple, entre clients i proveïdors, mentre que el 27 per cent utilitzen una intranet per a la comunicació interna. O bé dades que revelen els increments importantíssims respecte a l'any passat, i a l'altre, i a l'altre, concretament un increment d'ús de les tecnologies en el món empresarial degut al treball, lògicament, fet pel departament, per l'Administració, pel Govern i també per la mateixa iniciativa privada, pel món empresarial, un increment concretament del 70 per cent i el 17 per cent, respectivament.

Per tant, són dades que val la pena estudiar-les, valorar-les, aquestes només en són algunes, però que només ens en sortirem, com dic, de bracet l'Administració i el conjunt de la societat civil, el conjunt de les empreses, aquelles petites i mitjanes empreses del nostre país.

En podem parlar molt més. Baixo de la tribuna per dir-li que...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...el projecte Xarxa Oberta és un projecte de país. És un projecte en què necessitarem, a més a més de bon fer, també, discreció de tots plegats per fer-ho bé. De tots plegats, eh?, i aquí no hi ha govern ni oposició; aquí hi ha un model que és per al conjunt del país, que és bo per a avui, per a demà i per als anys que han de venir. I ara que fem el dibuix...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...ara que fem el dibuix, també l'hem de fer entre tots. Tothom hi ha de participar, vostè també, el seu grup

parlamentari també –el seu grup parlamentari també–, els diferents partits polítics, i així ho estem fent, perquè hem de dibuixar un vestit que és per al conjunt del país, que ha de... –no li agrada que faci grans declaracions, però és que és així, no ho sé explicar d'una altra manera–...

El president

Honorable conseller!

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...que garanteixi la igualtat d'oportunitats a tot arreu, es visqui on es visqui. I ho dic jo, que sóc d'un territori que vostè sap que només hi viu l'1 per cent de la població, l'1 per cent de la població de Catalunya, però que evidentment té el dret, com no pot ser d'altra manera, i vostè segur que no el nega, de poder, també, tenir l'accés als serveis públics igual que el conjunt dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Entre el diputat i el conseller, bastant més de mitja hora.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

———— **Pregunta**

al president de la Generalitat sobre el Projecte de Llei de vegueries (tram. 317-00326/08)

I per formular la primera, tindria la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, president, abans de començar la meua pregunta, des del nostre

grup ens agradaria tenir un record per l'Orlando Zapata, una persona que portava vuitanta-cinc dies en vaga de fam i ha mort. I des d'aquí, tot el nostre suport. I també al nostre company de partit que ha estat també agredit a la porta d'un consolat a Barcelona per defensar les llibertats i tot el que representa, totes les persones sotmeses a qualsevol tipus de represàlia o repressió.

Senyor president, vostès, des del Govern, van presentar la setmana passada un projecte aquí, al Parlament, sobre la llei de vegueries, el projecte del Govern de la llei de vegueries. Ahir vam fer un ple amb un intent que fos constructiu i de proposar coses reals per sortir de la crisi política i de la crisi sobretot econòmica que tenim a Catalunya. Ahir mateix tots els grups de la cambra intentàvem posar com a prioritat l'economia i la realitat de la crisi dels ciutadans de Catalunya per sobre d'altres interessos polítics.

Jo li demano avui, president, que ens expliqui aquesta prioritat que representa el projecte de vegueries. I també li faig un prec i una proposta.

El prec és que, tenint en compte la inutilitat actualment..., la dificultat per arribar a consensos en aquesta llei fins i tot dintre el mateix Govern, el moment que no toca, evidentment, ara mateix, amb crisi econòmica, parlar d'aquest debat, i sobretot les dificultats que suposa trobar consensos suficients per fer un canvi territorial amb el que això representa a Catalunya, li faig el prec, president, que retiri aquest projecte, que ara no és el moment de fer-ho, ara no és el moment de parlar de vegueries, ara és el moment de parlar de crisi.

I el segon, i la proposta des del nostre grup de Ciutadans, és tot l'oferiment i tot el suport des de Ciutadans que si necessitem àrees funcionals, si necessitem aprovar àrees metropolitanes, si hem de donar millors serveis i més pròxims als ciutadans de determinats territoris, compti amb el nostre grup –i estic convençut que des de tota l'oposició– per tirar endavant aquests projectes. Però no ens dediquem a crear problemes allà on no hi són.

El seu Govern ha pres com a prioritat aquest projecte de vegueries. President, creu realment que ara és el moment, abans d'aquesta legislatura, de tirar endavant aquest projecte?, que hem d'acabar la legislatura amb un projecte de vegueries?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, ara i fins al darrer moment, fins que no es convoquin les eleccions, és el moment de què? D'actuar, de treballar i de complir amb els nostres compromisos, els nostres compromisos, els de cadascuna de les forces polítiques i també els compromisos del Pla de govern.

Als compromisos electorals de les tres formacions polítiques que donen suport al Govern figurava aquest com-

promís; en el Pla de govern figurava aquest compromís. I és precisament perquè volem complir els compromisos..., evidentment la prioritat és la crisi i per això ahir vam dedicar un ple extraordinari a parlar de la crisi, però això no vol dir que no es puguin fer també altres coses, que no hàgim de complir també altres compromisos. I això és el que hem fet.

Per això hem aprovat el Projecte de llei de l'àrea metropolitana de Barcelona i el Projecte de divisió territorial de Catalunya en vegueries, entre altres coses també per desenvolupar l'Estatut d'autonomia de Catalunya, els seus articles 90 i 91.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, senyor president, el que passa, que el conseller va mostrar de veritat amb les seves paraules quin és el projecte de vegueries. Va dir que era el projecte vinculat al catalanisme polític, és a dir, no al servei dels ciutadans, sinó al catalanisme polític. Aquest és el problema, que només es treballa pel catalanisme polític. És a dir que els ciutadans de Catalunya, catalans, que no catalanistes, no tenen projecte, llavors, territorial? Per què hem de moure coses on no hi han problemes? Per què ens hem d'inventar problemes novament amb el nacionalisme per bandera?

Senyors del tripartit, no toca ara mateix, no és prioritat i sobretot no és de consens de tots els ciutadans de Catalunya. Retirin el projecte de vegueries, aprovem l'àrea metropolitana, l'àrea funcional del Penedès...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...el que necessitem –acabo, president– amb l'Aran o amb les Terres de l'Ebre, però no es dediquin a crear problemes que els ciutadans no han demanat.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquests projectes no són per generar problemes, sinó per solucionar problemes, per apropar l'Administració al territori. Reivindiquem, sí, com vostè diu, les vegueries. Tenen relació amb el catalanisme polític. Vostè no es reivindica d'aquest espai; altres sí, jo sí –jo sí–, jo sí que em reivindico d'aquest espai, i també altres formacions polítiques que donen suport al Govern.

I fem una proposta pensant en els interessos del conjunt del país –del conjunt del país–, de tot el país, des dels pobles petits a la capital de Catalunya. I ho fem perquè pensem que és la millor manera d'organitzar els serveis de la mateixa Generalitat, com diuen els articles 90 i 91 de l'Estatut, i també perquè és la manera també que

l'Administració local de segon grau tingui relació amb el que és una divisió més històrica, que segur que vostè coneix i que jo crec que té vigència avui.

Per això ho hem presentat, per complir els compromisos i perquè pensem que és bo per al país.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el fracàs de la ponència per a elaborar una proposició de llei electoral (tram. 317-00329/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Ahir vàrem parlar del problema que més preocupa la ciutadania, la crisi econòmica. Avui podem celebrar el traspàs de la inspecció de treball.

Però el Parlament també està treballant sobre altres qüestions, només faltaria. Una és la llei electoral, una qüestió que afecta els drets de la ciutadania i que ha provocat una iniciativa legislativa popular amb més de vuitanta mil signatures. La ponència encarregada de redactar-la ha tancat la seva feina sense poder arribar a l'acord de noranta vots que l'Estatut exigeix. És una mala notícia que no ajuda a millorar la imatge d'aquest Parlament. Tots en som responsables però uns ho són més que d'altres.

L'Estatut atorga, de fet, als dos grans partits el dret de veto sobre qualsevol acord i Convergència i Unió l'ha exercit. Els experts proposats pels grups parlamentaris havien consensuat un informe amb cinquanta recomanacions, incorporava una proposta de sistema electoral. No era el model del meu grup ni d'altres grups, però la majoria vàrem optar en darrera instància per acceptar-lo per evitar el fracàs de la ponència. Però calia l'acord de Convergència i aquest no es va produir. Després ha declarat que la seva condició per arribar a un acord és que les actuals províncies de Tarragona, Lleida i Girona no perdin diputats. Això impossibilita un pacte basat en l'informe dels experts.

Però es pot corregir el fet injust que un vot a Barcelona, Berga, Manresa, Moià, Arenys de Mar, Cornellà, Cubelles o Igualada valgui menys que el d'altres territoris sense que Tarragona, Lleida i Girona perdin representació? Doncs, sí. Es varen presentar a la ponència diversos models electorals que ho feien possible. Per exemple, el basat en el sistema d'Holanda, que permet resoldre el neguit de Convergència sense afectar la proporcionalitat, una circumscripció única, que Rovira i Virgili definia com a instrument per enfortir la cohesió nacional, amb provisió de diputats a partir de llistes presentades per vegueries, assegurava a Tarragona, Lleida i Girona cinquanta-un diputats, un més que els cinquanta actuals.

El problema, doncs, no és aquest. «Una persona, un vot» és compatible amb la representació territorial. Però hi ha qui no vol modificar l'actual sistema electoral, l'espanyol, perquè l'afavoreix; o el nou sistema l'afavoreix encara més, o ja li està bé que Catalunya no tingui llei electoral. I això ha comportat que tampoc s'aprovin les imprescindibles mesures sobre foment de participació i d'augment de la transparència i del control de la despesa electoral...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch i Mestres

...que els ponents demanaven.

És per això, president –gràcies–, que volem conèixer la seva opinió sobre aquesta qüestió.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap, fa molts anys que..., molts i molts anys, que en aquest país es parla de la possibilitat que Catalunya tingui, no?, una llei electoral pròpia. I jo penso que seria bo, que ja és hora. Que en un moment en què la confiança en els polítics i en la política és baixa hauríem d'intentar, tots plegats, llançar el missatge als ciutadans que podem arribar a acords també en aquest tema.

Però, lamentablement, hem de constatar, vostè ho feia, que no tothom segurament ha tingut la mateixa voluntat. Ho dic així de clar, perquè els nostres ciutadans tenen dret a saber, també, per què la ponència parlamentària, que es va constituir al Parlament, no ha arribat a bon port. A la ponència cada partit tenia la seva proposta, com és obvi, no?, i el fet que cadascú tingués la seva posició era bo per al debat, i prefigurava una discussió, jo ho crec, interessant. Però, finalment, l'interès del principal partit de l'oposició per mantenir un sistema que li és profitós va impedir l'acord. Per alguna cosa no tindrem llei electoral, que no depèn de Madrid, després de més de trenta anys d'autogovern. I és una llàstima, perquè el conjunt de forces polítiques que van veure que l'acord s'allunyava van renunciar a la seva proposta i van acceptar la dels experts.

Miri, el conjunt de forces polítiques..., la que des de fa molts anys ha decidit que aquest sistema electoral ja li està bé, perquè el beneficia, ho ha impossibilitat. Jo voldria tornar a demanar una reflexió al respecte al principal partit de l'oposició, no? Si realment vol arribar a un acord amb la llei electoral, perquè faci el que hem fet altres: renunciar a la seva proposta i acceptar la dels experts. Jo li he demanat al meu partit que ho faci. Fer una proposta també, evidentment, per donar recolzament a la dels experts. Així de senzill, però també així de complicat, no?, si el que es vol és bloquejar l'acord.

Per tant, senyor diputat, certament no hem pogut arribar a un acord, però li puc assegurar que aquest fet té uns

responsables. En qualsevol cas, penso que no és cap de les formacions polítiques presents en el Govern.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'augment de la delinqüència i la inseguretat ciutadana (tram. 317-00327/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, president. Senyor president de la Generalitat, fa mesos que es detecta a Catalunya un increment preocupant de la inseguretat ciutadana, un increment de la delinqüència que es veu afavorida per la profunda crisi econòmica que especialment pateix Catalunya.

Miri, els anomenats «lladres del vespre» han robat cinquanta cases a la comarca del Maresme només en tres mesos. Fa uns dies tres-cents veïns de Salt es manifestaven reclamant més seguretat ciutadana, més mossos d'esquadra. Aquesta mateixa setmana hem vist com una dona i el seu fill han mort, colpejats, en ple centre de Barcelona.

Els Mossos d'Esquadra, senyor president, fan bé la seva feina, i nosaltres des d'aquí els felicitem, però manca una estratègia de seguretat per part del Govern de Catalunya amb aquesta nova realitat.

Té previst fer alguna cosa al respecte?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, continuar treballant –continuar treballant–, confiar en la nostra policia, que fa una excel·lent feina, com ho demostren totes les enquestes.

La seguretat no apareix, malgrat aquestes afirmacions que vostè fa, com un dels principals problemes que avui té la societat catalana. Fins i tot, és un problema percebut com el més important la credibilitat de la política i dels polítics, no precisament la seguretat.

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, tampoc les vegueries són la principal preocupació de la societat catalana, ni la llei electoral, no? Però el que és veritat és que existeix inseguretat a casa nostra, no? No ho diem nosaltres, ho diu el mateix

conseller d'Interior quan diu que davant la crisi econòmica s'incrementarà i s'incrementa la inseguretat a Catalunya. O ho deia l'altre dia el senyor Boada, a Salt, quan deia que no es pensessin els ciutadans de Salt que a Salt hi havia especialment inseguretat, que la inseguretat que hi ha a Salt era la mateixa que hi havia a la resta de municipis de Catalunya.

Senyor president, vostè sap, per exemple, o li ha explicat el conseller d'Interior amb una..., ell ho sap, eh?, que hi han col·legis a Catalunya on s'estan enviant cartes als pares que se'ls explica que hi ha possibilitat que siguin segrestats els seus fills? Vostè ho sap? Això existeix. Això és una realitat que vostès no poden negar, i això s'està produint, avui, a casa nostra, no? Manquen efectius del Cos de Mossos d'Esquadra. Manca coordinació amb les policies locals, i, senyor president, manca lideratge en matèria de seguretat a casa nostra.

Vostè, senyor president, és el president de la Junta de Seguretat de Catalunya. Segurament ho sap, no? Una junta, president, que, si no vaig errat, fa un any que no es reuneix. Fa un any que el Govern de Catalunya no coordina la policia de la Generalitat amb les policies locals i no fa la tasca que hauria de fer.

Nosaltres, senyor president, no li reclamem cimeres en matèria de seguretat, li demanem, simplement, que cadascú faci la seva feina, començant per vostè, que hauria de convocar, ja, la Junta de Seguretat de Catalunya per parlar de tot això que preocupa, i molt, als ciutadans, encara que vostè digui que no és la seva principal preocupació.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, li deia que la seguretat en aquest moment no apareix en els primers llocs, és el sisè en la darrera enquesta. I això..., bé, si ho comparem amb altres anys, la posició no era precisament aquesta. Avui no és un dels principals problemes de la societat catalana, i en el passat hi ha hagut etapes on sí que ha estat un dels principals problemes, avui no.

Ara, si vostè, el que tracta és de construir un discurs sobre la base d'uns fets, que lamentem, òbviament, perquè de fets delictius sí que n'hi ha a Catalunya, és obvi, a Catalunya i a tot arreu, però que tenen un ressò mediàtic... A partir d'aquí, diguem-ne, tractar d'apagar aquest foc amb benzina, això és una greu irresponsabilitat –una greu irresponsabilitat–, perquè, entre altres coses, el que també comporta és posar de manifest una cosa que no és veritat, que és l'excel·lent feina que fan els Mossos d'Esquadra, la bona valoració que té la seguretat a casa nostra, la bona valoració que té la policia, la nostra policia. I té aquesta bona valoració perquè fa bé la seva feina, escolti, no per una altra cosa.

Vostè parla de les juntes locals de seguretat. Les juntes locals de seguretat fan reunions molt sovint amb els ajuntaments, amb els alcaldes, amb els representants

dels Mossos d'Esquadra i d'altres cossos que actuen a cadascuna de les zones, precisament, coordinant esforços com mai, que és el que també fem a altres nivells amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, pel que fa referència a la delinqüència, a l'ordre públic, i també pel que fa referència a la persecució d'altres delictes, que també –també, òbviament– ens preocupen.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el consens territorial amb relació a les zones de desenvolupament prioritari de l'energia eòlica (tram. 317-00328/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, un dels canvis que crec que convenim que han estat més importants, que es van introduir arran del Pla de l'energia, va ser el canvi de sistema d'autorització de parcs eòlics per poder racionalitzar i consensuar la implantació d'energia eòlica al nostre país, que és tan necessària, i al qual sap vostè que no només vam donar i hi donem suport, sinó que hem estat reclamant des del 2006 i abans, perquè ja en el pacte del Tinell vam impulsar l'elaboració del Pla de l'energia i vam fixar un objectiu d'energia eòlica fins als 3.500 megawatts per al 2015. Aquest canvi es va fer per superar tant com fos possible errors anteriors.

La setmana passada es va produir l'anunci públic de les zones de desenvolupament prioritàries, les anomenades ZDP, previstes en el procés de desplegament del benvingut Decret del nou sistema d'implantació eòlica. Des del primer moment, perquè un procés tant volgut i tant demanat d'impuls d'energia eòlica a Catalunya reeixís, a Esquerra hem alertat que una qüestió com aquesta només podia ser desenvolupada des d'una interlocució acurada amb el territori, insistint que s'estengués que si aquest desplegament no sortia amb un consens territorial ampli es posava en entredit l'èxit, i, per tant, l'èxit de la planificació eòlica del Govern i del compliment dels seus objectius, que són compartits. Per això Esquerra hem lamentat el poc termini per presentar alegacions que tenen els ajuntaments, deu dies, i no és això el que tots creiem que necessita la implantació de l'energia eòlica.

La implantació de la ZDP té tres potes: urbanística, ambiental i energètica. I els tres informes que acompanyen cada ZDP han de ser valorats i analitzats. I, precisament, els informes ambientals que els acompanyen conclouen, com diu el de la Terra Alta, que l'entorn immediat de la ZDP té un nombre important de projectes que coincideix amb una acumulació, per tant, d'impactes, en un espai molt petit, i reclamen que és necessari avaluar abans de continuar la tramitació, doncs, tot plegat, com a la Ribera d'Ebre. I no és el no, és el sí a la implantació

eòlica amb propostes alternatives, és el sí com el que han donat el 75 per cent dels alcaldes de l'Alt Empordà a concentrar els parcs eòlics entre Figueres i la Jonquera al voltant de l'AP-7 i A-2 per preservar l'Albera.

President, perdrem una oportunitat d'or per reconduir el procés per garantir aquest èxit abans de donar llum verda a les ZDP sense el necessari consens territorial?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern aposta per les energies renovables i, en concret, per l'energia eòlica, entre altres. Són una important contribució, com vostè sap, a les necessitats energètiques del país, i ho fan a partir de recursos propis, amb una mínima afecció sobre el medi ambient i fent front al canvi climàtic. I són, també, un vector important de reactivació econòmica en la línia de la nova economia i amb efectes favorables també per l'entorn.

El Govern ha elaborat, i el va revisar, el Pla d'energia de Catalunya, que fixa uns objectius ambiciosos, com vostè sap, 3.500 megawatts instal·lats en l'horitzó del 2015. L'any 2003 hi havia una potència instal·lada de 87 megawatts. Avui, set anys després, n'hi ha set vegades més: 624 megawatts, als quals hem de sumar 301 en construcció i 988 d'autoritzats. I també hem aprovat aquest procediment, a què vostè feia referència, per tramitar-los, que s'està posant en marxa..., un nou procediment que té tres objectius: fer el procés més transparent, agilitzar el procediment de tramitació dels projectes i seleccionar les zones de desenvolupament prioritari per a l'energia eòlica a Catalunya, tenint en compte els factors ambientals, paisatgístics, urbanístics, i, evidentment, de disponibilitat del recurs del vent i d'altres característiques tècniques, com és la capacitat, també, d'evacuació de l'energia.

El vent no bufa a tot el territori, i, aplicant les prevencions esmentades, aquestes zones són els espais resultants per al desenvolupament de l'energia eòlica en el nostre país amb l'actual nivell de desenvolupament tecnològic.

En el procés d'elaboració del procediment s'ha consultat les entitats municipalistes, i ara implantem aquest procediment, també, tal com vostè citava, mitjançant una consulta als municipis inclosos en aquestes zones. Les consultes als municipis es fan per escoltar-los, eh?, per recollir les seves esmenes o els seus suggeriments, per si hi ha propostes que milloren les inicials del Govern, i així ho farem ara també: escoltarem, òbviament, els municipis.

El debat eòlic a Catalunya fa, com vostè sap, més de quinze anys, no?, que dura. I aquests darrers anys s'han acostat postures que inicialment eren radicalment oposades, entre favorables i detractors d'aquesta energia. No som líders en potència instal·lada, però estic convençut que estem recuperant el temps perdut. I això és el que hem de fer tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posada en marxa de l'ajut extraordinari de la renda de formació per als treballadors autònoms (tram. 317-00330/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, el passat 21 de desembre vàreu signar amb els sindicats representatius, Comissions Obreres i UGT, i amb les patronals representatives, Foment del Treball i Pimec, l'acord dels Trenta compromisos per a l'ocupació, el teixit econòmic i el desenvolupament social a Catalunya. Sabem que vàreu ser molt explícits i vàreu fer molt d'èmfasi que el Govern desenvolupés aquests compromisos de forma immediata, amb la màxima celeritat. I així ens consta que està sent, especialment en aquelles mesures de més impacte per a les persones.

L'acord recollia mesures especialment adreçades al col·lectiu d'autònoms. Pel nostre grup parlamentari té especial rellevància la que fa referència a aquells casos més difícils que arran de la crisi s'han vist obligats a cessar la seva activitat, i, per tant, queden completament desatesos i sense cap mena de cobertura. És a dir, la renda de formació per als autònoms. A banda, és clar, de totes les línies d'ajuts a la creació de nova activitat, l'accés al crèdit o les mesures relatives a mantenir l'activitat dels autònoms, via formació o assistència tècnica.

De fet, en els darrers anys des del Govern espanyol i des del Govern català s'ha anat treballant amb el col·lectiu d'autònoms per resoldre situacions històricament desateses, amb grans avenços a partir de l'aprovació de l'Estatut del treballador autònom, l'any 2007, o la creació de nous mecanismes jurídics, com el Tribunal Trade. Pel que fa al Govern català, de fet ja és vigent el decret d'aplicació a Catalunya de l'Estatut del treball autònom, que regula en un únic text totes les matèries de la Llei 20/2007, preveu i estableix el registre i crea el Consell de Treball Autònom de Catalunya com a òrgan de participació i consulta.

Però, tornant a l'acord dels trenta compromisos, ens agradaria que ens expliqués com es troba la posta en marxa de l'ajut temporal extraordinari Renda formació per als autònoms.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, ahir vàrem fer un debat, jo crec que important, amb emplaçaments, amb cimeres, amb acords també, però, evidentment, mentrestant el Govern continua treballant. Treballant en aquest cas per als autònoms, molt nombrosos a Catalunya, no? I és la primera vegada que hi ha una ajuda que rebran els autònoms en atur de Catalunya, i la rebran del seu Govern. Jo crec que és una bona notícia, dintre del marc que vostè citava, dels trenta compromisos signats el passat 21 de desembre, amb aquesta voluntat concertada de treballar plegats per superar la crisi entre els agents socials, econòmics i el Govern.

Des que vàrem signar amb els agents socials i econòmics més representatius aquests trenta compromisos, hem impulsat ja algunes actuacions. Hem ampliat la renda mínima d'inserció per a persones beneficiàries, amb un itinerari formatiu i d'inserció personalitzat, que els permetrà millorar la seva ocupabilitat; està, de fet, en marxa amb efecte retroactiu des de l'1 de gener. Ahir es van publicar els plans locals anticrisi, els fons locals que ocuparan en l'àmbit local de l'ordre de 25.000 persones aturades. I també ahir vaig anunciar, durant el debat sobre la situació econòmica, que els autònoms que han cessat la seva activitat, doncs, podien, a partir en concret d'avui, que surt publicada..., una renda vinculada a la formació.

Amb aquesta iniciativa ens avancem a les actuacions que l'Estat i el Congrés dels Diputats estan desenvolupant. Per poder-hi accedir, s'haurà d'haver cessat en l'activitat empresarial o professional i estar inscrit com a demandant d'ocupació amb anterioritat a..., un mínim de dos mesos; acreditar l'exercici de l'activitat empresarial o professional; subscriure un compromís per realitzar també un itinerari d'orientació i assistir obligatòriament als cursos de formació; no disposar d'ingressos superiors a 475 euros mensuals per persona.

Aquesta mesura té, a més a més, també un caràcter retroactiu a l'1 de gener de l'any 2009, i el seu pressupost en fons extraordinaris de la mateixa Generalitat és de 10 milions d'euros, amb aquesta renda a què feia referència abans.

El Govern impulsa les actuacions que han de millorar l'ocupabilitat de les persones aturades, i ho fa tenint en compte tots els col·lectius, per tal que ningú es quedi enrere. Amb aquesta Renda formació avancem també, jo crec, en una qüestió que és essencial, que és donar suport als sectors més afectats per la crisi...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i els autònoms són uns d'ells.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conclusions i els acords del debat general sobre la situació econòmica i les mesures per a afrontar-la (tram. 317-00331/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president, sap que ahir li vàrem plantejar des de Convergència i Unió articular un front comú català per influir, inflexionar sobre el conjunt de la política econòmica espanyola i, així, ajudar la malmesa economia catalana. Sap que ho vàrem plantejar amb cinc punts molt concrets. Sap que a més a més li vàrem donar el sí a la seva proposta d'incorporar-nos a l'acord estratègic i a una reunió que sembla que la farem d'aquí a quinze dies; li vam donar el sí. Sabem que ens va dir que no a la nostra proposta. Vostè ens diu que no, nosaltres li diem que sí.

Deu saber que aquest matí el Govern espanyol, el Partit Socialista, senyor president, ha iniciat el diàleg polític, i és un diàleg que per a pena de tots s'inicia sense que hi hagi damunt de la taula un plantejament comú i un ànim fet des de Catalunya que ahir, senyor president, hauríem pogut fer.

Senyor president, està vostè satisfet del debat i de les conclusions d'ahir?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, segurament, pel to de la seva intervenció, més satisfet que vostè. (*Ri-alles.*) Vàrem fer una diagnosi, jo crec que bàsicament compartida; vàrem tenir ocasió de donar a conèixer els esforços que s'estan fent al Govern, i al final es van aprovar unes resolucions que crec que van encaminades al bon camí; les que van presentar els grups que donen suport al Govern i fins i tot, com vostè sap també, alguns apartats de les resolucions dels grups polítics que estan a l'oposició.

Crec que no cal llançar les campanes al vol, però crec que sí, que va ser útil. Sempre penso, si hi ha aigua, que el got està mig ple, més que mig buit.

El president

Senyor Pujol, té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí. Senyor president, en el terreny de les satisfaccions, això va una mica per barris. Podem estar satisfets. De totes maneres, la nostra satisfacció i el que buscàvem, sàpiga-ho, era intentar influir i determinar en una millora de l'economia catalana i, de retruc, de les conseqüències socials que està patint aquesta crisi. No ens va

satisfer, no li ho puc negar, no ens va satisfer que es pogués acabar aclarint que la pujada d'impostos en plena crisi econòmica vostè la considera bona i necessària. No ens va satisfer..., no ens ha satisfet aquest dematí que el seu grup, el tripartit, hagi decidit que ni tan sols podem debatre la morositat de les administracions públiques.

Senyor president, no totes les responsabilitats són iguals; la dels qui governen no és igual que la dels que no governen. I ahir, en el fons, es va fer molt evident que el seu model, el model del Govern tripartit, això que alguns dels seus consellers anomenen «artefacte inestable» és probablement més part del problema que de la solució. Ahir es va constatar, senyor president, la seva voluntat i la del tripartit de ser invisible, inexistent a Madrid. Vostès s'han autoesborrat, no hi són. I la millor prova és el que ha passat aquest dematí.

Senyor president, les solucions a la crisi econòmica vindran de la política o no vindran. I vostè ahir no ens va presentar cap mesura concreta, vostè ahir no es va arriscar en res. Nosaltres continuarem arriscant-nos, continuarem proposant solucions. La política ha de ser la solució, no el problema. I, malgrat les seves negatives a les nostres propostes, Convergència i Unió estem preparats...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...per continuar posant solucions damunt de la taula.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, a nosaltres el que no ens agrada és proposar fum. De propostes..., no sols proposar-les, sinó posar-les en marxa: això és el que estem fent. Algunes avui, com he anunciat abans. Posant en marxa projectes i accions destinades precisament a solucionar els problemes de la gent. Segurament els temes aquests més d'imatge, que vostè diu, de Madrid, que si la imatge es veu desdibuixada, això..., els temes d'imatge els preocupen més a uns altres. Però a nosaltres el que ens preocupa són els problemes dels catalans –dels catalans–, i per això treballem.

Vostès aquí parlen de front, i el senyor Duran, a Madrid, d'acords. El senyor Duran, a Madrid, d'acords, i aquí de fronts. És el doble llenguatge en funció del paper que es vol jugar. (*Remor de veus.*) Escolti, si vostès tenen propostes..., si vostès tenen propostes –propostes–, tindrem ocasió de tractar de consensuar-les, perquè primer, abans de portar-les (*persisteix la remor de veus*), caldrà que siguin propostes del conjunt de Catalunya.

Vostè... Jo no vaig demanar un contracte d'adhesió, però no ens demanin un contracte d'adhesió. No diguin que no hem pogut parlar de la morositat. Si en vàrem parlar ahir, si ho recull fins i tot la resolució que vàrem aprovar! Vull dir, és que, clar, si no es recull com vostès

diuen, ja no hi ha debat, no? Curiosa proposta i aposta la de vostès, dient una cosa, com sempre, a Madrid, i una altra aquí.

El president

La següent pregunta, en aquest cas al Govern... (*Persisteix la remor de veus.*)

Pregunta

al Govern sobre els objectius amb relació al servei de rodalia de Renfe (tram. 310-00393/08)

Senyores diputades, senyors diputats... Entrem a les preguntes al Govern, i la següent pregunta la formula –si es pot fer i el silenci ens ho permet– la il·lustre senyora Consol Prados, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyor conseller de Política Territorial i Obres Públiques. L'interès de la nostra pregunta avui és conèixer els primers passos en la gestió del servei de rodalia. Aquests dies precisament els usuaris de la línia del Maresme hem vist els nous trens, amb la nova imatge de rodalies de Catalunya –fan goig–, però, més enllà, creiem que no és només un canvi de nom, com algun diputat ahir en el Ple deia de forma jo crec que molt simplista. Creiem que ha de ser i que és sobretot una nova aposta per un servei de transport públic que ha de ser de qualitat, ha de ser eficaç i que és, en definitiva, el que als ciutadans els interessa, és el que volen els usuaris: eficàcia i qualitat en els serveis.

Conseller, pels socialistes, la política de mobilitat, i sobretot la política de transport públic, és també política de cohesió, és també política econòmica, perquè relliga el territori, perquè dona més oportunitats a la gent, perquè a millors infraestructures i millors serveis també tenim més fortaleces a les ciutats i als territoris i, en definitiva, perquè així també som més competitius des d'aquestes fortaleces, com deia ahir també el president de la Generalitat.

Celebràvem fa uns mesos el traspàs de rodalies a la Generalitat, perquè així és com despleguem el nostre Estatut, que, cal dir-ho també, és la millor manera de defensar-lo, i sobretot perquè és la manera d'apropar la planificació, la direcció, la gestió, en definitiva, dels serveis al territori i, per tant, a les necessitats de la ciutadania. A més a més, creiem que no va ser un traspàs buit, per cobrir l'expedient, com es diu, no? Vull recordar avui que va ser, ha estat un traspàs acompanyat d'un pla de rodalies amb una inversió de 4.000 milions d'euros, per tant amb previsions, amb actuacions previstes i pressupostades, per tant amb actuacions molt fermes. Vull recordar-ho perquè alguns intenten oblidar-ho fàcilment, i vull recordar-ho també, sobretot, perquè aquesta és la forma de fer política que ens agrada, la política dels compromisos.

Per això, senyor conseller, des d'aquests compromisos, volem saber quins objectius, quines actuacions ara hi ha des del servei de rodalies de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern treballa en diferents camps, començant pel de la informació i atenció a l'usuari en els trens, a les estacions, amb la posada en servei d'un nou telèfon d'atenció a l'usuari a partir del 20 de març, amb l'obertura d'una nova pàgina web també a partir del 20 de març.

En segon lloc, en la fiabilitat i la puntualitat dels trens. Abans del 20 de març es posarà en servei un nou centre de control de tot el sistema de rodalies de Barcelona al Clot, que permetrà el millor control de la puntualitat dels trens, del seu funcionament, de la informació als usuaris i del funcionament de les pantalles instal·lades en una setantena d'estacions que estan pendents d'aquest centre de control per poder començar a funcionar.

El Govern també treballa en la millora del confort dels trens i de les estacions: disset trens nous Civia abans de final d'any; cinquanta estacions en obres en aquests moments.

El Govern treballa també en l'increment de freqüències i de serveis: una nova freqüència diària en el sentit Barcelona-aeroport, aeroport-Barcelona; una freqüència nova per hora i sentit en el tram Martorell-Vilafranca els dissabtes, diumenges i festius; la implantació de trens amb servei de viatgers de circulacions que ara són de caràcter tècnic; nou tren a la línia R-2 sud; prolongació del recorregut de dos trens de la línia R-4; ampliació del recorregut d'un tren al tram Vilafranca - Sant Vicenç de Calders, i a més a més el Govern treballa, a través de l'òrgan mixt de coordinació, en la possibilitat d'implantar, a partir del quart trimestre de 2010, dos trens semidirectes a la R-3 entre Puigcerdà i Barcelona, amb una reducció del temps de recorregut de pràcticament mitja hora.

Cinquè, el Govern treballa en la millora dels temps de viatge, amb una gestió de la pròpia..., de tot el sistema de rodalies, reduint temps de l'ordre –per puntualitat i millora de la gestió dels trens– d'entre deu i onze minuts en els casos que no hi hagi aquesta puntualitat.

I, finalment, el Govern treballa en un pla de seguretat que el que pretendria és instal·lar a setanta-nou estacions càmeres de control, transmissió d'imatges des de gravadores de trens i estacions, interfonia SOS a cent tres estacions, projecte d'il·luminació d'estacions i platges de vies on pernocten els trens, i un projecte de tancaament i protecció perimetral de vint-i-una estacions que ha de desenvolupar...

El president

Honorable conseller... Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la situació de l'agricultura i la pagesia (tram. 310-00389/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la setmana passada ens va remetre un escrit on reconeixia les dificultats que està passant lo sector agroalimentari en general, i de manera particular lo sector productiu, indicant al mateix temps les mesures que el seu departament està articulant per fer front a aquestes necessitats. Suposo que vostè és conscient que les mesures proposades són insuficients per les mancances reals que està sofrint lo sector.

Senyor conseller, els pagesos i ramaders li estan demanant que abandoni l'actual indiferència que vostè i el Govern tripartit estan manifestant de cara al sector. Es senten abandonats pel Departament d'Agricultura, i més en un moment de crisi tan forta, i vostès no posen les eines per modernitzar i donar sortida al sector agrari. Lo dissabte passat, la manifestació que es va portar a terme a Barcelona va ser una prova de la situació en què es troba el sector, una prova clara de la inquietud dels pagesos, una manifestació que feia molts anys que no es produïa amb tanta participació.

Hem de recordar que la renda agrària macroeconòmica, en deu anys, acumula una reducció del 43,7 per cent. I no es tracta d'anar improvisant, fent préstecs tous o anticipant jubilacions, que per descomptat que també és necessari. Se tracta de veure com afrontem lo futur, i uns dels condicionants de futur és la importància que té la PAC a Catalunya i, per descomptat, a la resta de l'Estat. L'agricultura i l'alimentació depenen del que se decidisca a Europa, i el seu futur es troba en aquestes decisions europees, i del que faci Europa dependrà i condicionarà el futur de l'agricultura, la ramaderia i l'alimentació. Per tant, és necessari una defensa clara i concreta del que volem de la PAC, i hem de defensar els nostres interessos a la Unió Europea.

Senyor conseller, a la revista de medi rural d'aquest mes, vostè ressaltava la importància d'una bona coordinació entre les diferents comunitats autònomes durant los sis mesos de presidència de la Unió Europea, i que serà Catalunya qui les representarà en el Consell de Ministres d'Agricultura. Segons les seues declaracions, una de les cinc línies que vostè va proposar al grup de treball va ser la política agrària comuna.

Tenint en compte la proposta i esborrany de la reforma de la PAC presentada per la ministra senyora Elena Espinosa a les comunitats autònomes, que comportaria una davallada dels ajuts europeus a Catalunya i afectaria molt greument sectors com l'arròs, taronges, l'oli, etcètera, i també el sector ramader, la pregunta és: quina opinió tenen les diferents representats de les comunitats autònomes d'aquesta proposta de la ministra? Creuen que garanteix...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...el nivell equitatiu de la població agrària i assegura al consumidor subministraments a preus raonables i altres mesures...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...ja acabo, president-, altres mesures oportunes per defensar els interessos dels sector agrícola i ramader, deixant sense efecte la proposta de la senyora ministra?

Gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, per un moment pensava que m'estava interpellant, no preguntant. Bé, jo crec que ahir, en el marc del Ple específic sobre la situació econòmica, vam tenir ocasió de sentir en boca del nostre president quina era la valoració que feia el Govern respecte a la situació general que estem vivint. El sector agrari i el sector de l'alimentari no són aliens a aquesta situació, i som plenament conscients de les dificultats que estan patint, especialment el sector productor, i en concret per una causa, que són els preus en origen.

Entenc i entenem la situació i la necessitat que té el sector de manifestar-se, com ho han fet a d'altres països amb governs molt diferents del de Catalunya, com ho han fet a l'Estat espanyol, a França, a Alemanya, a Bèlgica, a Grècia..., perquè la situació és generalitzada i, com vostè sap, en una economia global, el que passa en un costat passa a l'altre. I precisament perquè entenem la situació i volem ajudar a corregir-la –no tot està en mans del Govern– hem activat un seguit de mesures, que vostè menysté i que diu que no són suficients, que li vull explicar.

En primer lloc, estem treballant, en el marc de les possibilitats que ens ofereix l'economia de mercat i tot el marc normatiu, per intentar, com a mínim, ajudar a donar transparència a la cadena de valor. Hem creat un observatori amb participació de tots els graons de la cadena i de tots els departaments de la Generalitat que tenen competència al llarg d'aquesta cadena. Hem creat una taula de bones pràctiques, intentant cercar que les transaccions comercials es regeixin per uns criteris més equitatius. Hem activat tot un seguit de mesures per a aportar liquiditat al sector, des d'avançar els diners del pagament únic i de tot el primer pilar de la PAC –més de 260 milions, que arribaran quatre i cinc mesos abans del que acostumaven a arribar– fins als crèdits,

que vostè coneix, i mesures per a reduir les assegurances i moltes altres.

Pel que fa referència a la proposta de la PAC, estem treballant en un document previ on el que ha fet el ministeri és aportar un document de discussió per a parlar de dos coses bàsicament: una, com corregir els mecanismes de desajustaments en el cadena de valor, i dos, com utilitzar mecanismes de regulació de mercat que fins ara s'havien utilitzat i que darrerament anàvem deixant. No és cap document definitiu, és una proposta amb un qüestionari, adreçada a tots els països de la Unió Europea, qüestionari que compartim totes les comunitats autònomes.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades amb relació als pensionistes i a les prestacions socials de caràcter econòmic (tram. 310- 00394/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Les darreres intervencions del Govern socialista sobre les pensions, que també han comportat enguany ingressar una pensió més baixa, han generat molta preocupació als pensionistes catalans. No s'ha escoltat cap veu del Govern tripartit en defensa del pensionistes, cap veu.

Les prestacions socials que ha aprovat el tripartit per a aquest any també signifiquen un greu retrocés en drets socials. Les persones vídues, majoritàriament, perden el complement de la seva pensió pel topall que han establert i, a més a més, amb la prestació congelada. Els pensionistes no contributius tenen un augment del complement de noranta-vuit cèntims al mes. I, encara pitjor, segons ens comuniquen diferents ajuntaments, hi ha sol·licituds de prestacions socials per necessitats bàsiques des de l'any 2008 pendents de resoldre, prestacions que són un dret subjectiu i que en un moment de crisi encara haurien de ser més eficaços a resoldre-les. Es fa evident la retallada de prestacions socials per part d'aquest Govern.

Seguiran fent pagar la crisi a les polítiques socials?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Reconec la seva preocupació i la legítima, perquè realment la mitjana de les

pensions a Catalunya és baixa, però el que em preocupa és que aquesta preocupació sorgeixi ara.

La reducció dels quatre-cents euros corresponents a l'IRPF només afecta totes aquelles persones pensionistes que tenen una pensió superior als dotze mil euros. Malauradament –malauradament–, gairebé un 70 per cent de les persones pensionistes a Catalunya estan per sota d'aquesta xifra. I li dic: la pensió mitjana és de 797,68 euros, que sí que ha pujat, s'ha incrementat un 3,3 per cent respecte al gener del 2009.

I aquesta és una competència en què nosaltres, doncs, podem actuar, però tenim les limitacions de la mateixa Llei de la seguretat social, i el que podem fer és intervenir en situacions, evident..., en totes aquelles pensions no contributives de viduitat i altres, tal com tenim recollit en la mateixa Llei de prestacions de caràcter econòmic.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Consellera, com he dit, ni una paraula del seu Govern en defensa dels pensionistes de Catalunya. Vostè no vol acceptar determinades coses. Fa quinze dies em deia que no hi havia problema amb les residències, i sabem que hi ha milions d'euros de deute. Jo crec que hi ha una part de la seva conselleria que governa un altre partit, que és el PSC, que potser li amaguen les dades.

Des de Convergència i Unió fa molt de temps que denunciem les seves retallades en política social, i vostè sempre ho nega, però aquesta setmana ha estat el mateix Síndic de Greuges qui va denunciar les retallades en polítiques socials. També li ho negarà al síndic?

Tenir dos anys aturats els expedients de les prestacions per necessitats bàsiques ho troba bé? És una bona gestió? No m'ho ha contestat, perquè després li fa por la rèplica que li pugui dir. Això em sap greu, consellera. Aquest és un fet greu, perquè és per a persones que ho necessiten de veritat.

On queden els drets socials que vostès han estat anunciant i anunciant, on queda el patriotisme social de l'inici de la legislatura, que ara no esmenten mai? L'han oblidat, se l'han deixat al calaix de la propaganda, se l'han deixat al calaix de la pancarta. Vostès, en no pagar prestacions, estan fent pagar la crisi a les famílies i a les persones més vulnerables...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...i és una llàstima que sigui així d'un govern que parlava de patriotisme social.

Moltes gràcies.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Bé, retorno a la Llei de prestacions de caràcter econòmic, en què, com vostè sap, tenim prestacions de dret subjectiu; per tant, totes les persones –siguin deu, quinze, trenta– que sol·licitin aquesta prestació, com el complement de les pensions no contributives, manteniment de les despeses de llar o els complements de necessitats bàsiques, si compleixen els requisits, com que és un dret subjectiu se'ls ha d'atorgar. Però, a més a més, hi han totes les altres de dret de concurrència.

Però jo sí que li vull explicar..., perquè vostè em dona, amb totes aquestes preguntes, l'oportunitat de poder explicar també el que està fent aquest Govern, la qual cosa li agraeixo moltíssim. Bé, li volia explicar que l'any passat, amb les ajudes de caràcter d'urgència social, que és una competència local, de l'Administració local, per primer cop, per primer cop des de l'aprovació de la llei, nosaltres vàrem habilitar una transferència a l'Administració local de 3 milions i mig, perquè intervinguessin en les necessitats socials bàsiques.

Però a més a més aquest any, perquè la situació no ha millorat –i en això som coincidents–, aquest any obrim una convocatòria d'ajuts específics per a les entitats. Em refereixo, sobretot, a les entitats socials que estan amb intervenció directa, que estan gestionant...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...els bancs d'aliments, que estan vinculades amb aquestes persones amb més necessitats. Una convocatòria...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...de 3 milions i mig d'euros.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades amb relació als apartaments turístics (tram. 310-00395/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustríssim senyor Xavier Crespo.

El Sr. Crespo i Llobet

President, abans voldria fer una prèvia com a diputat gironí, que ens ha estranyat la referència que ha fet el molt honorable president en la resposta a la Llei electoral, defensant la circumscripció de Barcelona, envers

Lleida, Tarragona i Girona, en el cas de Girona perdriem tres diputats. És lògic que busquem l'equilibri territorial en aquest sentit.

La pregunta a l'honorable conseller Huguet: per què no ha consensuat amb la Federació d'Apartaments Turístics, el consell d'API i el Col·legi d'Administradors de Finques i els ens locals els decrets d'allotjament turístic i el Decret d'habitatge turístic?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Hem consensuat el Decret d'establiments d'allotjament turístic amb tot el sector: amb els hotelers, amb les cases rurals, amb els càmpings, amb els parcs temàtics, amb el turisme actiu. No ha estat possible amb els representants dels apartaments turístics, després de quatre anys, amb més de trenta reunions, diàlegs intercanviats, perquè probablement –en parlar després– hi ha un problema de fons en què no coincidim.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Crespo i Llobet

Bé, en el Decret d'habitatges d'ús turístic es vulneren l'Estatut d'autonomia de Catalunya i la Llei municipal i de règim local de Catalunya, en delegar competències als municipis sense la corresponent dotació econòmica per portar a terme la delegació, i especialment sense escoltar els ens locals.

Amb aquest Decret d'habitatge turístic es desprofessionalitza el sector, un sector que creiem que ha estat poc escoltat; la darrera reunió va ser fa nou mesos. També hem de tenir en compte que el 75 per cent de l'allotjament turístic es fa en habitatges d'ús turístic, a prop de 500.000 «vivendes» o habitatges, dels quals 25.000 estan legalitzats. Estem deixant fora de l'àmbit turístic un 95 per cent dels apartaments de Catalunya.

Creiem que, després de set anys, ara s'aprova per decret i per la via ràpida el que s'hauria d'haver fet amb consens, exactament amb consens i a través, realment, de turisme i no des de la conselleria d'Habitatge. Creiem que a la paraula «turisme» del seu departament se l'està buidant de contingut; ja va caure de l'enunciat de la mateixa conselleria, però en aquest cas creiem que un cop més s'estan enviant funcions cap a altres departaments.

Conseller, després de tot l'exposat, li demanaria que avui rectifiqués i agafés el compromís de començar de nou, plantegés des del principi la redacció d'aquesta normativa i agrupant-la en el Decret d'allotjament turístic que estan treballant des del seu departament, ampliant la participació no només al sector sinó també als ajuntaments i posant per damunt de tot la qualitat

turística, perquè, com vostè perfectament va dir, això és un negoci turístic.

El president

El conseller Huguet té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies. Senyor diputat, vostè sap que el problema que vostè acaba de posar sobre la taula precisament és degut a legislació anterior. Efectivament, 500.000 apartaments, dels quals només 25.000 estan donats d'alta..., alguna cosa fallava. I és per això que es va optar per definir una diferència entre apartament turístic de bloc, on hi ha uns serveis i uns espais comuns, que està perfectament equiparat a establiment d'allotjament turístic, i el que és un habitatge d'ús turístic, que obliguem a donar-lo d'alta, perquè és activitat econòmica, que com tota activitat econòmica ha de passar pel nivell local –o no creiem en el sector local?–, i això no vol dir més feina, perquè es fa per comunicació, i per tant és l'ajuntament que després passa aquest registre a l'Administració turística.

Gràcies a aquest canvi, ens permetrà inspeccionar la realitat d'aquests apartaments que en l'anterior situació no es podien inspeccionar, perquè al ser privats no podia entrar-hi ni inspecció de consum ni inspecció hotelera, per la qual cosa la degradació de molts d'aquests apartaments privats és total, i per tant és tot el contrari de la qualitat turística el que hi ha fins ara.

Gràcies al canvi de model podrem millorar la qualitat turística i les bones pràctiques que segur que tenen molts bons empresaris del sector es podran primar, cosa que no es feia fins ara. I segurament permetrà aflorar –amb tot el sentit de la paraula, aflorar, eh?– la diferència que hi ha entre 25.000 registrats i 500.000 que no estan registrats.

Per tant, crec que és un pas endavant. Jo entenc que alguns membres del sector, alguns membres, no tots, del sector, vulguin continuar amb l'*ancien régime*, amb l'antic model, però els temps canvien i el que estem fent és canviar per millorar el segment dels apartaments i els allotjaments turístics.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actes d'inspecció este-ses i les sancions imposades per l'Agència Catalana del Consum per incompliment de determinats articles de la Llei 1/1998, de política lingüística (tram. 310-00392/08)

...la formula en nom del Grup Mixt l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, ¿cuántas actas de inspección han sido levantadas por la Agencia

de Consumo y cuántas sanciones se han impuesto por incumplimiento de la Ley de política lingüística durante el año 2009, y cuál ha sido el importe de dichas sanciones?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor diputat –senyor president–, no es preocupi que en el curs d'aquesta pregunta tindrà ocasió de conèixer aquesta informació que a vostè li interessa tant. Sí que li vull dir que, en contra del que vostès semblen creure, la política de consum de la Generalitat fa molt més que preocupar-se només de la llengua; es preocupa per tot aquell conjunt d'activitats que afecten els nostres consumidors, com podrà vostè veure-ho per la seva activitat, que ha sortit reflectida reiteradament.

I també li vull recordar que els drets lingüístics dels consumidors són un dret més dels consumidors catalans, independentment de la llengua que utilitzin; que el Govern de la Generalitat vetlla per l'ús de les llengües oficials, però promou i fomenta, com és lògic, la llengua pròpia, que és el català, i que l'Agència Catalana de Consum vetlla pel compliment de totes les normes, i, per exemple, si un producte no està etiquetat en castellà es sanciona també l'empresa i es retira del mercat.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Espero con ansiedad la contestación. Le pido, por favor, que mire esta foto, *conseller*, si tiene a bien. Esta es una foto de Perruquería Unisex Los Prada. Antes era Peluquería Unisex Los Prada. Como puede observar, el cambio, después de la actuación inspectora, ha consistido en que este buen hombre ha colocado «perru» adherido encima de «peluquería». El cambio es significativo, lógicamente; se han respetado los derechos lingüísticos de algunos, no sé si los derechos de imagen del pobre comerciante, pero en todo caso, desde luego, de algunos.

Es evidente, *conseller*, que esto es un despropósito. Ayer –ayer– aludía el presidente Montilla a las políticas prioritarias e importantes. La prioridad es la crisis pero desde luego usted cree importante que se dedique una autoridad inspectora..., un expediente sancionador, miles de fotos para un expediente como este, ¿eh? Esto es todo un expediente dedicado al reconocimiento de los supuestos derechos lingüísticos: visitas, controles, fotos, ¡once fotos! ¿Sabe por qué sancionaron a este hombre? Porque además de poner «es ven» ponía «se alquila». Y le han sancionado: mil euros.

Evidentemente, esto es una auténtica locura, un auténtico disparate, del que usted se puede sentir muy satisfecho, pero yo le pido que no me hable de derechos lingüísticos; es otra cosa lo que se está manejando en este caso.

Le voy a recordar, permítame, unas palabras de una Creu de Sant Jordi, el honorable Sir John Elliott: «Aprendí catalán cuando Franco lo perseguía, por eso me da pena que hoy pongan multas por no rotular en catalán.»

El peor servicio que puede hacer un gobierno a su lengua es imponerla. La ley existe, es una ley injusta, sería conveniente que se derogara. Usted pasará a la historia, quizá, por muchas facetas, pero desde luego yo creo que usted quiere al catalán, y no se merece que pase a la historia como Castells el Terrible.

(*Remor de veus.*)

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

No le digo que no, pero no será por esta razón. (*Rialles.*) Senyor diputat, escolti, miri, li donaré quatre dades: actuacions inspectores totals l'any 2009, 18.516; sancions per qüestions lingüístiques, 152; tant per cent d'import de les sancions lingüístiques sobre el total de les sancions, 6 per cent; import total de les sancions lingüístiques, 148.100 euros, és a dir, menys dels 25 milions de les antigues pessetes, menys probablement del que costa la campanya de publicitat en què vostès estan embarcats en aquesta qüestió; actuacions inspectores sobre temes lingüístics que no acaben en sanció, més del 95 per cent.

Aquesta és la *terrible* realitat de la repressió de la llengua castellana que segons vostè existeix avui a Catalunya. M'entén? Perquè el primer que vostè hauria d'explicar és: no es sanciona ningú per retolar en castellà. Ho ha aclarit mai vostè, això? O es dediquen a anar alimentant la idea que aquí hi ha una persecució del castellà en benefici del català, que no és encara la llengua normalitzada que hauria de ser tenint en compte la realitat social del país? Què fan vostès per ajudar-hi, a aquesta realitat?

I jo li ho haig de dir, nosaltres tenim una política en matèria de consum que el que vol és prevenir, promoure, incentivar, abans que sancionar, per descomptat que sí, perquè sabem que l'important..., nosaltres estem interessats que el català entri perquè la gent se'l fa seu, perquè l'estima, perquè és simpàtic.

Mirin, nosaltres el que volem és que el català sigui estimat, no rebutjat; que generi simpatia, no antipatia; al revés que vostès, vaja.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el desplegament dels governs territorials de salut (tram. 310-00391/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustríssim senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Senyora consellera... (*Remor de veus.*) Senyora Geli, ja li avanço que no estaré a la... (*Persisteix la remor de veus.*) No sé si sent...? Se sent?

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Postigo i Garcia

Ja se sent...

El president

Se sent, se sent, senyor Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Sí.

El president

Sobretot se sentiria millor si hi hagués una mica més de silenci a la sala, segurament.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Consellera Geli, els ciutadans i ciutadanes, els usuaris dels serveis sanitaris fan arribar a diari les seves demandes, les seves queixes, les seves peticions als nostres ajuntaments, fent bona la definició d'aquests ens locals com la primera línia de la política, com l'autèntica trinxera.

I, de fet, és lògic; els nostres ajuntaments són l'Administració més propera, s'ha dit repetides vegades, i malgrat que no tinguin competències en matèria d'assistència sanitària els ciutadans s'adrecen als seus representants, al seu alcalde, a la seva alcaldessa, als seus regidors, perquè resolguin els seus problemes.

Davant d'això, la resposta és diversa. Hi han ajuntaments que es manifesten incompetents davant d'aquest tema i es treuen, si se'm permet l'expressió, les puges de sobre i atribueixen la responsabilitat, doncs, al Govern de la Generalitat, no?

Volem pensar que aquests són els menys casos, els que menys. N'hi ha, però, d'ajuntaments, que al marge de la distribució competencial s'impliquen en l'objectiu compartit de millorar constantment els serveis sanitaris.

El nostre grup parlamentari està convençut que per aconseguir un major aprofundiment de la democràcia en tots els àmbits de la política, i també, per descomptat, en el de la sanitat, en el de la salut, cal promoure la par-

ticipació ciutadana, cal facilitar la màxima informació i cal funcionar amb la màxima transparència possible.

I en aquest sentit ens sentim els principals avaladors d'un dels objectius del seu departament en aquesta legislatura, que, tal com s'explicita al Pla de govern, és la constitució de la totalitat dels trenta-set governs territorials de salut.

Aquesta mesura pretenia i pretén acostar la presa de decisions en matèria sanitària al territori, desplegant un nou marc institucional i organitzatiu que precisament vol facilitar la participació, vol implicar els municipis i coresponsabilitzar-los, vol incorporar el debat social i l'experiència ciutadana.

És per aquest motiu que volíem preguntar-li en quin punt es troba el desplegament d'aquests governs territorials, quina valoració en fa d'aquest, si estem ja en condicions de fer un primer balanç, una primera avaluació; si fins i tot ens pot posar algun exemple del que serien bones pràctiques, i fins i tot si pensa combatre l'apatia que determinats ajuntaments encara manifesten davant d'aquest nou marc organitzatiu, sense aprofitar l'instrument que representen els governs territorials de salut.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, president. Senyor diputat, si un vol construir salut ha d'estar totalment disposat a compartir el Govern, a participar amb els ciutadans en les organitzacions sanitàries dels professionals, perquè, evidentment, la salut, encara que la gent pensa que és només responsabilitat del sistema sanitari..., doncs, no és veritat, perquè hi han moltíssims factors i a més hi ha un ideari en el pacte de govern que és reduir les desigualtats en salut.

A més, a Catalunya som fidels i hereus d'una llarga tradició de compartir el Govern de la Generalitat –de fet, els ajuntaments són Generalitat– en el sistema sanitari, que ve de lluny, eh?, de la Mancomunitat; de la Segona República; del primer Mapa sanitari, del Govern Tarra-dellas; de la Llei d'ordenació sanitària del 1990.

I nosaltres ho hem aprofundit. L'any 2004 nosaltres regionalitzem, amb el model de les set vegueries actuals, el sistema sanitari de Catalunya. Però encara era un àmbit excessivament gran per arribar a la proximitat. I el 2006, a través d'un decret, creem els governs territorials de salut, que són consells de govern compartit, trenta-cinc a tot Catalunya; l'Aran, que té un govern, un sistema propi de salut, i la ciutat de Barcelona.

Per tant, sí, senyor diputat, dels trenta-set, trenta-quatre ja estan constituïts. Per tant, governem, sense canvis competencials, sense demanar als ajuntaments que hi posin recursos ni que exerceixin la seva autoritat, que és pròpia del Departament de Salut.

Però, per altre costat, vostè, com diu, els alcaldes són la veu dels ciutadans. Al costat d'això, les comissions d'entitats proveïdores, els professionals i un consell de participació. Estem totalment convençuts que aquest

és un projecte sense retorn. En un debat sobre la democràcia, nosaltres fem totalment proactiu i formal la democràcia deliberativa. Cadascú amb el seu paper: de governança, amb els càrrecs electes, les organitzacions sanitàries, els professionals, i de participació clara.

Ens falten la Ribera d'Ebre, Terra Alta i la part de Falset del Priorat, que van amb el govern territorial de l'Altebrat, l'Anoia i el Baix Ebre, que els acabarem en aquests propers tres mesos. Dels consells de salut n'estan constituïts i avaluats vint-i-vuit; 320 entitats ciutadanes hi estan participant, perquè, hi insisteixo, construir salut i minimitzar les desigualtats en salut és un projecte totalment col·lectiu.

Per tant, la valoració que fem és una valoració que també permet escoltar, rendir comptes...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...fer el contínuum assistencial –acabo, senyor president– amb els professionals i també generar, i ho podem demostrar, més qualitat, equitat, i sobretot també més eficiència.

Moltes gràcies.

El president

I la darrera pregunta d'aquesta sessió de control...

Pregunta

al Govern sobre la quota pesquera dels tonyinaires (tram. 310-00390/08)

...la formula l'honorable senyora Marta Cid, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la pesqueria de tonyina roja catalana té dos trets característics: està concentrada en un mateix port, l'Ametlla de Mar, amb un total de sis embarcacions, i és l'única pesqueria de tot l'Estat que utilitza el mètode d'encerclament.

En paràmetres econòmics, aquest sector pesquer català representa l'any 2008 un moviment econòmic brut del 25 per cent de la totalitat de la pesca extractiva a Catalunya; un import, territorialment parlant, semblant al que representa la producció d'arròs al delta de l'Ebre, i que vostè coneix bé.

Estem parlant del 20 per cent dels llocs de treball directes i indirectes del sector pesquer extractiu de Catalunya, i amb un sol impacte d'ubicació. Estem parlant, en total, aproximadament, d'uns quatre-cents llocs de feina.

Des de fa uns anys, l'organització internacional de la tonyina de l'Atlàntic Nord, la ICCAT, ha anat reduint la quota dels diferents països a causa de la baixada de

l'estoc de l'espècie. Bàsicament, això ha estat per la pesca il·legal i el poc control de països com França o Itàlia, que tenen una flota desproporcionada amb relació a la quota que tenen atorgada.

Sense anar més lluny, aquest any s'ha rebaixat la quota un 40 per cent. L'efecte en la nostra flota es concreta en passar..., de 1.165 tones aproximadament passar-ne a 700. Representem en el conjunt de l'Estat el 28,3 per cent d'aquesta quota que tocarà a l'Estat. Aquesta darrera reducció estatal ha comportat una sèrie de moviments, per a altres comunitats autònomes, que estan fent patir –i vostè ho sap, i molt– el sector, perquè pretenen en base al fet que no es tingui en compte el mètode d'encerclament, d'alguna manera, que aquesta abaixada de quota vulga dir retirar la quota a Catalunya i repartir-se-la entre estes altres pesqueries de l'Estat.

Esquerra sosté, així ho va fer ahir mateix al Congrés dels Diputats, que totes les arts de pesca de la tonyina roja han de ser defensades per l'Estat d'igual manera i que no es pot fer cap discriminació d'un mètode respecte a un altre. No podem permetre que la reducció de quotes que tutela la ICCAT impacti la pesqueria catalana. La gent de l'Ametlla de Mar, la pesqueria de l'Ametlla de Mar ha fet la seva feina, l'ha feta bé i està assumint aquestes reduccions.

Per tant, el que nosaltres li preguntem, honorable conseller...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cid i Pañella

...és quines mesures o actuacions emprèn el seu departament envers aquesta qüestió.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, molt honorable president. Honorable diputada, en primer lloc, permeti'm expressar per endavant el ple suport del departament, de la Direcció General de Pesca i el Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural als tonyinaires de les Terres de l'Ebre i de l'Ametlla de Mar. I no és gratuït, no ho dic només pel volum, per l'activitat econòmica que representa i per la quantitat de llocs de treball que en aquests moments, probablement, sigui de les empreses amb més repercussió a les Terres de l'Ebre, sinó que ho dic perquè són una gent que treballen des de fa anys, i així ho avala el Centre Superior d'Investigacions Científiques, de manera molt respectuosa i molt sostenible.

Però, bé, com vostè ha explicat molt bé, els orígens..., això ve de lluny, fa temps que estem patint, i ja al 2006 la ICCAT va proposar tot un seguit de restriccions no petites en el sector. En primer lloc, onze mesos de veda. És a dir, només es pesca un mes a l'any. En segon lloc, una reducció esglaonada de les quotes, que estàvem

fent-la, i nosaltres la seguim escrupolosament, mentre que alguns dels països que vostè ha citat no solament no ho complien, sinó que s'excedien. I, finalment, que no es podien capturar tonyines de menys de trenta quilos. Això és on estàvem fins ara.

Aquest any hi ha hagut una nova reducció d'un 40 per cent, però, a més a més, hi ha planant sobre el sector una amenaça important, que és passar la tonyina vermella a l'annex CITES 1, el de les espècies protegides, amb la qual cosa es prohibeix, d'una banda, el comerç internacional i..., un segon és la prohibició d'utilitzar pesqueries no artesanals. Malgrat que nosaltres no ens cansem de repetir que és un art molt respectuós en el sector pesquer internacional la nostra pesqueria es considera industrial. Tot i així, treballem en moltes línies. En aquests moments, evidentment, ahir hi va haver una proposició no de llei la qual vam recolzar la major part dels grups d'aquesta cambra en el Congrés, hem parlat amb el ministeri, hem parlat amb el sector i, de moment, hem d'esperar què diuen els organismes científics i la ICCAT el novembre d'aquest any.

Sigui el que sigui, estarem al seu costat intentant, per un costat, evitar que això passi i, en segon lloc, evitar i buscar mecanismes alternatius per a una indústria de les més importants de les Terres de l'Ebre.

El president

Passem al punt onzè...

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a incentivar la vinguda de jutges d'altres comunitats autònomes (tram. 302-00215/08)

...de l'ordre del dia, que és la Moció sobre les mesures previstes per a incentivar la vinguda de jutges d'altres comunitats autònomes, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera per a la seva exposició.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyora De Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Senyor president, senyors diputats, consellera, consellers..., la moció que presenta Ciutadans tiene por objeto obtener un compromiso por parte del Govern para solucionar o ayudar a paliar la situación actual de los juzgados en Cataluña y su Administración de justicia en general de saturación por la grave carencia de jueces debido tanto a la fuga de jueces que vienen a Cataluña como por la falta de jueces que quieren venir a nuestra comunidad.

Durante la interpelación previa a esta moción, tuvimos la ocasión de escuchar los motivos por los que la consellera Tura considera que existe esta situación. Entre

estos motivos destacó una breve referencia histórica que nos retrotrajo al siglo XIX, momento en el que, según nos explicó la *consellera*, se fijaron las bases de acceso a la carrera judicial para cubrir puestos no solo de jueces, sino también de fiscales en la primera ley orgánica, que data del año 1870.

Nosotros no quisiéramos dejar de tener en cuenta estas explicaciones, entre otras razones, porque sabemos que en cierto grado, solo en cierto grado, estamos de acuerdo. Y lo que es justo es justo. Pero si volvemos al siglo XXI y la cuestión concreta que motivó nuestra interpelación, justo el día anterior se publicaba una noticia con un titular que sintetiza bastante bien lo que estamos debatiendo. El titular, que recogía el parecer de varios jueces consultados, decía lo siguiente: «Venir a Cataluña de juez es como ir a galeras», y añadía, «si se pueden escoger otros destinos en los que se trabaje en mejores condiciones, nadie pide una plaza aquí». Noticia publicada en el diario *El País*.

Todos conocemos la precaria situación de la Administración de justicia catalana, el gran número de pleitos acumulados, el déficit de juzgados, la elevada tasa de funcionarios interinos y la falta de opositores catalanes, que se agrava cada año que pasa. El 40 por ciento de los secretarios judiciales son interinos y además tienen que soportar un nivel de trabajo sobrecargado. Hay órganos judiciales en los que todos los funcionarios son interinos. El 95 por ciento de los juzgados de Cataluña supera el nivel de trabajo que se considera razonable según los parámetros establecidos por el Consejo General del Poder Judicial. El índice de rotación de los juzgados de primera instancia de Cataluña dobla la media española. En el último concurso de ascenso de juez a magistrado se ofertaron sesenta y dos plazas y solo se cubrieron doce. Y a todo esto hay que añadir que la *conselleria* pide menos jueces de los que se necesitan.

La solución para superar este panorama pasa por adoptar medidas de diversa índole y que pasamos a proponer. En primer lugar, es necesario disminuir el ratio juez/expediente aumentando, lógicamente, el número de órganos y jueces. Además es preciso volver a dotar los juzgados de los funcionarios o personal de refuerzo que han suprimido.

En segundo lugar, debemos analizar, como decíamos al principio de la intervención, los motivos por los que Cataluña es un destino incómodo o no apetecible, o como quieren decirlo, para los jueces. Una parte importante de la solución a este problema pasa por volver a hacer de Cataluña un destino atractivo para la carrera judicial. En este sentido, tenemos que cada año salen de la escuela judicial de Barcelona promociones de jueces de los cuales la mayoría no se queda en Cataluña y los pocos que se quedan no tardan en solicitar y obtener plaza en juzgados fuera de Cataluña.

Sabemos también que no toda la responsabilidad es de la Generalitat, que la comparte con el Consejo General del Poder Judicial, el Ministerio de Justicia y el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, pero creemos que la Generalitat no está tomando las medidas extraordinarias necesarias para paliar una situación extraordinaria. Y, de no hacerlo, nos acercamos al colapso del sistema

judicial. Y ello conlleva dejar de garantizar un derecho básico de la ciudadanía en el estado de derecho.

Los requisitos que la actual legislación establece para la Administración de justicia relativos al conocimiento del catalán recogidos en el artículo 102 del Estatuto de Cataluña actúan como un muro en esta cuestión, pese a que muchos de ustedes y de diputados se resistan a aceptarlo. Y lo último que necesitamos en este tema son muros. Sin entrar a debatir sobre la política lingüística en general, sí que puede, la Generalitat, comprometerse a relajar, flexibilizar, díganlo como quieran, su política lingüística en este ámbito en aras de un bien prioritario en este momento. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Creemos que más importante que normalizar el uso del catalán en la justicia es normalizar el funcionamiento básico de la Administración de justicia.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. De Rivera i Pla

Sí. Es necesario llegar a un acuerdo con el Consejo General del Poder Judicial, el Ministerio de Justicia y la Generalitat, y creemos que ese acuerdo lo debe impulsar el Gobierno de la Generalitat. Por ello, les pido su apoyo a esta moción.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, que ha presentat esmenes, té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert, encara que després també s'ha presentat una esmena transaccional conjunta de tots els grups, signada per tots els grups. Té la paraula, senyora De Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, senyores, senyors diputats..., la moció presentada pel Grup Mixt i per la senyora De Rivera és menys prolixa que la intervenció que avui ha fet. Jo estic més d'acord en la intervenció i en el contingut de la intervenció que no pas en els punts de la moció. Perquè m'ha fet la impressió o..., a la vista de la moció era com més genèrica i no entrava en massa detalls.

Estic molt d'acord amb gran part de la seva intervenció i amb la situació que vostè ha dibuixat de l'Administració de justícia de Catalunya. Situació en què, segur, es troben moltes administracions d'altres comunitats autònomes. Però Catalunya, per mor de la crisi econòmica, s'ha trobat en els darrers tres anys amb un volum de litigiositat molt més alt que en altres comunitats, amb un problema de funcionament de la mateixa Administració per la situació dels funcionaris. Realment tenim uns funcionaris de suport a l'Administració de justícia en què més del 40 per cent són interins i que hi han..., com vostè bé ha dit, en alguns partits judicials arriben al 60 per cent. Secretaris judicials que, des de fa molts

anys, el 50 per cent també són vacants, places vacants, ocupades per personal d'altres grups de l'Administració de justícia. I l'últim de tot ha estat, doncs, la notícia, que va sortir en els mitjans de comunicació ara fa pocs dies, de la vacança tan gran en el nombre jutges.

Jo crec que tenim una planta judicial insuficient, que ens hem trobat que aquests darrers tres anys aquesta planta judicial per molt que hagi crescut a proposta del Departament de Justícia, ha crescut, doncs, entre vint o vint-i-cinc òrgans judicials cada any, i les necessitats són molt més importants i més imperioses.

L'escola judicial és un bon instrument que tenim a Catalunya, però no serveix únicament tenir-la a Catalunya per aconseguir més vocacions judicials, no les aconseguim. Les beques també va ser un bon instrument. Ara, no sabem ben bé com ha quedat, i per això una de les nostres esmenes és parlar clarament de crear i donar més beques judicials. Van ser un bon instrument en el seu dia, i crec que és una manera d'incentivar els estudiants de dret de les facultats de Barcelona i de Catalunya que estudiïn per jutge. Però, així i tot, és difícil. Els nostres estudiants prefereixen muntar un negoci, per petit que sigui, que tirar-se quatre o cinc anys estudiant darrere d'una taula, perquè tenen moltes més possibilitats. I llavors, el que hem de buscar és altres incentius. I potser els incentius, doncs, han de passar en alguns moments per algun incentiu econòmic.

I jo crec que, igual que en algun altre moment s'havien plantejat incentius per determinats aspectes, com, per exemple, en el punt 2 de la moció, en què nosaltres no estem d'acord, precisament vam demanar i vam possibilitar l'incentiu econòmic perquè les oficines judicials poguessin treballar en català.

De fet, tots els funcionaris poden treballar en català, el que passa és que no ho fan per comoditat. En el moment en què els incentius, resulta que a la pràctica això va ser molt positiu i van créixer del 3 al 18 per cent les sentències en català. Ara tornem a baixar perquè aquell pla que en aquell moment es va posar en marxa el Govern tripartit el va treure l'any 2004, i això s'ha notat.

Per tant, senyora De Rivera, nosaltres votarem el primer punt amb l'esmena, que crec que vostè hi està d'acord, que nosaltres hem plantejat, amb la necessitat que aquestes mesures de les quals vostè parla, doncs, facin referència concretament a incrementar les beques a la carrera judicial i a estudiar possibles incentius econòmics, i la tercera esmena nostra, que s'ha transaccionat, i que la tenim aquí al davant, per instar, no només el Ministeri de Justícia, no seguir insistint, que jo crec que «seguir insistint» no vol dir res, sinó instar el Ministeri de Justícia i el Consell General del Poder Judicial, que són els que poden convocar i proveir places per al quart torn i que en aquest moment, doncs, són moltes les que estan pendents, però era un absurd parlar de quatre-centes places, quan les convocatòries de jutges són de cent cinquanta o de dues-centes. Per tant, l'important és treure el compromís que cada any se'n convoquin, igual que es convoquen places de jutges, per al quart torn. I amb això potser arribarà un moment en què tindrem aquells jutges que són necessaris pel volum d'as-

sumptes que té en aquest moment l'Administració de justícia de Catalunya.

Per tant, amb això he defensat les nostres deus esmenes, i esperem que realment, doncs, puguem tenir aquest any una convocatòria, després de molts anys de no tenir-la, de jutges per al quart torn i continuar amb les mateixes convocatòries de jutges ordinaris i pensar en el futur (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en totes aquelles solucions –i acabo, president– i aquells instruments que es requereixen d'una manera urgent perquè l'Administració de justícia a Catalunya vagi millor, funcioni millor i estigui millor atesa del que ho està actualment.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar les esmenes presentades pels tres grups que donen suport al Govern, té la paraula la senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Bé, estem davant d'una moció que, la veritat, té dues parts ben diferenciades, però que nosaltres entenem que aquesta moció només té un *leitmotiv*, que no és tant el que ens han explicat aquí, que és la preocupació sobre el funcionament de la justícia, no: és l'ús del català en l'Administració de justícia –no, sé llegir, sé llegir, senyor Rivera, que m'està fent senyals... I ara demostraré aquesta afirmació.

Perquè si agafo i llegeixo textualment quines són aquestes dues parts, aquests dos punts de la moció, resulta que el primer fa referència a «promoure accions coordinades amb altres departaments del Govern, especialment en els àmbits relacionats», bla, bla, bla, eh?, fins que al final diu: «perquè Catalunya deixi d'estar entre els darrers llocs de preferència dels jutges d'altres comunitats autònomes per a exercir la seva carrera professional». Jo crec que tot el debat que hi ha actualment respecte a l'Administració de justícia queda simplificat i rep un tractament molt simple per part del Grup Mixt, perquè no té en absolut en compte tot el treball que estan fent el Departament de Justícia, el Ministeri de Justícia, amb un pla estratègic de modernització de la justícia, etcètera.

Perquè en realitat no li preocupa, això, al Grup Mixt, no. El que li preocupa i el que ens demana és allò que figura en el segon punt, eh?, de la moció, que és «comprometre'ns que no s'imposi», diu, «cap requisit lingüístic que pugui perjudicar la igualtat d'accés a les places de jutges a Catalunya». Arribem al punt, que és l'ús del català en l'àmbit de l'Administració de justícia.

Doncs bé, tot i que nosaltres hem estat, jo crec, molt conciliadors i hem mostrat la nostra voluntat de consens, hem pogut constatar que aquí no s'ha posat de manifest, per part de la representant del Grup Mixt, aquesta voluntat de consens que nosaltres hem mostrat i que s'ha expressat en una esmena que presentem, en què, efectivament, sí que es posa de manifest la nostra

preocupació –la nostra preocupació– respecte a poder ampliar el nombre de places per a la judicatura aquí a Catalunya. Perquè no..., els vull recordar que aquest no és un tema en què té competències la Generalitat de Catalunya, no hi té competències la Generalitat, i, tot i no tenir-hi competències, està demanant, instant i fent gestions davant de qui les té –ho recordo, Ministeri de Justícia i Consejo General del Poder Judicial, eh?– perquè es cobreixin aquestes places al més aviat possible.

I en aquest sentit, i amb aquesta voluntat de consens i d'aportar solucions al problema que reconeixem que existeix a Catalunya, en aquest punt presentem una esmena que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a seguir insistint davant del Govern de l'Estat per tal que, d'acord amb les peticions ja reiterades, organitzi una convocatòria extraordinària» –per què?, perquè entenem que la situació és, efectivament, extraordinària–, «per tal de cobrir quatre-centes places vacants de la judicatura pel tema de sistema del quart torn, proveint-les amb lletrats amb més de deu anys d'experiència contrastada, en què es valori especialment els jutges substituïts.»

Això és aportar solucions –això és aportar solucions–, perquè són propostes concretes, no «promoure», no «fomentar», no, no, no: nosaltres exigim, volem demanem, reivindicuem que hi hagi una convocatòria extraordinària adreçada al quart torn per tal que puguem cobrir al més aviat possible aquestes vacants que hi ha en la judicatura, i que es faci pel sistema del quart torn. I diem això –diem això– perquè en aquest moment..., i fem esment del nombre de quatre-centes places, tenint en compte totes les vacants que hi ha i tenint en compte que pel sistema del quart torn només s'han cobert el 14 per cent de les places, quan per aquest sistema nosaltres podem arribar a cobrir el 25 per cent.

Per tant, i amb aquesta voluntat de diàleg, de consens, de trobar solucions a aquest problema que té l'Administració de justícia a Catalunya, nosaltres proposem aquesta esmena pel que fa al punt primer. I pel que fa al punt segon, que és l'ús del català en l'àmbit de l'Administració de justícia, en atenció a allò que...

El vicepresident primer

Senyor diputada...

La Sra. Pardell Veà

...s'estableix en l'Estatut d'autonomia de Catalunya, no podem fer altra cosa que posicionar-nos en el marc del rebuig a aquest punt.

Per tant, i per part del nostre grup, demanàriem votació separada del punt 1 i del punt 2. Respecte al punt 1, nosaltres estem disposats a fer transacció respecte a l'esmena que hem presentat i, fins i tot, a acceptar en aquest punt l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, d'addició, sempre que...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...aquesta addició es produeixi respecte i a continuació de la nostra proposta d'esmena. I, per tant, respecte al segon punt serà de rebuig a la proposta.

Gràcies, i perdoni.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pardell. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, el nostre grup, en primer lloc, el que vol recalcar és que estem parcialment d'acord amb l'anàlisi que la diputada del Grup Mixt fa sobre la situació de la justícia a Catalunya, en el sentit, volem concretar i precisar, que és veritat que hi ha una excessiva rotació, que és cert que hi ha una excessiva interinitat i que, per tant, diríem, els recursos humans que han de servir aquestes places són insuficients i hi ha dificultats per a poder cobrir les places.

Ara bé, el que proposem, doncs, és, tal com ha dit també la diputada Agnès Pardell, instar –tal com ha fet ja el Govern de la Generalitat, però ara, doncs, crec que també ho podem fer com a Parlament, i si ho fem per unanimitat millor, perquè encara tindrem més força– el Ministeri de Justícia per tal que convoqui una..., o sigui, proveeixi amb caràcter extraordinari i organitzi una convocatòria per al quart torn, destinada a lletrats amb més de deu anys d'experiència, per tal de cobrir bona part d'aquestes places vacants. I a més a més, doncs, pretenem que anualment aquesta convocatòria es vagi reiterant, no? És una mesura concreta, que creiem que serà eficaç i que, a més a més, doncs, podrà resoldre en part aquests problemes que abans esmentava.

Ara bé, nosaltres, més que preocupar-nos per què els burgalesos o els vallisoletans, per posar-ne dos exemples, no tenen gaire interès a venir a Catalunya, tot i que és benvinguda qualsevol persona de l'Estat que vingui aquí a treballar, però més que..., encara ens preocupa més una altra cosa: per què els catalans o les persones que resideixen a Catalunya tenen molt poc interès a optar a una plaça de jutge. És a dir, això encara ens preocupa molt més, perquè entenem que revela que l'actual sistema d'oposició és un sistema obsolet, poc atractiu, ineficaç, i nosaltres creiem que es podria substituir, per exemple, per un postgrau de dos o tres anys, tutelat per una mena de consorci en el qual participessin, doncs, la universitat, la Generalitat i el Consell General de Poder Judicial o el seu equivalent a Catalunya, i que des d'un nivell d'exigència alt pogués, realment, procurar que cada any s'incorporessin un nombre important de catalans i catalanes al món de la justícia i, en aquest cas, a la judicatura. Crec que des de Catalunya podríem fer una proposta d'aquestes característiques, tot i que ja veuríem si a Madrid ens l'acceptarien, no?, però a vegades hem de ser una mica agosarats.

Ara, de cap manera admetrem, doncs, rebaixar les exigències lingüístiques als jutges que vénen de fora, entre altres coses, perquè no són tals, aquestes exigències lingüístiques. La Generalitat no exigeix a cap jutge que utilitzi el català o que aprengui el català. No senyor; no, senyor Rivera, no; no ho exigeix a cap jutge. El que fa és incentivar, el que fa és proposar. I el tracte és exquisit, donant facilitats i informant-lo de la realitat lingüística. El problema és que a vostès, tot i que s'autodenomenen «el partit dels ciutadans» els és ben bé igual els drets lingüístics dels 7 milions i mig de ciutadans que tenen el català com a llengua pròpia o com a llengua oficial, i els és ben bé igual els drets dels centenars de milers a qui els agradaria, si han de ser jutjats, fer-ho en català. Els és ben bé igual, i no han presentat mai cap proposta per a preservar els drets d'aquests ciutadans. I, perquè aquests ciutadans puguin utilitzar amb tota normalitat el català a l'Administració de justícia, els jutges han de saber català, perquè un jutge que no sap català, encara que no vulgui, està condicionant els comportaments lingüístics de les parts i dels lletrats, els està condicionant. Per què? Perquè té una posició de domini que li confereix una autoritat. I, per tant, és molt difícil que si un jutge no sap català les parts s'expressin en català, és molt difícil. I, per tant, en aquest moment aquests drets no estan garantits.

I en aquest moment, si a més relaxem, diríem, aquestes polítiques d'incentivació del català, el que pot ser que acabem aconseguint és que acabi desapareixent de l'Administració de justícia, perquè té una presència minoritària, insuficient i que està molt per dessota de la seua presència real a la societat. Però ja sabem que a vostès, en lloc de preocupar-los els drets dels ciutadans, només els preocupen els drets dels ciutadans que no tenen interès a expressar-se en català.

Per tant, els votarem en contra el segon punt de la moció, i d'acord amb la moció que tenim consensuada, que erm sembla que podem consensuar amb Convergència, i ja veurem si s'hi afegeixen —em sembla que sí— les altres forces, doncs, el que farem és aprovar per unanimitat... (*Veus de fons.*) Conjunta, d'acord; doncs, conjunta, cap problema. Conjunta, cap problema, conjunta; si m'he equivocat, rectifico. Doncs, el que farem és, des d'una posició unànime i unitària, reforçar les gestions que ha fet la Generalitat de Catalunya fins ara, per tal d'instar l'Estat que organitzi aquesta convocatòria extraordinària...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...de quart torn, que esperem que tindrà continuïtat en anys posteriors.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, per anunciar que donarem suport a la moció, ja que tota acció encaminada a millorar o intentar millorar el funcionament de l'Administració de justícia a Catalunya rebrà i ha rebut sempre el nostre recolzament.

En la majoria de les intervencions que m'han precedit estem pràcticament d'acord amb tot el que s'ha dit. Podríem puntualitzar, matisar i inclús anar més enllà i buscar un rerefons que nosaltres no observem.

I, com que no l'observem, donarem suport a la moció, als seus dos punts, i també evidentment a la transacció que hem signat, tinc entès, tots els grups. I per tant no hi ha dos esmenes diferents, sinó que n'hi ha una sola, transaccionada; pel nostre grup també ha estat signada.

Ara bé, a partir d'allí fer el discurs, entenem, de la llengua, del català o del castellà, per nosaltres és sobrer —per nosaltres és sobrer. Per diversos motius. Primer, perquè no hi ha confrontació a l'Administració de justícia entre el català i el castellà, no n'hi ha; simplement i planerament, no n'hi ha. I com que no n'hi ha i aquest problema avui en dia no es dona, nosaltres no volem entrar a generar un problema.

En la majoria de jutjats s'enraona en català o en castellà, sense cap tipus de problema —sense cap tipus de problema. Al ciutadà, al justiciable, el que el preocupa no és si la sentència es redacta en català o en castellà, sinó el contingut de la sentència i que aquella sigui una sentència elaborada, treballada i dictada pel professional millor qualificat possible. I aquesta és la realitat de la justícia a Catalunya. Que certament s'utilitza molt més el castellà que el català? Cert. Escolti, la immensa majoria de les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya són en castellà —són en castellà. Això és una realitat. A mi no em preocupa, aquest fet. A mi el que em preocuparia és que aquestes sentències no tinguessin la qualitat jurídica suficient per donar resposta al problema plantejat. Això sí que em preocuparia, i molt. I com que això no es dona, al nostre grup parlamentari no ens preocupa i no volem entrar en aquest debat de la confrontació.

Vivim de realitats, i la realitat és la que és. S'utilitza més el castellà que el català i s'utilitza molt més el català que l'aranès, que també és oficial. Molt bé. Mentre les sentències siguin correctes, siguin i tinguin un contingut jurídic adequat i donin resposta al ciutadà, per nosaltres no hi ha problema. I si algun dia de futur aquest problema existeix, doncs, ja emprendrem les accions necessàries que creguem oportunes per posar-lo de manifest o per intentar solucionar-lo.

Ara, el cert —i en aquest cas s'hi ha referit la diputada senyora Pardell— és que hi ha un pla de modernització de la justícia d'abast nacional que en tres anys pretén que el panorama de l'Administració de justícia a tot l'Estat, a Catalunya també, evidentment, doncs, millori substancialment, l'actual situació. I hi ha una convocatòria, creiem que no ens equivoquem, de prop de 759 noves places de jutges, de 450 de fiscals i de 800 de secretaris judicials.

El que ens preocupa a nosaltres és que a Catalunya no passi de llarg aquest pla de modernització de la justícia, i per tant s'hi han d'esmerçar esforços. I aquests esforços els hem de fer conjuntament per optimitzar els recursos i per solucionar d'un cop, d'un cop per tots, la manca de mitjans, tant econòmics com humans, que dóna lloc a la saturació que realment hi ha als jutjats, que hi ha una situació preocupant, no greu, però preocupant sí. Per què? Perquè pot esdevenir greu.

Hi ha jutjats puntuals que sí, que efectivament tenen una problemàtica més acusada que uns altres, però en termes generals la justícia a Catalunya funciona raonablement bé. Susceptible de ser millorada? Evidentment, sobretot pel que fa a la seua agilitat. Aquest és un punt essencial per donar resposta al ciutadà i al justiciable. I possiblement l'Administració de justícia sigui l'assignatura pendent de la democràcia. Això només s'esmena amb un esforç pressupostari, que és el que cal fer i el que cal demandar, un esforç pressupostari per donar resposta a l'assignatura pendent de la democràcia que és l'Administració de justícia.

Gràcies, president, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, tenim un debat al voltant del diagnòstic d'un problema. En el problema tots hi coincidim: efectivament falten jutges titulars, jutges de carrera que ocupin les places judicials a Catalunya. En el diagnòstic, jo crec que hi han divergències profundes, especialment amb els proponentes. I m'ha estranyat molt sentir la senyora Núria de Gispert que deia que coincidia amb el diagnòstic, perquè estic segur que no compartirà que el problema és que el català és una barrera, com ha diagnosticat la senyora Rivera. No.

Com que ja s'ha dit prou a quin punt hem arribat respecte a la necessitat de cobrir i d'incrementar els torns, jo crec que val la pena en aquesta última intervenció fer una reflexió del tema més en profunditat, al nostre modest entendre. Estem parlant de quin ha de ser el jutge natural. Aquest és un vell concepte jurídic que va ser una conquesta democràtica: el dret al jutge natural.

I el jutge natural és aquell que surt de la mateixa societat. No és aquell que imposa el senyor feudal, ni el rei, sinó que és el jutge que ha sortit de la mateixa societat. I això és quelcom més que saber o parlar la llengua del país. Sobretot, en un país que té dret propi, com Catalunya, el jutge natural és aquell que coneix, que s'insereix en la realitat del país, que coneix el dret que ha d'aplicar –i aquí, senyor Montanya, m'agradaria molt examinar les sentències en què s'hauria d'aplicar el nostre Codi civil i moltes altres disposicions administratives d'aquest país, que són ignorades, no per mala fe, sinó perquè no han rebut la formació per conèixer que

aquest és el dret natural, el dret propi, no natural, el dret propi del país–, i també el coneixement i la identificació amb la realitat social en què s'insereixen. Aquest és el tema. És a dir, el concepte de la carrera judicial, que s'hi va referir la consellera el primer dia i que no l'hem arreglat. Algú va dir que el 23-F va servir per arreglar, per una vegada, el problema militar a Espanya, i, si m'ho permeten, amb totes les distàncies, no hem tingut un 23-F de la justícia que ens permetés arreglar, d'una vegada, el problema d'una justícia heretada d'una situació determinada, i, si no, a determines situacions em remeto.

I el tema és què fem... (*Veus de fons.*) Em sembla que se m'ha entès la metàfora perfectament... (*Més veus de fons.*) Sí, sí, perquè algunes sentències de les que hi han avui en dia... No s'ha entès? (*Pausa.*) Doncs, quan tinguem més temps ja els l'explicaré. (*Remor de veus.*)

El tema és: què es fa amb la carrera judicial perquè el jutge que accedeix a l'exercici d'aquesta professió entengui que s'ha d'inserir en la realitat del país i com li fem entendre que a Catalunya pot realitzar..., li ho fem entendre i li posem els mitjans perquè a Catalunya pugui tenir una carrera professional judicial, des del jutge d'instrucció de primera instància fins al tribunal superior, amb la categoria, amb el reconeixement social, amb el reconeixement econòmic suficient perquè això sigui normal i natural en el nostre país. Aquest és el tema clau. No s'ha trobat aquest desllorigador. I el tema no és, doncs, que no parli, que no hagi de conèixer el català, no li posem impediments, no li ho posem difícil, no; fem que conegui el dret català, que conegui la llengua catalana, que s'insereixi en la seva realitat social, i llavors fa bona justícia. Aquesta és la nostra obligació, quan puguem disposar del nostre Consell Superior de Justícia de Catalunya, si és que el Tribunal Constitucional no se'l carrega. Aquesta és la clau.

Hi han hagut jutges –hi han hagut jutges– en aquest país, fins i tot en el període franquista, que venien d'altres punts d'Espanya –i no sé si estaria bé dir-ne algun nom–, que es van inserir, molts; s'han inserit perfectament en la realitat d'aquest país, i encara parlen castellà, però li asseguro que coneixen el dret català millor que tots els que estem aquí, i coneixen la realitat social, i han viscut i han combatut per la llibertat.

Per tant, aquest és el jutge que necessitem, no un jutge sortit..., no posat en una urna, no un... –i és un tema que a vegades he dit, moltes vegades–, no un *cuerpo nacional*. (*Veus de fons.*) No és un problema de *cuerpos nacionales*. És el tema que hom ha de saber que hi han determinades carreres que han d'adaptar-se a la realitat que han d'aplicar. I algú els hauria d'explicar això: primer, a les acadèmies, a les universitats; arreu de l'Estat s'hauria de saber que hi han realitats diverses, lingüístiques, culturals, jurídiques, i això hauria d'estar en l'*acquis* de cada un dels juristes que després vulgui accedir a la carrera judicial.

Perquè, mirin, senyors de Ciutadans, senyora Rivera, la igualtat que vostès prediquen, amb aquest concepte molt jacobí de *liberté, égalité, fraternité*, no és tractar igual els desiguals, és saber tractar com correspon aquells que són diferents. I nosaltres..., li agradi o no,

aquesta és una societat que, en el món del dret, fins i tot ni el franquisme no va ser capaç de suprimir el nostre dret civil, ni les nostres institucions, ni la nostra llengua. I per tant predicar la igualtat en aquest moment històric en el camp de la justícia és predicar el tractament diferent de la carrera judicial, dels continguts de la formació i sobretot del dret substantiu que s'han d'aplicar en el cas de Catalunya.

Comencem..., aquesta pot ser una bona mesura, la de convocar aquests quarts torns, perquè es puguin inserir i puguin incorporar-se persones procedents de la carrera judicial i jurídica de Catalunya. Però serà difícil; tenim un llarg repte per fer aquesta reforma que la justícia necessita, no només a Catalunya, sinó al conjunt de l'Estat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Carme de Rivera pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. De Rivera i Pla

A ver, respecto a las posiciones expresadas por los grupos parlamentarios y por los diputados que lo han hecho, pasaré a contestar uno por uno.

Respecto a las reticencias de la señora Pardell en cuanto a la motivación de nuestra moción, quiero decir que el único objetivo de nuestra moción es hablar de este tema, que se debata y que se vea que..., que se tome conciencia, que creo que todos los grupos hemos coincidido en que hay un problema –la consellera también coincidía el otro día–, y cómo abordarlo y cómo arreglarlo. Ese es el principal objetivo.

Y dentro de los problemas que nosotros vemos, que, repetimos, es que los jueces..., o sea, no vienen o se van..., primero, porque hay muchos problemas. Y pedimos la coordinación de todos los departamentos, el de Justicia, el de Economía y el de Educación, para que precisamente..., porque no vienen, además de por la lengua, que efectivamente nosotros vemos que es un problema..., no es el principal, el principal es el problema de la ratio de trabajo, la ratio de asuntos que tienen, la sobrecarga que hay en Cataluña. Y entendemos y estamos de acuerdo con la señora De Gispert en que se debería –y nosotros por eso lo aceptaremos– incentivar la venida, y es, pues, buscar incentivos, porque lo cierto es que los jueces o no vienen o huyen.

Señora Pardell, no podemos aceptar su enmienda en los términos en que está planteada, porque pide usted la supresión y la substitución de la nuestra. Nosotros queremos lo que queremos y hemos expresado allí lo que hemos expresado.

Respecto al señor Milà, los jueces que vienen a Cataluña ya tienen la especialización en derecho foral..., perdón, ya tienen la especialización del derecho foral... (*Veus de fons.*)

Y estamos de acuerdo y por eso hemos aceptado una transaccional del cuarto turno –sí la tienen.

No podemos coincidir con el señor Estradé, porque queremos que el ciudadano tenga derecho a una justicia digna, rápida y eficaz, y a eso va dirigida nuestra moción, principalmente.

Y por eso hemos aceptado una moción del grupo del Govern que se ha puesto..., aceptaremos una enmienda transaccional entre todos los grupos para arreglar este problema ya de una vez.

Señor Montanya, únicamente recordarles que ustedes tienen recurrido el artículo 102, que es el que prevé todos estos requisitos. Nosotros lo que queremos del Gobierno es un compromiso de que en caso de que el artículo 102 salga indemne del Constitucional se comprometan a no aplicarlo con rigurosidad.

Por tanto, solicitamos el apoyo a..., y nos mantenemos en el apoyo a nuestra moción y aceptamos, de todas maneras, la transacción propuesta por todos los grupos parlamentarios.

Gracias.

(*Pausa. La Sra. De Gispert i Català demana per parlar.*)

El president

Senyora De Gispert, de tota manera... (*Veus de fons.*) Senyora diputada... (*Més veus de fons.*) No, no, dic..., ja tenim la transacció, ja la tenim, i votarem la transacció en votació separada. El que passa és que... (*Més veus de fons.*) El segon punt s'ha de votar per separat, sí.

No, la reflexió que feia és que els torns de posicionament sobre les esmenes han de ser de posicionament sobre les esmenes.

Senyora De Gispert, té la paraula.

La Sra. De Gispert i Català

Gràcies, és per contradiccions...

El president

Un minut.

La Sra. De Gispert i Català

...amb el senyor Milà, que no sé ara on està el senyor Milà... (*Pausa.*) Exacte.

Jo he dit molt clarament que sobre el punt 2 no hi estava d'acord, i inclús he recordat, i vostè se'n recordarà, el Pla de normalització lingüística de l'any 2000, i he dit: «En aquell pla vam incentivar econòmicament les oficines i vam incrementar les sentències en català.» Per tant, ha quedat ben clar. I en castellà li diria: «La duda ofende.»

(*Pausa. El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.*)

El president

Senyor Estradé...

El Sr. Estradé i Palau

Sí, per al·lusions –gràcies, senyor president...

El president

Un minut.

El Sr. Estradé i Palau

Jo li volia dir a la senyora De Rivera que nosaltres també volem una justícia digna, eficaç i a més a més, si ho volen els ciutadans, que pugui ser en català.

Gràcies.

(La Sra. Pardell Veà demana per parlar.)

El president

Senyora Pardell...

La Sra. Pardell Veà

President, per tal que quedin clars els termes de la votació... El nostre grup ha demanat votació separada dels punts 1 i 2. Pel que fa al punt 1, hi ha una esmena que hem signat tots els grups parlamentaris.

El president

És que el punt 1 no es vota, en tant que hi ha una esmena transaccionada; per tant votarem la transaccional.

La Sra. Pardell Veà

D'acord.

El president

El punt 2, per separat. Havia quedat clar.

La Sra. Pardell Veà

Moltes gràcies.

(Pausa.)

El president

Votem, doncs, en primer lloc, el punt número 1, que de fet és la transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor i 1 abstenció.

Votem seguidament el punt segon.

Comença... *(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)* Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Es para hacer explicación de voto. Muy brevemente.

El president

Quan acabem la votació, senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias.

(Veus de fons.)

El president

No, encara no hem posat la votació, no.

Votarem el segon punt d'aquesta moció, tal com està en el seu text.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor i 115 vots en contra.

Senyor Domingo, té un minut exactament.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. La razón de mi abstención es que, compartiendo el espíritu de la moción que se ha aprobado, que es el hecho de que se cubran la mayoría de plazas vacantes en Cataluña, entiendo que el proceso es limitativo. Limitarlo exclusivamente a una convocatoria extraordinaria por el cuarto turno es excluyente cuando por mandato de la Ley orgánica del poder judicial tienen que convocarse forzosamente por oposición libre todas las plazas vacantes. En este caso, creo que sería conveniente que se hubieran hecho las dos menciones: convocatoria extraordinaria de cuarto turno y, al mismo tiempo, convocatoria extraordinaria de oposición libre. Creo que se ha limitado, y no entiendo la razón por la que nos hemos limitado.

De todas maneras, recordar que el hecho de que se cubran las plazas por cuarto turno no significa que todos los que accedan a la carrera judicial por vía de magistrados vayan a venir a Cataluña, y eso se ha de tener también en cuenta.

En todo caso, respeto el espíritu de la moción, pero no comparto su literalidad, y por eso me abstengo.

El president

El dotzè punt és la Moció sobre la desocupació... *(La Sra. De Gispert i Català demana per parlar.)* Senyora De Gispert...

La Sra. De Gispert i Català

Senyor president, jo voldria aclarir un tema: hi havien dos punts a la moció...

El president

El primer punt ha estat substituït per la transacció.

La Sra. De Gispert i Català

No, no ha quedat així de clar. I en... *(Veus de fons.)* No, no, no. I en la firma que hem fet tots la transacció era la transacció sobre dues esmenes, noves: una, presentada per el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i una altra, pels tres grups que donen suport al Govern. I no substituïen en cap moment el punt 1. *(Veus de fons.)* No, no, no, no està enlloc.

El president

Si no substitueixen el punt 1, no pot haver-hi transacció, senyora diputada. *(Remor de veus.)* Per tant, a partir del punt 1 i de les esmenes presentades...

La Sra. De Gispert i Català

No... Perdoni...

El president

Senyora diputada, en tot cas, el que hi ha és un paper firmat per tots els grups parlamentaris...

La Sra. De Gispert i Català

Sí...

El president

...en el qual hi ha una esmena transaccional que s'ha d'aguantar al damunt de les esmenes que vostè esmenta, però també damunt del punt, perquè, si no, no hi ha transacció possible. Per tant, s'ha fet així, d'aquesta manera, i el que ha quedat clar –i així ho he expressat en la votació, i la senyora Pardell ho ha demanat– és que el punt 1 era el que transaccionava, i el text que es vota és aquest estrictament, que hem aprovat, i el punt 2 és el que s'ha votat després.

La Sra. De Gispert i Català

D'acord, president, però l'esmena de Convergència i Unió era un punt 3 (*algú diu: «D'addició»*), d'addició –d'addició. I aquesta d'addició s'ha pactat amb una esmena del tripartit. Per tant, perdoni, però la senyora Pardell aquí no ho ha aclarit, i la senyora De Rivera tampoc, que jo sàpiga.

El president

En qualsevol cas, la senyora Pardell ha demanat la paraula, i jo he manifestat de veu que el plantejament era aquest. Insisteixo, a més a més... (*Veus de fons.*) Queda clar que s'ha aprovat la transacció i que s'ha rebutjat el punt número 2, i que el punt número 1 no existeix, en tant que està subsumit a la transacció.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desocupació (tram. 302-00216/08)

Passem al següent punt, que era la Moció sobre desocupació. Té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs. (*Pausa.*) Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta moció dona resposta a la interpel·lació que vàrem fer fa quinze dies sobre la desocupació. Una vegada més, Convergència i Unió presenta una iniciativa concreta, una iniciativa en la qual presentem des del nostre punt de vista una possible solució, si vostès volen sectorial, però un possible avanç en l'àmbit, doncs, del que és la situació de desocupació que vivim en el nostre país. Per tant, Convergència i Unió ens impliquem; per tant, Convergència i Unió ens arrisquem i fem propostes compromeses en aquesta cambra.

Vostès saben –ho hem analitzat moltes vegades– que la situació de crisi a casa nostra és una situació dura i que afecta d'una forma substancial tot el que és el tema de l'ocupació. A Catalunya tenim un nivell d'atur del 17 per cent, que és pràcticament el doble del que hi ha a la Unió Europea, tenim un atur juvenil entre els divuit i vint-i-quatre anys..., dels setze als vint-i-quatre anys –perdonin– que és prop del 40 per cent, i a més a més ens trobem amb una dualitat en el mercat de treball.

Per tant, la situació és greu, la situació és preocupant i cal mirar de donar-hi respostes. Cal mirar de donar-hi respostes i cal també acceptar, com ahir dèiem, que alguna responsabilitat en aquest àmbit hi té el Govern, el Govern de Catalunya i també el Govern de l'Estat. És evident que la crisi és mundial, és evident que la crisi afecta tothom, però també és evident que no ens ha afectat a tothom de la mateixa manera, i també és evident que les respostes donades pels diferents governs no han estat les mateixes. Per tant, les polítiques han afectat d'una forma clara també les conseqüències d'aquesta crisi.

Nosaltres, una vegada més, hi insisteixo, presentem iniciatives; en aquest sentit, dues iniciatives concretes. Una fa referència a la necessitat de ser més eficaços en la intermediació laboral. Vostès saben que aquesta és una iniciativa que Convergència i Unió fa temps que hem presentat en aquesta cambra i en la qual els hem manifestat que en la intermediació laboral el Servei d'Ocupació de Catalunya no és a dia d'avui, ni de lluny, una eina eficaç. Només el 2 per cent dels contractes laborals que es fan a casa nostra, només el 2 per cent, hi insisteixo, han estat intermediats pel Servei d'Ocupació de Catalunya. Per tant, en aquest sentit, alguna cosa falla en la intermediació que promou el Servei d'Ocupació. Per tant, cal ser més eficaços, cal, doncs, obrir, entenem nosaltres, les portes a la intermediació, als agents privats, i, evidentment, analitzar-ho i condicionar-ho conjuntament amb els agents socials. Aquesta és una necessitat que nosaltres els plantegem des de l'any 2007.

Però ara en aquesta proposta que nosaltres fem ja no hi som sols, i vostès ho saben. Aquesta és una iniciativa que fa pocs dies precisament el Govern central ha fet en la mateixa línia. En el document que vostès coneixen perfectament –Líneas de actuación en el mercado de trabajo, para su discusión con los interlocutores sociales en el marco del dialogo social–, precisament el Govern central una de les coses que defensa és el que des de l'any 2007 Convergència i Unió planteja: obrir la intermediació als agents privats. Evidentment, condicionant-ho, nosaltres també ho volem, però cal i creiem que és necessari obrir-ho.

Quina és la nostra segona proposta?, una segona proposta també en què en aquest sentit creiem que és necessari que hi hagi una implicació. Doncs, la segona proposta fa referència a allò que és essencial, que és la necessitat de crear més ocupació. Superar, per una altra banda, també la dualitat existent en el mercat de treball, tots ho sabem, i que això existeix d'una forma, doncs, si vostès volen, més ampliada, més greu, més punyent en l'àmbit dels joves. Cal donar una resposta a

la necessitat, hi insistim, de creació de llocs de treball, i també a la necessitat, doncs, de superar la dualitat en el mercat laboral.

Per tant, nosaltres creiem que cal donar-hi resposta i Catalunya pot donar una resposta. És en aquest sentit que el que proposem és que el Govern de Catalunya, en el termini d'un mes, presenti un document, que aquest document sigui discutit en el Parlament de Catalunya, i també amb els agents socials, i que en el termini màxim de tres mesos hi hagi una proposta catalana de quina ha de ser aquesta reforma laboral. En altres crisis, des de Catalunya hem estat líders, hem liderat el que és la resposta a la crisi. Segurament això era possible quan els diputats, doncs, del Govern de Catalunya, en aquell cas de Convergència i Unió, eren uns diputats que a Catalunya i també a Madrid podien defensar les mateixes coses, que a Catalunya i a Madrid podien tenir una veu única, independent. I en aquest sentit és una llàstima que a dia d'avui els vint-i-cinc diputats socialistes que hi han a Madrid no ho siguin des de la veu de Catalunya, sinó que ho siguin en el seguidisme del Partit Socialista Obrer Espanyol i, per tant, no presentin aquest lideratge que cal a Catalunya i que també cal, no ho dubtin, al conjunt de l'Estat, perquè a dia d'avui alguna cosa falla...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...quan als nivells d'atur som campions tant a l'Estat espanyol com a Catalunya en el marc europeu. Alguna cosa, alguna responsabilitat hi té el Govern central, i també Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, aprofitaré el torn per posicionar-me amb relació a la moció presentada per Convergència i Unió i, alhora, presentar l'esmena que hem registrat.

La primera cosa que voldria dir als tres grups que donen suport al Govern davant d'aquesta moció, que ja anticipo que compta amb el nostre suport, òbviament... Dic «òbviament» perquè, entre altres coses, en el debat que vam tenir ahir en aquesta cambra, debat extraordinari sobre la crisi econòmica, vàrem parlar d'aquests temes, i concretament, en el paquet de les mesures que el Grup Parlamentari Popular va presentar, aquests dos conceptes, redactats d'una manera diferent, hi eren, a la nostra proposta, eh?, tant la part que fa referència a la millora de l'eficiència del Servei d'Ocupació de Catalunya, pel que fa específicament a la intermediació, com també pel que fa –i de fet va ser un dels tres eixos principals de la nostra proposta, del nostre plantejament– al fet que des

de Catalunya, en clau catalana, féssim precisament una aportació al conjunt de l'Estat espanyol, en el sentit de fer una proposta de reforma del mercat de treball, per fomentar la creació d'ocupació, tal com ha explicat molt correctament la diputada Meritxell Borràs, no? Per tant, el nostre suport hi és d'antuvi.

Jo vull fer només una reflexió, que és la següent. És a dir, considerem paradigmàtic i alhora contradictori que dues iniciatives que finalment acabaran, d'una manera o altra, prosperant... Perquè vostès ho saben, que aquestes dues iniciatives estan plenes de sentit comú –estan plenes de sentit comú–, són absolutament raonables i estan absolutament en la línia del que actualment es necessita i tothom demana: sindicats i empresaris, treballadors i empresaris; tothom està demanant el mateix. I aquí, tots els que estem aquí representant els diferents grups parlamentaris sabem que el camí haurà de ser aquest.

Sabem que el servei públic d'ocupació català té una deficiència des del punt de vista de la utilització que fan els agents econòmics de l'eina per poder intermediar, això ho sabem. I no s'ho prenguin com una crítica al servei en si, que també podria ser-ho, evidentment, no?, perquè fa anys que diem el mateix, eh?, vull dir, anem repetint la mateixa història cada vegada que sortim a parlar del tema. Però no s'ho prenguin només com una crítica: prenguin-s'ho com una proposta positiva i constructiva. O sigui, què és el que volem? Que el servei públic català d'ocupació sigui eficient. Que estàn en contra d'això? –que estàn en contra d'això? Eh que no? És que si no estiguéssim d'acord amb aquesta afirmació el que hauríem de fer és suprimir-lo.

Avui, a les quatre i vint-i-cinc minuts de la tarda, jo he entrat per internet a la web per consultar com està en aquests moments el tema de la intermediació a Catalunya al servei públic d'ocupació; hi he entrat fa re, a les 4.25. I en aquests moments hi havia 5.220 ofertes de feina, 5.220 ofertes, allà, eh? Això, per la ratlla de les 600.000 persones que busquen feina a Catalunya; és a dir, no arriba a l'1 per cent, això. I hi han, alhora, 4.928 oportunitats de formació. Com s'ha dit abans, tan sols..., és menys, no arriba al 2 per cent el nombre de contractes dels que es formulen a Catalunya que passen per la utilització del servei d'intermediació públic de Catalunya. És evident que alguna cosa està fallant.

Per tant, si som capaços d'articular un sistema que, obrint el servei i permetent també que des de la iniciativa privada, es pugui agilitzar i dinamitzar aquest servei, és evident que obtindrem un resultat millor d'un recurs que és públic. I el que nosaltres no concebem és que un recurs públic no sigui eficient i, en tot cas, que des de qui governa no es prenguin totes les mesures necessàries que tal que això sigui així. I em consta a més a més que els seus socis d'altres indrets d'Espanya també comparteixen aquesta idea i que aquest és un debat que està a sobre la taula. I jo entenc que no s'hi oposaran vostès, no? Per tant, si això és així, per què avui no podríem ja des d'aquí també donar un impuls a aquesta iniciativa?

I pel que fa a la reforma laboral, insistir en la mateixa tesi que vaig desenvolupar ahir, amb poc èxit des del punt de vista dels resultats en les votacions, no? És a

dir, som capaços també des de Catalunya de fer una proposta constructiva en la línia del que cal en el mercat de treball, des del punt de vista de la seva reforma? Clar que sí, per què no? Per què no ho podem fer? Tenim suficient experiència, hi ha una bona relació perquè existeixi un model català de funcionament de les relacions laborals, és cert, entre empresaris, Administració i sindicats; utilitzem aquest consens més l'aportació dels grups parlamentaris catalans per fer una proposta en l'àmbit de la reforma del mercat de treball i presentem-la a les Corts Generals de l'Estat.

La nostra esmena és purament tècnica; el que feia era clarificar des d'un punt de vista del text que aquesta és una esmena feta, concebuda..., perdó, una proposta concebuda des d'aquí, des de Catalunya, per portar-la al Congrés dels Diputats com a proposta catalana de reforma del mercat de treball.

Aquesta és la nostra esmena que entenc que pot ser transaccionada amb el grup proponent, i el que ens agradaria és que es pogués votar.

El nostre vot serà favorable i en tot cas quedarem a l'espera de conèixer quina és la posició de Convergència i Unió amb relació a les esmenes presentades pels tres grups que donen suport al Govern. Però en qualsevol cas, òbviament, el nostre vot serà favorable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila per defensar l'esmena presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. De fet avui és un dia de bones notícies, perquè s'han convertit en fets temes que hem parlat en aquest hemicicle: els plans locals d'ocupació de ja estan convocats, la renda a autònoms també ja està en marxa i l'acord pel traspàs de la inspecció del treball també.

Bé, de fet, els tres grups que donem suport al Govern vam plantejar una esmena en la línia de recollir en un únic punt donar suport al diàleg social, marc en el qual, per nosaltres, s'han de plantejar totes les propostes que vostès fan en la seva moció. La mateixa consellera ho deia en la interpellació; aquest és el nostre estil de fer les coses: amb el diàleg, amb el consens, sense imposicions i sense soroll, amb fets, amb els agents socials i econòmics, amb les empreses, amb els ajuntaments i amb les entitats.

Fruit d'aquest diàleg social, el passat mes de desembre el Govern de la Generalitat i els agents socials i econòmics van signar el pacte dels trenta compromisos, vuit dels quals fan referència a mesures per a l'impuls de les polítiques d'ocupació i també per mantenir i generar ocupació.

Ahir també el molt honorable president de la Generalitat ho deia, que en aquests moments la principal ur-

gència és la creació d'ocupació. I per aconseguir-ho és una condició necessària la reactivació de l'economia i la generació de confiança. Com també per nosaltres és prioritari atendre les persones que han perdut el seu lloc de treball i acompanyar-les a través de la xarxa pública, dels serveis públics d'ocupació, amb orientació, amb formació, en el seu trànsit cap a les noves ocupacions i garantint la protecció social a aquelles persones que la necessiten. Aquestes són les nostres prioritats.

També creiem que són necessàries reformes en el mercat de treball, però aquestes s'han d'orientar de manera pactada en diverses direccions: crear més ocupació, millorar-ne la qualitat i incrementar la capacitació i adaptació a empreses i treballadors; és a dir, una reforma laboral sana, equilibrada i sostenible, no que surti més barata pel que fa als acomiadaments.

Li recordo que l'impacte de la crisi és més greu en segons quins països en funció del model de creixement en què es basaven. I hem recordat moltíssimes vegades en quin model de creixement es basava el nostre país; justament sostenible o no ho era.

La sostenibilitat del futur creixement està en aquesta transformació del model productiu, que ja fa temps que el Govern està impulsant, promovent els sectors d'alt valor afegit, modernitzant els sectors madurs, com la indústria i els serveis tradicionals.

I aquest nou model evidentment requereix canvis i reformes, és clar, però que estiguin orientats a millorar la competitivitat, l'estabilitat en l'entorn flexible i el creixement equilibrat.

Ara bé, creiem que la nostra esmena, així com la seva moció, queden superades per les resolucions que vam aprovar ahir. D'acord amb aquesta iniciativa anunciada pel president, vam aprovar la convocatòria d'aquest Consell d'Institucions de l'Acord Estratègic, d'aquesta famosa cimera, amb l'objectiu d'actualitzar les mesures de l'acord, però també ampliar-les i establir les prioritats que siguin necessàries tenint en compte el context econòmic actual, però també l'impuls de polítiques d'ocupació en el marc de la transformació d'aquest model productiu, i les reformes en el context de les relacions laborals.

També els ho recordo, la reforma laboral catalana, doncs, no és competència de la Generalitat. Ara bé, el Govern, de fet, ja ha instat i ha fet propostes en la reforma que s'està duent a terme a nivell estatal; de fet ja ha anat aportant iniciatives com la del comptador a zero famós, que és un fet, és una realitat.

De fet, la vam sentir l'altre dia en la interpellació, senyora Borràs, posant-se més dramàtica, més punyent, més agressiva, confonent que allò que estan proposant soluciona realment els problemes. Jo crec que no és la manera d'aconseguir els resultats, ans al contrari, ajuda i contribueix a generar desconfiança i confusió, que és el que menys necessiten els ciutadans, les empreses, els mercats i, en definitiva, el nostre país.

I menys encara no acceptant les nostres esmenes, com fa sempre que li'n presentem, per poder dir que no els aprovem res. De fet, sobretot quan en el que insisteix

és a acordar allò que s'ha de fer a Madrid. I nosaltres continuarem insistint en el que fem i el que volem fer a Catalunya per solucionar els problemes dels catalans.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per fixar posició en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Bé, en la línia del que ha plantejat la companya Montserrat Capdevila, senyora Borràs, hem presentat una esmena a aquesta proposta de moció. La veritat és que ens agradaria que l'atengués i que l'atengués, bé, amb una voluntat constructiva en la mesura que estem davant del que és una reforma laboral que vostè sap perfectament que aquest Parlament de Catalunya malauradament no hi té competències. Volem desenvolupar un marc català de relacions laborals –volem desenvolupar un marc català de relacions laborals–, i ens agradaria que des d'aquest Parlament de Catalunya es pogués desenvolupar aquest marc català de relacions laborals.

Vostè planteja efectivament que el Govern de l'Estat proposi una sèrie de reformes, etcètera. Nosaltres ens adrecem a un acord que hi ha hagut entre els diferents agents econòmics i socials del país –Comissions Obres, Unió General de Treballadors, Foment del Treball, Pimec– el passat 19 de desembre on s'establien una sèrie de mesures per tal de fomentar l'ocupació i un canvi de model de contractació a Catalunya. I creiem que és des d'aquest acord català i des d'aquest àmbit català de decisió que hem de projectar i hem d'exigir al Govern de l'Estat que doni respostes en aquest moment a la situació dramàtica –s'ha de reconèixer, dramàtica– respecte a l'ocupació que vivim en aquest país.

Per tant, si alguna responsabilitat tenim els grups que en aquests moments estem donant suport amb majoria parlamentària al Govern de la Generalitat, és precisament de traslladar i de focalitzar davant del Govern de l'Estat quines són les preocupacions, quin és l'acord que hi ha hagut entre els agents econòmics i socials del país. Per tant, d'alguna manera, aquest diàleg social que s'està impulsant a nivell d'Estat i que ja hem aconseguit a Catalunya, traslladar-lo per aconseguir mesures concretes,

Nosaltres estem convençuts que de la mateixa manera que el seu partit a nivell de Madrid i a nivell de les Corts espanyoles està demanant aquest acord social, aquest acord entre els diferents agents econòmics i socials, doncs, d'alguna manera el que hem de fer és traslladar el que ja hem aconseguit a Catalunya cap a l'Estat espanyol.

Per això, doncs, en qualsevol cas, li demanem que accepti aquesta esmena que hem presentat, que d'alguna manera recull aquesta voluntat d'acord social, de diàleg social que en aquests moments hi ha hagut a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyora Borràs i senyor Milla, de passada, ja que s'ha posicionat també, l'explicació del primer punt. Evidentment en el primer punt a nosaltres ens trobarà sempre en la defensa de la necessitat de més recursos en el Servei d'Ocupació de Catalunya, en la necessitat de més recursos econòmics i humans. Això, malgrat els increments que pugui haver-hi..., aquí sempre ens posaríem d'acord.

L'altra qüestió és també que ens posaríem d'acord que, en aquesta intermediació i en aquest treball sobre el mercat de treball, hem de defensar el paper dels municipis com agents que també fan aquesta orientació i intermediació. L'altra qüestió és acceptar una proposta que el que ve a fer és pretendre la privatització dels serveis públics d'ocupació. I és el que hi ha al darrere –i en part la consellera és així com ja els ho va dir–; després es veuran les negociacions i les forces que tenen a Madrid els uns i els altres, i això es decidirà en superior criteri o en superior empenta de lobby; és allà on ens ho trobarem.

Amb relació al punt 2. Clar, ens parlaven de la reforma laboral i el planteig de la reforma laboral. Una, per nosaltres aquesta reforma laboral s'ha de trobar en el marc del Pacte de Toledo, que és on es troben els agents socials per treballar-ho. I creiem que és bo que sigui així i creiem que hauria de ser així.

I vostès a més a més, tornen a fer..., la senyora Borràs torna, doncs, a comentar aquesta sortida catalana. I jo entenc que pot haver-hi una sortida catalana o una proposta catalana o una via catalana a dir que tenim un país determinat, amb unes necessitats determinades, amb una indústria determinada, amb unes necessitats econòmiques també determinades. Ara, totes aquestes sortides, unes poden ser d'esquerra i unes poden ser de dreta, i per això és complexa una sortida catalana.

Perquè, evidentment, si fem cas de la seva proposta, vostès ho fien tot a la reforma d'aquest mercat de treball. I jo els pregunto: si ara vostès diuen que un nou contracte laboral farà que les empreses comencin a contractar a dojo, seria cert? És mentida, perquè la situació no passa per la reforma del mercat de treball i de la reforma laboral, per cert, sempre sobre el més dèbil, sempre sobre aquell que ja té un contracte temporal i precari, sempre sobre aquestes situacions. Jo no els sento una sortida catalana que digui: «Escolti'm, anem a impulsar mesures contra el sector de les finances.» Per què no diem alguna cosa d'aquests senyors de Caixa Catalunya que es van augmentar el sou el 33 per cent, eh? Per què no ho diem? Per què no ataquem sobre això? És a dir, és molt difícil fer un document on l'esquerra i la dreta, malgrat que alguns no ho vulguin, per disfressar les seves necessitats, continuïn existint.

I nosaltres, clar, quan es parla de lideratge, creiem que aquest Govern, amb els instrument que té, ha fet feina;

sempre se'n pot fer més, els deia, sempre es pot avançar més. Creiem que la nostra proposta era important, i de fet ahir vam una mica reblar el clau, ampliant-ho amb l'acord estratègic, la participació de tots els grups. Creiem que és interessant i creiem que era una proposta que es podia parlar. Però entenem que ens costarà molt, perquè, senyora Borràs i senyor Millo, costa molt poc fer-se fort amb els dèbils, és a dir, jubilació als seixanta-set, canviem els contractes, però costa moltíssim –costa moltíssim– ser dur amb els poderosos, i és davant d'aquests que ens hauríem de plantar.

I jo els proposo això, parlem de debat fiscal i de persecució del frau fiscal? Parlem de fiscalitat progressiva per sortir de la crisi? Parlem de com està el sector energètic, per cert, privatitzat, i ja veiem amb quins resultats? Parlem de tot això i busquem una sortida catalana a la crisi que vulgui ser exportable? Per tant, com que ho trobo difícil, que vostès s'hi vulguin sumar, les batalles hauran de ser diferents.

Nosaltres afirmem que les solucions no poden venir de la mà de reincidir en les causes que han donat fruit a aquesta crisi, però és que encara menys que a sobre alguns la vulguin aprofitar per acabar de reblar-hi el clau: desregular el mercat de treball no, és incompatible absolutament amb la nostra aposta per la productivitat; abaratir i facilitar l'acomiadament no crea llocs de treball, només accelera la destrucció d'ocupació i la substitució de llocs de treball fixos per altres inestables; congelar salaris produeix una major contracció del consum, i reduir les cotitzacions socials només serveix per deteriorar els sistemes de protecció social i les pensions.

I, alguna estona, m'agradaria trobar aquí el senyor Teixidó i el senyor Cleries fent compatibles les seves dues propostes.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Carmen de Rivera, pel Grup Mixt, té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Diputats, diputades... Para fijar la posición de Ciudadans respecto a la moción presentada por el Grupo de Convergencia y Unión sobre el desempleo en Cataluña. Durante la sesión de ayer se ofrecieron datos de paro que todos reconocemos alarmantes y se describió la situación económica desde diversos indicadores. Se hizo patente la necesidad de un gran pacto y la dificultad que tenemos los representantes de los catalanes en establecer un marco de acción común en beneficio de Cataluña.

En el debate de esta moción nos volvemos a encontrar en un tema en el que los grupos mayoritarios de este Parlamento están de acuerdo en que hay que adoptar medidas extraordinarias, medidas que se podrían aprobar con una amplísima mayoría, y sin embargo se siguen oponiendo mutuamente. Y ustedes siguen perdiendo credibilidad, creyendo que ganan votos en este rifirrafe partidista, y los catalanes pierden una acción parlamentaria y que esté a la altura de las circunstan-

cias. No es un momento para bloquear iniciativas que impidan que las medallas se las cuelguen los otros.

En esta moción se tratan dos puntos que constaban recogidos de modo muy similar en la propuesta de resolución que Ciudadans presentó durante el Pleno extraordinario de ayer, concretamente en el sentido de tomar medidas contundentes para reducir la enorme tasa de paro juvenil y para establecer formas de colaboración con el sector privado que incluyan fórmulas de cooperación entre el Servei d'Ocupació de Catalunya –el SOC– y las agencias privadas de colocación.

Entendemos que respecto al punto de la reforma laboral o la posibilidad de efectuar contratos, esto se sitúa fuera del ámbito competencial de la *conselleria* y pertenece al ámbito competencial del Gobierno central, del Ministerio de Trabajo, pero entiendo que Cataluña puede perfectamente liderar y estar presente, como nosotros solicitamos ayer..., conseguir que las comunidades autónomas –Cataluña...– estén presentes en este debate que se debe necesariamente hacer y que todos estamos de acuerdo en que así debe ser.

Sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya y las agencias privadas de colocación, nosotros no queremos, evidentemente, *privatizar* el Servei d'Ocupació de Catalunya. Nosotros lo que queremos es que mejore y que se implemente todo lo que se pueda; pero, evidentemente, tampoco hay ningún problema en que coexista un servicio de colocación privado. De hecho, las ETT están haciendo funciones de emplear a trabajadores en empresas y que están buscando... Yo no sé cómo tendría que mejorar o las soluciones que se pueden buscar para que verdaderamente el Servei d'Ocupació de Catalunya cumpla sus funciones, pero lo cierto es que solo está dando empleo al 1 por ciento de desempleados catalanes, cuando somos 600.000.

Por todo ello, nosotros daremos apoyo a esta moción, en el «bienentendido» que lo que queremos es que se busquen medidas para mejorar todo el tema de la desocupación.

Gracias.

El president

La senyora Borràs pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Partit Socialista diu que ens ha presentat dues esmenes i ens demanen... –el Partit Socialista, també Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana–, dues esmenes, ens demanen que els les votem i ens diuen que, home, si no, després donem pretext, donem excuses, que no ens voten les nostres propostes. Home, és que una de les seves..., de dos punts, d'entrada vostès ens en suprimeixen un. Hem d'estar d'acord que ens suprimeixin el document en el qual, per exemple, demanem que al Servei d'Ocupació de Catalunya s'obri la intermediació a agents privats?, una cosa que des del Govern central... Vostès en són conscients? El Govern central, al document que ha elaborat, demana precisament això. És a dir, la mateixa

iniciativa, el Govern central l'està impulsant. Nosaltres fa tres anys que els ho diem; han dit que no des de l'origen i segueixen dient que no quan ara vostès, el Partit Socialista, modifica la seva posició i ara diu que sí, que obrim la intermediació a altres agents. Però aquí, en el Parlament de Catalunya, vostès s'entroquen i segueixen demanant que no tiri endavant.

Per una altra banda, vostès ens diuen que no poden votar-nos-ho perquè vostès volen que hi hagi diàleg social i que es tinguin en compte els agents socials. Escoltin, tant en el punt 1 com en el punt 2... El punt 1 diu: «conjuntament amb els diferents agents socials i econòmics»; això és diàleg social, tenir-los en compte. I en el punt 2 diu: «Les propostes seran consensuades amb els agents socials.» Escoltin, si volen pretextos, mirin de trobar algun element que sigui més creïble, però no, doncs, un element absolutament..., que no respon a la realitat. I, per tant, si volen pretextos per no votar les noves iniciatives, hi insisteixo, busquin-ne d'altres, però no aquells que... Els nostres documents precisament acrediten que volem diàleg social i que volem tenir en compte, doncs, els agents socials i econòmics.

Per tant, nosaltres seguim tirant endavant, volem que aquestes iniciatives vegin la llum, creiem que són unes propostes positives per al conjunt del país, i, davant del seu no continuat, nosaltres seguirem fent propostes; la mantenim avui i la seguirem presentant en el futur. Vostès ja saben que –ahir els ho dèiem, no?–, doncs, pràcticament el 90 per cent de les nostres iniciatives han estat rebutjades, a vegades amb pretextos tan poc sòlids com això, que no volem el diàleg social, quan en un document de dos punts en tots dos punts sol·licitem que es facin aquestes iniciatives amb diàleg social.

Aquest dematí votaven en contra de la morositat; voten en contra de la intermediació laboral, que s'obri, doncs, als agents privats... La qüestió és no tirar endavant iniciatives que, certament, estan presentades per Convergència i Unió amb la voluntat de fer front a la crisi d'una forma més eficaç de com ho està fent el Govern de Catalunya i de com ho està fent el Govern central.

I, no ho dubtin, ens deien també que aquestes iniciatives..., que el tema de la reforma laboral correspon al Govern central; és cert. Per això la nostra iniciativa diu que es debati en el Parlament de Catalunya, que surti una iniciativa a nivell del Parlament de Catalunya i que es traslladi a les Corts espanyoles. Sabem perfectament de qui és la competència, i per això ho emmarquem.

En aquest sentit, hem fet una transaccional amb el Partit Popular que deixa ben clar que cal elaborar una proposta catalana de reforma laboral, a presentar davant les Corts Generals, perquè sabem molt bé de qui és la competència, però sabem també molt bé que, si vol, Catalunya pot liderar, cosa que vostès a dia d'avui no en tenen intenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Hi ha alguna petició de votació separada? (*Pausa.*) No.

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquesta moció, amb la transacció acceptada.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 67 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les competències estatutàries en matèria d'educació (tram. 302-00217/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les competències estatutàries en matèria d'educació. Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(*Remor de veus. Pausa.*)

El vicepresident primer

Si us plau... –un moment, senyora Rigau–, si us plau, senyores i senyors diputats, perquè es pugui substanciar aquesta moció amb una imprescindible tranquil·litat... Té la paraula, senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Dilluns passat, el 22 de febrer, va fer vint-i-cinc anys que moria Salvador Espriu. Mirin, Salvador Espriu el 1981 va adreçar una carta als mestres de Catalunya, una carta molt bonica que jo personalment, com tants altres mestres, guardo amb molt d'afecte. En aquella carta ens deia: «La nostra llengua, la nostra cultura, almenys des de temps que amb sintètica entesa convencional anomenen moderns, han viscut sempre injustament, incòmodament i estupidíssimament amenaçades des de fora i des de dintre, amenaçades des de fora i des de dintre pels estranys a la nostra identitat com a poble i a la nostra genuïna i irreductible personalitat, i per nosaltres mateixos.»

M'ha semblat que era oportú citar aquest fragment de la carta als mestres de Catalunya que ens va adreçar Salvador Espriu, com a homenatge, lògicament, però també perquè entenem, des de Convergència i Unió, que l'exercici de les competències estatutàries i tot allò que està previst a la Llei d'educació a Catalunya pot estar amenaçat.

No és que ens puguin prendre les competències; clar, lògicament dependrà de la sentència del Tribunal Constitucional, però no estic parlant d'això. Estic parlant de la renúncia, que és més dolorós; estic parlant de les competències de Catalunya, que poden ser harmonitzades, com vam explicar a la darrera interpellació amb relació a la qüestió que avui defensem en la moció, amb relació a aquesta proposta de LOAPA educativa que en el marc del Pacto político y social en educación, a nivell d'Estat, pot esdevenir.

I vostès em diran allò del conseller: «No es posi la bena davant de la ferida.» No, és que ja tenim documents, és que això avui ja ha pres una nova dimensió. I avui, doncs, coincideix que, mentre aquest matí a Madrid tancaven aquest tema, avui nosaltres presentem una moció que ens ha de permetre valorar si les propostes presentades a la Conferència de Consejeros s'adeqüen a les competències estatutàries i a la LEC, no fos cas que passés com en algun reial decret que vostès deuen recordar, que, per no haver demanat els informes jurídics pertinents, el Govern de Catalunya hi va donar el vistiplau i després vam haver de córrer, a instàncies d'aquest Parlament, a recórrer-hi. Entenguin, per exemple, tercera hora.

Que les nostres competències i, per tant, la nostra llengua i la nostra cultura –allò que els he pogut llegir de Salvador Espriu– puguin estar amenaçades depèn evidentment..., que tingui èxit o no depèn de la nostra fortalesa i depèn de la nostra concepció. Perquè, és clar, ens sorprèn –ens sorprèn– que el Govern de Catalunya no tingui una actuació més clara entorn d'aquesta proposta loapitzadora.

Vostès em diran: «Escolti, vol dir que és una LOA-PA, això que els estan presentant?» Mirin, els citaré el que permet un temps de la moció. Però el document deixa ben clar –el que avui els han donat– que «la Administración educativa del Estado, ministerio y administraciones, nos hacemos corresponsables de las propuestas y medidas y nos comprometemos a trabajar juntos».

És que les comunitats també treballaran ara, conjuntament, per desenvolupar les competències de l'Estat? No, perquè podria ser un canvi d'enfocament. No, no, l'Estat es reserva les pròpies, no ens hi deixa entrar, però ells entren en les nostres. Escolti, quina coresponsabilitat és, aquesta?

És que podem ara formular els objectius mínims conjuntament? Podrem formular les condicions d'accés a la docència conjuntament? No. Són ells que es proposen intervenir.

Però hi han intervencions en el document..., que diu «impulsaremos, desarrollaremos, incrementaremos...»; n'hi ha una de cabdal per nosaltres, que és la renúncia a l'avaluació interna del sistema. Quan aquest document avui aprovat diu que hi haurà una prova a ESO i una a primària que es farà a través de l'Institut Nacional de Educación, s'està compromentent d'una manera claríssima el que diu l'article 131 de l'Estatut, que, com a matèria exclusiva, diu que correspon a la Generalitat la inspecció i l'avaluació interna del sistema educatiu. I qui té l'avaluació té el currículum; tu no pots avaluar si no has formulat els objectius, i per tant regalar l'avaluació és regalar el currículum, i regalar el currículum és regalar l'ordenació del sistema educatiu.

Per tant, no estem només davant d'un document que ens pot preocupar...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...per les formes verbals –vaig acabant, senyor president–, sinó perquè té una intencionalitat claríssima «loapitzadora», harmonitzadora, que tot i formalment respectar les competències genera una dinàmica en la qual ens podem trobar que Catalunya no deixi la veu clara.

I, per tant, perquè puguin tenir la veu clara, els demanem que ens donin suport a la moció, que pretén valorar jurídicament aquestes propostes i el seu abast.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar l'esmena dels tres grups que donen suport al Govern, té la paraula el senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Intervenim en nom dels tres grups que donem suport al Govern. Els hem de dir, en primer lloc, que no acabem d'entendre ben bé la moció; no entenem ben bé l'abast de l'explicació, ni tampoc el contingut concret del text de la moció presentada.

Recapitulant, del contingut de la interpellació del darrer dia i l'explicació d'avui de la moció, però sobretot la interpellació del darrer dia i el text presentat, ens sembla poder concloure, almenys, que el Grup de CiU, que presenta la moció, està interessat en les competències estatutàries, podem dir això, en matèria d'educació, però també en aspectes de política general que ultrapassen, de molt, la moció i que potser serien pròpies d'altres iniciatives parlamentàries.

Del que es tracta de fer o de parlar principalment, al nostre criteri, atenent el contingut concret de la moció, no és tant d'aquests aspectes de tipus general sinó de veure com aconseguim un pacte per a l'educació a l'Estat i com compatibilitzem això amb la preservació de les competències estatutàries que es preveuen a l'Estatut de Catalunya, a la Llei d'educació de Catalunya i a la Llei orgànica d'educació.

Aquest és el tema i no altre, no?; no els retrets sobre situacions inexistents, o imaginàries, o intuïdes, sinó com fem la feina, és a dir, com formulem un pacte, com prenem la iniciativa per fer aquest pacte i el fem compatible amb el que volem. Es tracta d'això i no d'altra cosa que d'això.

Quant al tema objecte de la moció, que és el de les competències, vostès ens vénen a dir que el Govern central ha iniciat unes conversacions amb els altres grups polítics per mirar d'acostar posicions en matèria política educativa. Cert, és veritat; el Govern central ha començat a fer això.

Ens diuen també que avui mateix hi ha una reunió de consellers autonòmics per abordar aquest tema. Efectivament, també és cert, també hi ha aquesta reunió.

I també ens diuen que no es fien de la gestió del Govern central, perquè pensen que es pot vendre les competències educatives de Catalunya o les pot sacrificar.

És a dir, d'una banda, constaten un fet que és real, que és que el ministre Gabilondo intenta seguir els passos de Catalunya en matèria d'educació formulant un pacte d'Estat, i d'altra, expressen un temor, que és que els fa por que no ha faci prou bé, que el ministre Gabilondo no ho faci prou bé. També és cert, no que el ministre Gabilondo no ho faci bé, sinó que vostès tenen el temor que el ministre Gabilondo no ha faci bé, no? Aquest em sembla que és el resum, no?

Nosaltres els hem de dir que la voluntat d'aproximació de polítiques educatives del Govern central no es circumscriu a un sol grup polític; és indiscutible que la relació amb relació a aquest tema amb el Partit Popular, del Govern central, esdevé més visible i més transcendent, però el pacte que es formula s'adreça a tots els interlocutors de l'arc parlamentari, no a un, sinó a tots i a cadascun dels interlocutors de l'arc parlamentari.

I és aquí on veiem alguna incongruència, pel que ens expliquen, no? Per una raó molt simple, que és que un d'aquests interlocutors, militant conspicu del pacte educatiu, no és altre que un polític que actua a Madrid que es diu Josep Antoni Duran i Lleida. Doncs, bé, Josep Antoni Duran i Lleida, a qui per força vostès han de conèixer, no m'ho negaran, diu que ell desitja un pacte per a l'educació, ho diu, entre interlocutors del Congrés dels Diputats i que sens cap mena de dubte està disposat a aquest pacte. Ha dit textualment a diferents mitjans de comunicació: «Signarem aquest pacte perquè l'hem demanat des de l'inici; volem un pacte a nivell d'Estat en matèria d'educació», diu, el senyor Josep Antoni Duran i Lleida.

D'aquestes afirmacions en deduïm, ja ens corregiran si anem errats, senyora diputada, doncs, que vostès sí que estan a favor d'aquest pacte d'Estat a Madrid i de signar-lo, a tenor del que diu el representant de vostès a Madrid, i que el temor estaria centrat més bé en un altre àmbit, que és en el seu possible contingut; els fa por el contingut. Per tant, es tractaria de recolzar el pacte però de vigilar el contingut, pel cas que envaïs competències estatutàries.

Quant a tot això –pacte, temors, continguts–, nosaltres els volem dir que, tal com indicava el conseller d'Educació, el pacte s'ha de considerar com un diàleg, com un camí que té per objectiu acostar posicions en aquest sentit, i ha de ser a través de la mateixa dinàmica de les conversacions que s'ha d'anar veient què és el que és més convenient en termes de discurs i de contingut.

Aquest pacte que promou el Ministeri d'Educació té una referència, un episodi en la conferència d'educació que es realitza a Madrid avui. La reunió d'avui és una més en aquest camí de maduració que s'ha plantejat i que al final tindrà resultat positiu, si és recolzat pels partits polítics del país, i si no és recolzat pels partits polítics del país, no tindrà resultat positiu, com és lògic, no?

També que qualsevol document de treball, sigui en termes de proposta o assumit, segueix sent això, document de treball en termes de procés o de declaració d'intencions, esborranys de treball, i que serà al final del camí que, si el pacte es subscriu pels partits polítics, llavors és quan hi haurà la possibilitat de promoure mesures le-

gislatives i normatives, i consegüentment analitzar com es relacionen amb el marc legal i en quina mesura són subscribibles o no són subscribibles, i ho haurem de decidir entre tots. I que de conjunt la valoració considerem que ha de ser positiva. I que independentment de les majories de govern que es configurin en el futur –vaig acabant, senyor president– els treballs del pacte haurien de contribuir a l'estabilitat legislativa, mirant de superar la situació de continus canvis legislatius, educatius, cosa que em sembla que compartim tots, absolutament tots, els grups d'aquesta cambra, sense excepció.

Dit això, i per acabar, els volem dir que la intenció de vostès en aquesta moció, que és de caràcter garantista, en el sentit de vetllar pels interessos competencials de Catalunya, és bona, la considerem bona, i que coincidim en la intenció de fons, no en el contingut, concret, sí en la intenció de fons, però també els hem de dir que el text concret que ens han proposat ens sembla insuficient, francament insuficient...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Font i Cardona

...i limitatiu –ja acabo, senyor president.

Vostès ens vénen a dir el que diuen; nosaltres voldríem un compromís més explícit, més clar, més agosarat, que vagi més lluny que el que vostès diuen. I els plantejem aquests tres punts que els hem formulat, que els sotmetem a la seva consideració, i en funció de l'acceptació dels quals, votarem favorablement o no.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyora Rigau, nosaltres, entendrà que no li votem la proposta. Primer, perquè no l'acabem d'entendre. Ja li ho ha comentat el representant..., em sembla que parlava en nom dels tres grups que donen suport al Govern. Nosaltres tampoc l'acabem d'entendre; només ho entenem com un atac preventiu –un atac preventiu– sobre un document de propostes.

De què estem parlant? El ministeri presenta un document de propostes –document de propostes– i vostè vol que els serveis de la cambra, magnífics professionals, que no tenen altra cosa a fer, s'han de posar a fer de jutge d'un document de propostes que presenta el Ministeri d'Educació; és a dir, no tenen altra cosa a fer, eh? I no només això, sinó que l'informe que surti dels serveis de la cambra... És a dir, primer, ja ens carreguem les competències, perquè des d'una cambra autonòmica estem jutjat un document del ministeri –competències, vostè que ve aquí a defensar competències–, i, segon punt, des dels serveis jurídics de la cambra li hem de dir al Govern quina és l'actuació que ha de fer, és a dir

que vostè també tira per terra la divisió de poders. Fantàstic, escolti, fantàstic! És a dir, no acabem d'entendre, la veritat, què és el que ens està proposant.

Jo per això parlo d'atac preventiu; només puc entendre allò de sortir aquí a defensar..., aquest joc de patriotes que Convergència i Unió, quan vénen eleccions, sempre en lluita amb Esquerra Republicana de Catalunya, sempre fa. És a dir, «estan en perill les competències», «la LOAPA», no?, que és una de les paraules que vostè li encanta; diu: «Estem loapa..., loapitzant» –bé, no sé quina és la paraula que vostè ha utilitzat– «la política catalana.» Com sempre; si no és «loapitzant» serà «espanyolitzant», amb el benentès que espanyolitzar la política catalana, per descomptat, és negatiu, perquè no sé si això és quelcom..., allò que tots els catalans, la majoria de catalans que ens sentim profundament espanyols, eh? Sempre que vénen eleccions vostè ens planteja això. Jo li recomano un llibre, per cert, un llibre d'un militant d'Esquerra Republicana de Catalunya, que es diu *El fantasma de la mort del català*, que sempre que passa alguna cosa vostès vénen amb el fantasma de la mort del català.

Però, fixi's, jo no sé, senyora Rigau, si a vostè el que li sap greu és que hi hagi per primer cop una possibilitat de pacte a nivell estatal. A nivell espanyol, tenim per primera vegada, històric, la possibilitat d'un pacte. I el pacte, senyora Rigau, no es confongui, és entre totes les forces polítiques, i –li ho ha dit el representant socialista– el senyor Duran i Lleida alguna cosa haurà de dir. O no ho haurà de dir? Clar, doncs, alguna cosa haurà de dir. Doncs, que ho digui; no li marqui vostè al senyor Duran i Lleida el que ha de dir; no creem més problemes dintre de la coalició, si us plau. No marqui al senyor Duran i Lleida el que ha de dir; ja sabrà el que ha de defensar en el pacte. I, per cert, ja veurem la proposta que fa Convergència i Unió sobre el pacte; ho estem també, de veritat, perquè considerem que serà molt positiu.

I, segon, vostè ho ha comentat molt bé, avui s'ha fet la reunió, la conferència d'educació entre tots els consellers. Per cert, una conferència que vostès no hi anaven; vostès van deixar d'anar-hi. S'ha fet una conferència d'educació. Què els està dient a tots els consellers de totes les comunitats autònomes?, que no saben defensar les seves competències? És el que els estem dient? És a dir, el missatge que estem donant és que tots els consellers, fixi's, tots els consellers de les comunitats autònomes no saben que els estan ficant un gol. No, senyora Rigau, home!, no podem fer aquesta lectura i aquest atac gratuït a tots els consellers d'altres comunitats autònomes; no fem més amics a la resta de comunitats autònomes.

Per tant, nosaltres considerem, primer, que vostè està parlant d'una proposta, no estem parlant de cap decret, no estem parlant de cap llei, no estem parlant de cap instrument jurídic que ja hagi aprovat el Govern de l'Estat, i que, per tant, diguem: «No, és que hem de veure com defensem les nostres competències.» Estem parlant d'un document de propostes. I de la mateixa forma que ara vostè aquí ens planteja el document de propostes del ministeri també podria portar als serveis de la cambra el

document de propostes que va presentar el Partit Popular. També el podria portar, home!; ja que hem de donar feina als serveis de la cambra, que es veu que no tenen altra cosa a fer, doncs, també li podríem portar, i tots els documents de propostes que es preparen. Home, jo crec que no és seriós –que no és seriós.

Tenim per primera vegada, i jo li ho dic, senyora Rigau, tenim per primera vegada el fet històric de poder arribar a un pacte, a un pacte de govern..., a un pacte en matèria d'educació –que, per cert, que quan nosaltres governàvem ho vam intentar i no hi va haver manera, amb el Partit Socialista, perquè, clar, això ho lidera el Partit Socialista o no s'hi suma–, en tenim l'oportunitat. És un pacte, ja s'ha dit, que no només és un pacte entre partits polítics sinó que és un pacte entre comunitats autònomes. Per tant, jo crec que els consellers i conselleres de les comunitats autònomes sabran defensar perfectament quines són les competències. I per tant li hem de fer confiança i li hem de fer front.

Vostè li fa confiança i li fa front? No, vostè el que planteja són pals a les rodes, de dir: «Escolta, el front català.» Potser el que vostès volen és el front català, oblidant-se que el que hem de fer al Congrés dels Diputats i el que hem de fer a la conferència d'educació és precisament dialogar i dialogar molt, perquè l'educació s'ho mereix, perquè si vol li recordo quins són els nivells de fracàs escolar, que és el principal que hem d'assolir, el nivell de fracàs escolar a Catalunya i a la resta d'Espanya, que ha de ser el primer objectiu, l'objectiu prioritari que hem de tots tirar endavant per reduir i per arribar com a mínim a aconseguir –acabo, senyor president– algun dels objectius de Lisboa.

Per tant, entendrà, senyora Rigau, que no podem donar suport a la seva moció.

Res més. Simplement ja crec que ho he explicat a bastament.

Gràcies, senyora Rigau, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

La senyora Carmen de Rivera té la paraula, en nom del Grup Mixt.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, señor presidente. Señores diputados..., nosotros, señora Rigau, no entendemos tampoco muy bien el contenido y el objetivo de esta moción, sinceramente.

Ya en su intervención durante la interpelación previa a esta moción mencionó un aspecto del pacto social y político por la educación que hablaba literalmente de la búsqueda de ámbitos compartidos de actuación que garantizan el equilibrio, la estabilidad, la cooperación y la coherencia del sistema educativo a través de un marco común; reticencia que ha vuelto a mostrar en su intervención de hoy.

Y la pregunta que nos hacemos desde Ciudadanos es la siguiente. ¿Es que acaso es incompatible que existan competencias de la Generalitat en materia de educación con un marco común con el resto de España en

esta misma materia? ¿Qué problemas pueden tener los alumnos en las aulas catalanas por compartir un marco común con los alumnos del resto de España? ¿En qué les puede perjudicar?

Es preciso discernir y aceptar que la diferencia no supone diferenciarse obligatoriamente y que el marco común no supone una uniformidad total. Es tan importante la diferencia como la búsqueda de un marco común.

Ya hemos manifestado en otras ocasiones, al respecto de la LEC –y se puede imaginar, señora Rigau, nuestra posición respecto a esta moción–, hemos manifestado nuestro rechazo a la LEC, entre otros motivos, por cuanto crea desigualdades en el sistema educativo entre los diferentes territorios de España. Ese es uno de nuestros motivos de la oposición a la LEC, y, por tanto, entendemos que esta moción, señora Rigau, va en ese camino de apoyar precisamente esas discriminaciones, esas diferencias.

Por lo tanto, no podremos apoyar su moción.

Muchas gracias.

El president

La senyora Rigau té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, president. Les esmenes que se'ns han presentat, no les podem acceptar, és evident, perquè obvien el punt més important. Jo crec que avui queda clar que hi ha qui segurament no ho pot entendre, però n'hi ha que no ho vol entendre. Perquè avui tots vostès hi votaran en contra. És clar, que Esquerra Republicana hi voti en contra, s'ho haurà de fer mirar. Que el PSC hi voti en contra i Iniciativa, també s'ho han de fer mirar. Perquè evidentment que faig confiança al senyor Duran Lleida; al contrari, si s'han llegit vostès les declaracions, veuran clar que diu: «Hem demanat sempre un pacte i el signarem, *sempre* que respecti les competències.» I el que es tracta de saber és si el document, que ja és un document de treball amb el segell, etcètera, respecta les competències.

Miri, a qui no faig tanta confiança, sincerament, és al Govern de Catalunya. I per això demanem que se'ns digui si les competències de la LEC estan ben guardades. Perquè vostès ens diuen: «Oh!, és que volen defensar les competències...», malpensin de les altres comunitats. És que jo dic: «És que tenim les mateixes competències que les altres comunitats?» No les tenim, en tenim d'exclusives; per què hi hem de renunciar i les hem d'harmonitzar? En tenim de compartides; per què les hem d'harmonitzar i només executar? El conseller de Castella i Lleó ha declarat recentment que ells, a la seva comunitat, no pensen perdre el temps fent una llei pròpia. Amb qui ens hem d'harmonitzar, si tenen estatuts i voluntats polítiques diferents?

Per tant, escolti, dir que no s'entén, doncs, miri, jo crec, sincerament, que la lectura, si es fa lentament,

esdevé comprensiva. Vostès no ho volen entendre, però hi ha una cosa clara: avui tots els grups han sortit a defensar cada moció, però en aquesta moció Esquerra i Iniciativa no surten, perquè els pot passar com amb la tercera hora, que inicialment em van dir que anava molt equivocada i el Parlament va acabar recorrent contra el reial decret que instava el Govern. I, si aquí no vigilem i no estem amatents, hi hauré també de recórrer.

Perquè vostès saben que el que s'està posant, que se'ns demana la confiança amb el ministre Gabilondo..., reitero el que vaig dir: tota la confiança personal amb el senyor Gabilondo, però el senyor Gabilondo presideix un ministeri que ha presentat recurs contra la LEC, i el representant del Grup Socialistes ho ha obviat tota l'estona de la seva intervenció. La LEC ha estat recorreguda també pel ministeri, no només pel PP. (*Remor de veus.*) Ha obert el procediment per fer-ho i ara, al mes d'abril, se li acaba. I potser s'haurà de plantejar la cambra si té relació que s'acabi al mes d'abril el temps per decidir si el recurs continua... o no. I si continua o no pot dependre del que accepti el Govern en aquest document. I simplement avui aquí estem posant en atenció i en avís els diferents grups que van donar suport a la LEC, perquè aquí, entre el partit socialista de Catalunya i el de Madrid, potser s'està teixint alguna cosa que no agradarà a tothom.

Moltes gràcies, senyor president.

(*La Sra. Camats i Luis demana per parlar.*)

El president

Senyora Camats.

La Sra. Camats i Luis

Només per aclarir al Grup de Convergència i Unió que el nostre grup dona total suport a la intervenció del senyor Font i que, agafant-se a les explicacions de la senyora Rigau, estarem encantats de conèixer també quins són els acords a què el senyor Duran arriba amb el Govern espanyol a canvi de donar suport a aquest pacte.

Gràcies.

(*El Sr. Freixanet i Mayans demana per parlar.*)

El president

Senyor Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Senyor president, per al·lusions directes... Miri, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tant aquí com a Madrid, té clar que aquest Pacte educatiu nosaltres no permetrem en cap moment que serveixi com a instrument d'uniformització educativa.

Segona qüestió. Per nosaltres, el blindatge més important –i crec que l'acte de sobirania el va fer aquest Parlament– va ser l'aprovació de la Llei d'educació de Catalunya. Per tant, no permetrem en cap moment que la Llei d'educació de Catalunya sigui vulnerada per cap tipus de pacte. Que hem de recordar que un pacte no

és legislatiu; el que és legislatiu seria la modificació de les lleis.

I per altra part, com ahir li deien, senyora Rigau, escolti, nosaltres..., el pacte va ser la LEC, li ho repeteixo, i nosaltres els pactes els portem fins al final. Espero que vostès, a través del senyor Duran i Lleida, facin exactament el mateix, perquè n'hi han alguns (*remor de veus*) que són unionistes de dia i independentistes de nit, i el que necessita el poble català és que la gent digui les coses clares i no les pugui enverinar d'aquesta manera.

(*Persisteix la remor de veus. La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.*)

El president

Senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies. Senyor president, he començat citant Espriu i acabo citant Espriu, a la carta als mestres de Catalunya: «Que la fi ens vingui pel sinistre i aclaparador genocidi i no pel vil suïcidi.»

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Doncs, posem a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 44 vots a favor i 80 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i quatre minuts.

P R E U S				
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros		
Número solt	1,60	euros		
<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA	
Número solt	1,10	euros	inclòs	
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i> i <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros		

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**